

Tá Áo Học Sinh

Contents

Tá Áo Học Sinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	27
8. Chương 8	34
9. Chương 9	41
10. Chương 10	45
11. Chương 11	52
12. Chương 12	56
13. Chương 13	59
14. Chương 14	63
15. Chương 15	67
16. Chương 16	73
17. Chương 17	74
18. Chương 18	78
19. Chương 19	80
20. Chương 20	84

Tá Áo Học Sinh

Giới thiệu

Những kỷ ức tuổi học trò là những kỷ ức đẹp đẽ nhất thời học sinh cho biết rung động đầu đời dạy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ao-hoc-sinh>

1. Chương 1

Câu chuyện khi tôi lên bảy.

Thị trấn nhỏ nơi tôi sinh sống là một thị trấn cổ, nó có một cái tên rất hay – Thanh Mộc Hà. Thị trấn Thanh Mộc Hà có một con sông xuyên suốt dọc thị trấn cũng gọi là Thanh Mộc Hà. Hôm đó, tôi đang chơi đùa bên sông Thanh Mộc Hà, tôi nhặt một cái que gỗ dài để khều quyển vở bài tập cũ đang trôi nổi trên sông. Tôi không biết quyển vở đó của ai, nhưng tôi rất muốn xem xem trong quyển vở viết dày đặc những gì. Ánh mặt trời chiếu rọi vào chiếc váy trắng bần thiu của tôi, tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Lạc từ đầu kia con sông đang chạy cuống cuống về phía tôi, khi đến gần, cậu ta thở dốc, mắt trợn trừng, nghẹn giọng nói với tôi: “Tiểu Tam Nhi, mẹ cậu chết rồi!”

Mẹ cậu chết rồi!

Đồng Tiểu Lạc nói: “Bố cậu bảo cậu về nhà ngay!”

Sau đó cậu ta chỉ mạnh tay về hướng ngược lại, đó là hướng nhà tôi. Tôi nhing theo hướng chỉ ngón tay cậu, chỉ nhìn thấy một vùng ánh sáng hoa cả mắt, suýt nữa thì đứng không vững.

Sau đó, Đồng Tiểu Lạc nắm tay tôi và chạy thẳng một mạch. Vừa chạy đến cửa nhà, tôi đã bị bố giáng cho một cái tát nảy lửa. Từ trong nhà vang ra những tiếng khóc kinh thiên động địa, đó là tiếng khóc của cậu, bà ngoại và các cô các dì. Họ khóc thảm thiết cứ như thể là trời đã sụp đến nơi rồi, thật là hết thuốc chữa. Tôi dựa vào tường rồi từ từ khuyu xuống, ôm lấy vầng trán đang dần dần trở cứng, chỉ mong lúc này mình trở thành người điếc, người mù.

Một lúc sau, Đồng Tiểu Lạc lén đến chạm nhẹ vào người tôi, hỏi tôi: “Tiểu Tam Nhi, cậu có đau không?”

“Cậu nói xem thế có đau không?” Tôi hét lên dữ tợn.

“Tớ có thuốc đây.” Đồng Tiểu Lạc làm ra vẻ thần bí rút ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, mở nó ra, vội vàng đưa đến trước mặt tôi. Tôi ngửi thấy một mùi vị dịu mát, liền hít hà mấy cái.

“Tớ bị bố đánh đau dùng thứ này.” Đồng Tiểu Lạc nói, “Cậu thử xem, rất linh nghiệm đây. Vừa xoa lên là hết đau ngay.”

“Không đau!” Tôi đẩy tay cậu ra, “Không cần!”

“Cậu đừng buồn!” Đồng Tiểu Lạc khẽ nói.

Tôi quay đầu nhìn cậu, nhưng cậu lại không nhìn tôi, mà cúi đầu nhỏ cọng cỏ mọc trên tường.

Chập tối, tôi trèo lên gác xép, nhìn thấy vầng trăng tròn đến lạ kì, tiếng khóc dưới nhà cuối cùng cũng dứt. Tôi có thể nghe rõ cả tiếng kim giây của chiếc đồng hồ để bàn đang kêu tích tắc, còn cả tiếng chuột rúc rích bò qua. Đến lúc đó, tôi mới thực sự hiểu ra, cái người đàn bà mà từ khi tôi còn rất nhỏ, cái người đàn bà mà tôi gọi là mẹ đã đi rồi, sau này tôi sẽ không còn phải cơm bưng nước rót hay rửa mặt rửa chân cho người đó nữa.

Tôi thoải mái rồi!

Tôi có thể chơi bên sông Thanh Mộc Hà bao lâu tùy thích.

Tôi dường như không còn buồn chút nào cả, khi tôi 7 tuổi, tôi chính là một con bé vô tâm lạnh lùng, không biết đau đớn là gì như vậy đây.

Đáng tiếc là tôi đã vui mừng quá sớm. Chẳng bao lâu, tôi bị đưa đến trường học. Có cô chú cán bộ gì đó đến nhà tôi, ép bố tôi cho tôi đi học, tôi đã hơn 7 tuổi rồi, học dọa bố tôi, nói nếu không cho tôi đi học thì sẽ bắt ông ngồi tù. Lúc đầu bố tôi cãi cọ với họ rất kịch liệt, sau đó có lẽ là do sợ “ngồi tù”, thế là cho tôi đi học. Tôi không có cặp sách mới, phải đeo trên lưng cái túi đeo kì dị mà bố tôi dùng trước đây. Cái túi đã lâu lắm không dùng đến, tỏa ra mùi vị khó ngửi như mùi cao su. Buổi đi học đầu tiên của tôi, các anh lớp lớn đến kéo chiếc túi đó khỏi vai tôi rồi treo lên trên một cây cao, tôi không với tới được, Đồng Tiểu Lạc cũng không với tới được. Tôi nhìn thấy cây ấy đứng dưới gốc cây, nhảy rất nhiều lần, muốn lấy hộ tôi cái túi xuống, nhưng cậu không làm được.

Đồng Tiểu Lạc chỉ lớn hơn tôi có vài ngày, nhưng cậu đã học lớp hai rồi. Mặc dù có sự từng trải hơn tôi trong ngôi trường này, nhưng cũng vẫn bị bắt nạt. Một tên con trai lớp lớn khoanh tay nhìn Đồng Tiểu Lạc liên tục nhảy dưới gốc cây thì cười nghiêng ngả ngặt nghèo, một tên mập còn vừa cười vừa nói: “Cố gắng lên! Chỉ một chút nữa là với tới được rồi đấy!”

Khuôn mặt Đồng Tiểu Lạc vì đau khổ và kích động nên đã đỏ lựng lên.

Tôi nhặt một cành cây to trên đất, tôi đi đến trước mặt tên mập đó, không nói không rằng, quát ngay vào mặt hắn. Hắn ta bị tôi đánh đến nỗi kêu thét lên, ôm lấy mặt, trên mặt hắn, vết đỏ hiện lên thật rõ nét.

Tôi tiếp tục điên cuồng khua cành cây trong tay mình, bọn con trai bị tôi dọa sợ chạy tứ phía. Tôi quay người lại, dùng cành cây chỉ tên mập, nói: “Mày, đi lấy cái túi xuống cho tao!”

Tên đó rõ ràng là bị tôi dọa cho sợ chết khiếp, quên mất rằng tôi chỉ đang cầm một cành cây chứ không phải là một con dao hay một thanh kiếm, ngoan ngoãn lấy túi xuống trả cho tôi, rồi mới ôm mặt chạy đi. Đồng Tiểu Lạc nhìn tôi với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, cứ như nhìn một người xa lạ, rất lâu sau cậu ta mới thở dài một hơi, nói với tôi: “Tiểu Tam Nhi, thật không ngờ cậu dữ dằn thế.”

Thực ra tôi luôn dữ dằn với Đồng Tiểu Lạc, cũng giống như cậu ấy luôn đối tốt với tôi vậy. Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mẹ của Đồng Tiểu Lạc cũng rất tốt với tôi. Hôm đó, khi chúng tôi về nhà, mẹ Đồng Tiểu Lạc mua cho tôi một chiếc cặp sách mới, tôi vẫn còn nhớ rõ giá của chiếc cặp đó là mười tệ, mua trong cửa hàng nhỏ ngay bên đường. Ông chủ cửa hàng có bộ râu dê rất xấu xí, ông ta nói: “Mới khai giảng, cặp sách bán chạy lắm, mười tệ là quá rẻ rồi.”

Đồng Tiểu Lạc luôn làm mặt quỷ với ông ta, đến nỗi ông ta bắt đầu bực mình, đập mạnh vào lưng Đồng Tiểu Lạc, lại nói: “Mười tệ thực sự rất rẻ rồi đấy!”

Tôi cầm cái túi đen của bố trên tay, đeo chiếc cặp sách mới trên lưng đi vào nhà. Bố tôi đang ngồi nhâm nhi rượu bên bàn ăn liền nghiêng đầu nhìn tôi một cái, hỏi tôi: “Cái cặp sách ở đâu ra?”

Tôi nói: “Mẹ Đồng Tiểu Lạc mua cho con.”

“Cái gì?”

“Mẹ Đồng Tiểu Lạc mua cho con.” Giọng tôi đã nhỏ xuống.

Ông ta liền kéo mạnh tôi đến, đánh tôi một trận tơi tả: “Tao bảo mày nhận đồ của người ta à? Tao bảo mày nhận đồ của người ta à? Con bé chết tiệt này, mày bôi gio trát trâu vào mặt cả nhà này...”

Tôi không nhớ là ông ta đã đánh tôi bao lâu, dù sao thì chắc chắn là đã đánh mệt rồi thì mới dừng tay. Ông ta lại tiếp tục ngồi uống rượu bên bàn.

Tôi ngồi trên đất, nhìn thấy trên bàn chỉ có một đĩa lạc. Tôi cảm giác mặt mình rất nhầy, rất bẩn nên liền đi đến vòi nước rửa mặt, màu đỏ xuôi theo dòng nước chảy xuống chiếc chậu sứ trắng, tôi biết mũi mình lại chảy máu rồi, máu cứ thế chảy, dường như không có ý định dừng lại, nhưng tôi thực sự không cảm thấy đau.

Tối hôm đó, tôi không ăn cơm.

Ngày hôm sau, tôi không đi học, cũng không ăn cơm.

Lúc chiều tối, ông ta về nhà, nhìn tôi, rồi đưa cho tôi một gói kẹo lạc. Tôi không giơ tay ra lấy, ông ta nói: “Mày không ăn gì, có phải là cũng muốn chết không?”

Tôi không nói gì.

Tôi nghĩ, chết cũng chẳng phải là điều gì đáng sợ.

Ông ta nhét gói kẹo lạc vào tay tôi, tôi cố chết trốn ra sau bàn. Khi tôi đoán rằng ông ta định đánh tôi thì đột nhiên có người gõ cửa.

Người gõ cửa chính là cô giáo chủ nhiệm của tôi – cô giáo Tần. Cô hơn hai mươi tuổi, giọng nói rất dịu dàng, giọng phổ thông². lại rất chuẩn. Đồng Tiểu Lạc đi theo sau cô. Cô giáo Tần xoa xoa đầu Đồng Tiểu

Lạc, nói: “Chỗ này khó tìm quá, may mà có Tiểu Lạc dẫn đường cho cô, nếu không, không biết cô phải tìm bao lâu nữa.”

Bố tôi tranh nói trước: “Cô giáo, Tiểu Tam Nhi nhà tôi bị ốm, ngày mai sẽ đi học.”

“Bệnh gì vậy? Có cần phải đến bác sĩ không?” Cô giáo Tần đặt tay lên trán tôi, tay của cô mềm mại quá đi, vừa mới chạm vào trán tôi đã khiến tôi có cảm giác buồn ngủ, thế là tôi liền nhắm mắt lại.

“Tiểu Tam Nhi khỏe lắm.” Đồng Tiểu Lạc nhiều lời nói chen vào, “Cậu ấy lớn bằng ngần này rồi mà chưa truyền nước (2) bao giờ cả, em còn truyền rồi, năm ngoái khi bị cảm nặng ấy.”

“Thế à? Cô giáo Tần ngạc nhiên nói, “Sao lại gọi là Tiểu Tam Nhi, chẳng lẽ còn có anh chị nữa à?”

“Không có.” Bố tôi lại tranh nói truwoos, “Chỉ là thuận miệng gọi vậy thôi.”

“Mặt em bên này sao vậy?” Cô giáo Tần đột nhiên xoay mặt tôi lại hỏi.

“Không có gì.” Tôi quay đầu lại, nói qua loa, “Chỉ là bị va vào thôi.”

“Lần sau phải cẩn thận đấy nhé.” Cô giáo Tần mỉm cười nói, “Cô phải đi đây, nếu khỏi ốm thì mai nhớ đi học đấy!”

“Vâng ạ.” Tôi nói. Tôi mỉm cười, dùng nụ cười gượng gạo để tiễn cô, nụ cười đó khiến khuôn mặt tôi trở nên cứng ngắc, nhưng tôi vẫn kiên trì giữ nó một lúc lâu.

Cô giáo Tần vừa đi khỏi, bố tôi cũng đi luôn.

Ông cũng không nói gì cả, lần đầu tiên để lại trên bàn tờ năm tệ, lấy một cái bát đẽ lên, tờ tiền cũ đã rách róm mép.

“Đi nào.” Tôi rút tờ tiền ra khỏi cái bát, nói với Đồng Tiểu Lạc, “Mình mời cậu ăn mì.”

Đồng Tiểu Lạc trầm mặc khiến tôi ngạc nhiên, cậu lặng lẽ đi cùng tôi đến một quán mì có tên “Vương Ký”. Vào buổi chiều tà, quán mì rất hoang vắng, cô độc. Tôi ăn ngấu nghiến một bát mì bò to, uống hết sạch cả nước, ngẩng đầu lên thì thấy bát mì của Đồng Tiểu Lạc vẫn còn nguyên. Cậu ấy chỉ nhìn tôi, ánh mắt buồn rười rượi, đến độ có chút tâm thần.

“Cậu không đói à?” Tôi hỏi.

“Ông ấy đánh cậu.” Đồng Tiểu Lạc nhìn mặt tôi và nói.

“Cậu không đói, mình ăn.” Tôi bê bát mì của cậu lại trước mặt mình. Thế nhưng, chính lúc đó tôi nghe thấy tiếng ợ rành rọt của mình.

Tiếng ợ này khiến tôi thấy mình mất mặt quá đi mất, thế là tôi liền đứng dậy, chạy ra khỏi quán, Đồng Tiểu Lạc chạy đuổi theo, hét lên sau lưng tôi: “Sao cậu không nói với cô giáo là ông ấy đánh cậu, tại sao chứ? Cậu có biết qawngf cho dù là bố thì cũng không được phép tùy ý đánh người, nếu như đánh quá đà thì cũng có thể bị bắt đấy!”

“Cậu đã nói xong chưa?” Tôi quay người lại nhìn Đồng Tiểu Lạc, nói, “Cậu là một tên đáng ghét, có phải là cậu muốn ông ấy bị bắt, có phải là cậu muốn tôi không có gì nữa?”

Sau khi hét xong, tôi bỏ chạy.

Đồng Tiểu Lạc không đuổi theo.

Tôi ngồi bên bờ sông Thanh Mộc Hà đến tận lúc trời tối. Màn đêm đen đặc, nhưng trên trời lại có một đám mây, giống như đang tìm kiếm cảm giác ấm áp.

Tôi không có mặt trăng.

Mặt trăng này là của rất nhiều người, nhưng không phải của tôi.

2. Chương 2

Hai tháng sau, tôi được cho biết rằng tôi có mẹ mới.

Đó là người đàn bà gần bốn mươi tuổi, trông cũng tạm được nhưng răng vàng lăm, giọng nói lại rất to. Khi tôi đi học về, bà ta đang đứng bên ngoài cửa nhà tôi, đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nói: “Chỗ này chỉ cần sửa chữa lại một chút là có thể mở một cửa hàng tạp hóa được đấy, nơi tốt thế này mà không dùng thì thật là phí!”

“Đúng đấy, đúng đấy.” Bố tôi nói.

Người đàn bà đó dang rộng hai cánh tay: “Chúng ta có thể bán rẻ hơn các cửa hàng kahcs, anh trai em có một siêu thị rất lớn, siêu thị, các cửa hàng gần kề, muốn gì có đấy! Về mặt này thì em có kinh nghiệm lắm!”

“Phải rồi, phải rồi!” Bố tôi nói.

Nói xong, ông nhìn thấy tôi, kéo tôi đến trước mặt người đàn bà đó: “Tiểu Tam Nhi, gọi mẹ đi!”

“Là nó à?” Người đàn bà nhìn tôi, hơi ngả người về đằng sau, nói giọng kinh ngạc: “Con gái anh trông xinh quá, có vẻ như không phải anh sinh ra vậy!”

Mặt bố tôi hết đỏ lại đến trắng.

“Tôi do mẹ tôi sinh ra.” Tôi nói xong liền vào nhà.

Tiếng cười vang của người đàn bà đó truyền cả vào trong nhà, tôi nghe thấy bà ta nói với bố tôi khen tôi thật là thú vị, sau đó bà ta lại nói thêm một lần nữa rằng tôi thật xinh, trông không giống con ông sinh ra.

Cổ họng bà ta thật giống một cái trống bục.

Sau đó tôi biết người đàn bà này là người ngoại tỉnh, một thân hơi thọt, tai trái bị điếc, sau khi li hôn thì ở vậy, cũng không có con, có chút vốn liếng, chính vì tôi đã mai mối giới thiệu cho bố tôi.

Bố tôi nhanh như chớp cưới bà ta về.

Ngoài cụm từ “nhanh như chớp”, sau khi người đàn bà này về nhà tôi, còn khiến cho tôi hiểu rõ thêm được một cụm từ khác nữa là “mạnh bạo dứt khoát”. Trước tiên, bà ta sửa chữa lại căn nhà của chúng tôi, ngoài việc làm mới nó, bà ta đã thực sự biến căn phòng ngoài của chúng tôi thành cửa hàng tạp hóa, bán tất tần tạt mọi thứ linh tinh. Khi không có khách đến mua hàng, bọn họ cùng ngồi chơi mạt chược với nhau. Tôi vốn có một chiếc giường nhỏ để ở phòng ngoài, bây giờ tôi chỉ có thể ngủ trên gác xếp thôi. Nhưng tôi cũng thấy hài lòng. Người đàn bà đó cũng chăm chỉ căn cù, quét dọn sạch sẽ tinh tươm căn gác xếp nhỏ, còn mua cả thuốc nước về cọ rửa, chuột không còn nữa, còn thêm cả rèm cửa. Mùa hè đến, tôi có thể mở cửa ngủ, không có muỗi và có gió mát thổi vào. Sau đó, người đàn bà đó bắt đầu thay đổi bố tôi, bỗng một hôm bố tôi mặc comple, tóc cũng chải ngôi. Ông đứng thẳng người đi qua trước mặt tôi, tôi không còn nhận được ra, còn tưởng rằng khách mặc đồ Tây đến mua hàng, đến tận khi ông lên tiếng thì tôi mới nhận ra ông. Lúc đó tôi giật nảy mình, một con người vốn rất quen thuộc với mình, bỗng nhiên trở nên lạ lẫm thì không giạt mình mới lạ.

Một quãng thời gian sau, người đàn bà đó bắt đầu muốn thay đổi tôi. Bà ta mua cho tôi một chiếc váy công chúa màu hồng, cứ ép tôi mặc vào. Tôi kiên quyết nói với bà ta rằng tôi chưa bao giờ mặc váy cả, tôi không thích mặc váy. Bà ta lấy hai nhón tay nhắc chiếc váy lên, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đồng tình, kiên trì nói: “Mặc vào thử xem?”

Tôi quay người chạy thẳng lên gác xếp.

Tối hôm đó, tôi lại bị đánh đòn, bởi lúc ăn cơm tôi lấy dưa gõ bát kêu vang. Bố tôi nói đó là biểu hiện của sự “vô giáo dục”, chiếc dưa trong tay ông rất “có giáo dục” lao thẳng vào người tôi, đánh trúng cổ tôi. Tôi đau đến nỗi rơi từ trên ghế xuống đất. Người đàn bà nói: “Đánh gì mà đánh, trẻ con thì cần phải dạy dỗ chứ.”

Bố tôi càng đánh mạnh hơn.

Tôi không khóc, từ trước đến giờ tôi không bao giờ khóc, vì tôi biết, chỉ cần tôi không khóc, nghĩa là tôi đã thắng.

Một cô em họ của tôi sau này đã mặc chiếc váy công chúa đó. Cô em họ đó gần như to gấp đôi tôi. Nó mặc chiếc áo đó trông giống như là chú hề trong vườn thú, thế nhưng nó vẫn vô cùng thích thú. Trông điệu bộ của nó có muốn ử rữ cũng không thể ử rữ nổi.

Công việc tôi phải làm ngày càng nhiều, giặt quần áo, rửa bát, khi bọn họ say mê đánh mặt chược, tôi phải thay bọn họ trông cửa hàng. Mỗi buổi tối, người đàn bà đó đều cẩn thận đếm tiền một lượt, sau đó lớn tiếng dặn dò tôi: “Tiểu Tam Nhi, manh nước rửa chân cho cô lên đây! Nước không được quá nóng, lấy tay mà thử xem!”

Thà bà ta không dặn dò như thế còn hơn, bà ta dặn thế khiến tôi luôn có mong muốn dùng nước nóng để làm bỏng bà ta. Tất nhiên, trên thực tế, tôi không dám làm gì cả, tôi nhịn nhục để gánh vác việc lớn, chỉ mong ngóng ngày này nhanh chóng kết thúc.

Một hôm, sáng sớm khi tôi tỉnh giấc thấy mình không được khỏe, thế nên không ăn bữa sáng. Bọn họ phải vào thành phố lấy hàng, bắt tôi ở nhà trông cửa hàng, giặt quần áo, những quần áo đó chất đầy một chậu to. “Cổ họng to” dụ dỗ tôi: “Cháu ở nhà ngoan ngoãn giặt giũ, rồi dọn dẹp nhà cửa tinh tươm, trông hàng, đếm tiền cẩn thận, khi về cô sẽ mua cho cháu một con búp bê vải thật đẹp.”

“Phải đi học.” Tôi nói như hết hơi, “Nếu không cô giáo sẽ đến tìm.”

“Một hôm không đi học thì có việc gì chứ!” Bố nói, “Cô giáo đến thì mày giả vờ bị ốm!”

“Không được.” Tôi nói.

“Bố mày nói được là được!” Bố tôi giờ nắm đầm lên.

Nhưng tôi vẫn đeo cặp sách trên lưng bước ra ngoài, ông ta một tay kéo tôi, cầm chiếc gậy đập quần áo to dùng gõ lên đầu tôi. Tôi choáng váng cả đầu, giơ tay ra giành lấy chiếc gậy trong tay ông. Ông không ngờ bị tôi phản kháng hết lần này đến lần khác như vậy, thế là ông phần nộ nắm lấy cổ áo tôi, nhẹ nhàng nhấc bổng cả người tôi lên, ông cũng không cần quan tâm đến tiếng kêu thét thất thanh của tôi, cứ thế đưa tôi lên gác. Tôi nghe thấy một tiếng “tạch”, ông đã lấy ổ khóa sắt khóa cửa căn gác xép lại. Sau đó tôi nghe thấy ông hét lên: “Đi mà học lớp dỡ hơi của mày đi, bố mày bảo mày làm chút việc mà còn không bảo được, nuôi đứa chết tiệt như mày thật vô dụng!”

Đầu tôi bị ông ta gõ đau điếng, chỉ muốn ngủ thôi, tôi nói với mình, cũng tốt, cứ ngủ như vậy một lúc cũng hay.

Nhưng tôi không thể ngờ được là mình bị nhốt suốt cả một ngày trời, đến tận tối. Tôi bắt đầu sốt, hơn nữa còn đỏ đến hoa cả mắt. Lúc này tôi nghe thấy tiếng gõ cửa của Đồng Tiểu Lạc rất nhiều lần, nhưng tôi không có sức để trả lời cậu. Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ, hít thở chút không khí trong lành. Cả người tôi nóng ran, cổ họng tôi cũng không phát ra được tiếng nào. Tôi mong cậu có thể vòng ra đằng sau xem, nhưng cậu đã không làm như vậy.

Tôi đóng tai lên, cũng chẳng hề nghe thấy tiếng họ trở về. Vì đói nên tôi bắt đầu cảm thấy lạnh, bởi vì lạnh nên tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tôi càng lúc càng nóng hừng hực, tôi muốn uống một ngụm nước, muốn đến sông Thanh Mộc Hà dịu mát để hít thở không khí, tôi mong có ai đó đưa tôi đi, nhưng đáng tiếc là không có ai cả.

Chẳng có gì cả!

Chỉ có vầng trăng không thuộc về tôi đang chiếu sáng một cách vô dụng ở góc trời xa.

Lần thứ hai tỉnh lại, tôi đang ở trong bệnh viện huyện. Dù lớn bằng ngần này, nhưng đó là lần đầu tiên tôi đến bệnh viện huyện. Tôi nhìn qua cửa sổ phòng bệnh, nhìn thấy một tòa lầu cao to màu xám, tôi quay đầu lại thì nhìn thấy mẹ Đồng Tiểu Lạc,

“Ồn rồi.” Mẹ Đồng Tiểu Lạc âu yếm vuốt khuôn mặt tôi, “Tiểu Tam Nhi, đại nạn không chết, chắc chắn sau này sẽ có phúc lớn.”

“Cháu bị sao thế ạ?” Tôi hỏi cô.

“Cháu bị ốm, bố mẹ cháu đi lấy hàng nên đã làm chậm trễ thời gian. Sáng sớm hôm sau trở về nhà mới phát hiện cháu đã sốt đến hôn mê mất rồi, là bệnh viêm phổi cấp tính. Bác sĩ trong thị trấn nói là không chữa được, may mà cô giáo Tần vẫn kiên quyết đưa cháu đến bệnh viện huyện...”

Cô vừa nói vừa lau nước mắt.

Đang nói chuyện thì cô giáo Tần và Đồng Tiểu Lạc cùng bước vào. Thì ra cô giáo dẫn Tiểu Lạc đi mua đồ ăn cho tôi. Tôi ăn ngấu nghiến hết cả bát mì to. Cô giáo Tần nói: “Tiểu Tam Nhi, em yên tâm, chúng tôi đã nói chuyện với bố mẹ em rồi, sau này ông ấy sẽ không bao giờ đánh em nữa đâu.”

Đồng Tiểu Lạc nói: “Nếu ông ấy đánh cậu, cậu hãy nói với cô giáo, cô sẽ báo với đồng công an!”

Tôi cúi đầu không nói gì cả, cho dù là nói gì thì tôi cũng cảm thấy xấu hổ.

Khi tôi 7 tuổi, bố tôi đã khiến cho tôi hiểu được sâu sắc ý nghĩa của hai chữ “xấu hổ”.

Tôi khỏi bệnh rất nhanh và trở về thị trấn, trở về ngôi nhà mà tôi không bao giờ muốn trở về nhưng lại không thể không về. Tôi phải nhìn sắc mặt của hai người bọn họ để làm việc. Hàng ngày tôi phải giặt một chậu to quần áo và rửa tất cả bát đĩa. Khi họ ngồi đánh mặt chược, tôi cầm cuốn sách ngữ văn đi đi lại lại trong vườn trong lúc chờ ai đó đến mua xì dầu hoặc bao thuốc lá. Tôi không có bạn thân nào cả, hàng ngày lúc đi học và tan học, chỉ có Đồng Tiểu Lạc đi sau tôi, kể cho tôi nghe những câu chuyện cười chẳng mấy thú vị. Chính khi tôi cảm thấy cuộc sống của mình không có điều gì thú vị cả thì bỗng xảy ra một chuyện mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

3. Chương 3

Ngày hôm đó được nghỉ học, tất cả học sinh nữ lớp 1, lớp 2 đều bị gọi đến sân vận động của trường để xếp hàng. Thầy hiệu trưởng dẫn mấy người đứng trên bục chỉ chỉ trỏ trỏ. Tôi chưa từng nhìn thấy những người này trong trường học bao giờ cả, họ ăn mặc rất lạ, quần áo có rất nhiều túi, còn có người đeo trên vai một thứ giống như cái máy ảnh cỡ bự (sau này tôi mới biết đó là máy quay phim) cứ đi qua đá lại. Thái độ của thầy hiệu trưởng rất nghiêm trang, còn cô giáo Tần xem ra rất thoải mái. Cô vỗ vai mấy bạn gái đứng phía trước tôi, nói: “Có chú đạo diễn nổi tiếng đến chọn diễn viên, chọn diễn viên nhí đóng phim. Các em nhớ thể hiện thật tốt nhé, được chọn thì cũng làm cho thầy hiệu trưởng của chúng ta mở mày mở mặt!”

Những bạn gái đó vô cùng phấn khích, cứ ríu ra ríu rít mãi không thôi. Tôi nhìn ngón tay mình mãi cũng chán, rồi lại nhìn trời, nhìn trời chán rồi thì nhìn góc trường, ánh mặt trời chiếu chói lọi khiến tôi hoa cả mắt, tôi chỉ mong sao việc này sớm kết thúc. Đúng lúc đó, bỗng có một người đẩy tôi lên phía trước, khi tôi còn chưa kịp có phản ứng gì thì một người đàn ông râu rậm đứng trước mặt tôi đã gật gật đầu và nói: “Chính là cô bé này!”

“Là em đó hả?” Thầy hiệu trưởng nói.

“Đúng đây.” Chú râu rậm nói một cách chắc chắn

Nói xong, chú râu rậm ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hỏi tôi: “Có muốn đóng phim không?”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả, nói luôn: “Không muốn.”

Chú râu rậm vỗ đùi nói: “Chính là thái độ này, chính là cảm giác này, tuyệt quá!”

Chú ấy làm cho tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Cô giáo Tần chen từ phía sau lên, cô hào hứng nắm tay tôi, nói: “Tốt quá, Tiểu Tam Nhi, đạo diễn đã chọn em rồi, còn không mau cảm ơn chú đạo diễn à? Mau cảm ơn chú đạo diễn đi!”

“Cảm ơn chú đạo diễn.” Tôi ngơ ngác cố nói một câu.

Đạo diễn dặn dò mấy người trợ lý: “Nhờ cô giáo giúp liên hệ với phụ huynh cô bé này, để còn nhanh chóng ký hợp đồng, ngày mai bắt đầu quay. A Lý, tối nay cô phụ trách nói cho cô bé này biết nội dung kịch bản! Tối nay để cô bé ở khách sạn, không về nhà nữa.”

Tôi quay đầu hỏi cô giáo Tần: “Họ định làm gì vậy cô?”

“Cô bé ngọc của cô.” Cô giáo nói nhỏ với tôi. “Đây là vị đạo diễn nổi tiếng nhất nước ta đây, đến Thanh Mộc Hà chúng ta quay phim, trong phim có một diễn viên nhí, đã chọn em rồi đây, thật là việc đáng mừng!”

“Em không biết đóng phim.” Tôi nói.

“Đạo diễn nói được thì chắc chắn là em làm được!” Cô giáo nói một cách chắc chắn, “Đây là vị đạo diễn nổi tiếng nhất nước ta đây.”

Kết quả là, ngày hôm đó tôi không được về nhà, một chị dẫn tôi đến khách sạn lớn nhất Mộc Thanh Hà, là khách sạn ba sao, đồ ăn rất ngon, giường êm đến lạ kỳ khiến tôi mới chạm vào đã muốn ngủ. Khi tôi chuẩn bị ngủ thì có một người đàn bà trung niên xách một túi to đến, nói với tôi cô ấy họ Lý, là trợ lý đạo diễn, đến đây phụ trách kể cho tôi nội dung kịch bản, ở cùng tôi trong một phòng. Tôi lúc đó không hiểu “kể nội dung kịch bản” là gì. Mặc dù rất mệt rồi, nhưng đã ăn cơm của họ, ngủ giường của họ thì đành phải chống mắt lên mà nghe cô ấy nói hết. Cô ấy rút từ trong túi ra một cuốn sổ dày khựng, vừa dùng đưa cuốn sổ đó, vừa kể câu chuyện cho tôi: “Có một nhà soạn nhạc nổi tiếng khắp toàn quốc, do bất hạnh trong hôn nhân nên đã rời bỏ sân khấu mà ông vô cùng yêu quý. Ông đưa cô con gái bị mắc bệnh trầm cảm về quê sinh sống.”

Nói đến đây, cô ấy dừng lại, nhìn tôi và nói: “Cháu cần phải diễn vai con gái của nhà soạn nhạc đó.”

“Trầm cảm là gì vậy?” Tôi hỏi.

Cô ấy nghĩ một lúc rồi nói: “Là không nói gì cả, chỉ sống trong thế giới của riêng mình.”

“Ồ.” Tôi nói.

“Cô kể tiếp, cháu nghe kỹ nhé.” Cô dùng đưa cuốn sổ và tiếp tục kể, “Về sau, có một cô giáo thôn quê xinh đẹp đã xuất hiện trong cuộc sống của họ. Cô đem đến cho hai cha con họ những tiếng cười, cô con gái cuối cùng cũng khỏi bệnh, nhà soạn nhạc cũng lấy lại được dũng khí, trở về sân khấu thủ đô mà ông hằng yêu quý. Buổi biểu diễn của ông thành công rực rỡ, nhưng chính lúc này lại nhận được tin cô giáo thôn quê bị mắc bệnh vô phương cứu chữa... Trong cả bộ phim này, mặc dù cháu không nói gì cả, nhưng lại là một nhân vật vô cùng quan trọng, chính là cầu nối tình cảm giữa nhà soạn nhạc và cô giáo thôn quê, đặc biệt là...”

Khi cô ấy kể đến đây thì đột nhiên dừng hẳn, bởi vì bên ngoài khách sạn đang vang lên những âm thanh ồn ào huyền ảo. Chúng tôi cùng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn, vô cùng sửng sốt, bên ngoài khách sạn kín đặc người. Các nhân viên bảo vệ đều đang chặn lại, cả xe cảnh sát cũng đến tiếp ứng.

“Chuyện gì vậy ạ?” Tôi hoảng sợ hỏi.

“Lại chẳng phải là Diệp My sao!” Cô Lý thở dài nói, “Cô ta đi đến đâu mà chẳng thế này.”

“Diệp My là ai vậy ạ?” Tôi hỏi.

“Chả lẽ cháu không xem phim sao?” Cô Lý ngạc nhiên nhìn tôi, “Hoặc là xem tivi?”

Tôi lắc đầu.

“Cô ta hiện nay đang là ngôi sao nổi tiếng nhất đấy.” Cô Lý nói, “Trong bộ phim này, cô ta đóng vai cô giáo thôn quê, đến đoạn cuối phim, cháu phải gọi cô ta là mẹ đấy. Cháu thật là may mắn đấy.”

“Ồ.” Tôi nói.

Chúng tôi quay trở lại ngồi bên giường, cô Lý tiếp tục kể nội dung kịch bản cho tôi nghe, nhưng mí mắt tôi đã trĩu xuống rồi, cuối cùng thì đã không có ý chí gì cả, ngủ thiếp đi mất. Nửa đêm khi tôi đang say giấc, tôi bỗng nghe thấy tiếng kêu thét vô cùng đáng sợ, tôi thấy cô Lý đứng bật dậy, bước ra mở cửa phòng. Tôi cũng vội vã chạy theo.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Diệp My, chị mặc bộ đồ ngủ tuyệt đẹp, xõa mái tóc dài, chân trần, hoảng loạn đứng giữa lối đi. Chị ta chỉ tay vào phòng mình, kinh hãi nói: “Có, có chuột.”

“Cô Diệp My, không thể nào.” Người phục vụ cuống quýt nói, “Chỗ chúng tôi mới sửa sang xong, không thể nào có chuột được.”

“Để tôi ngủ cùng cô!” Cô Lý đi lên trước, giữ chị ấy lại, nói: “Mau đi ngủ thôi, sáng sớm mai đã quay phim rồi, vất vả lắm đấy, để tôi trông cho cô, đảm bảo là không có việc gì đâu.”

Đi được vài bước, cô Lý bỗng quay đầu lại nhìn tôi và nói, “Cô bé, cháu có sợ không, hay là cùng sang ngủ với chúng tôi luôn?”

“Cháu không sợ.” Tôi nói xong liền quay về phòng, đóng cửa lại.

Tối hôm đó, tôi chưa nhìn kỹ khuôn mặt của Diệp My.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi đang ăn sáng trong nhà ăn thì cô giáo Tần đến. Cô bảo tôi cứ yên tâm đóng phim, hàng ngày mỗi buổi tối cô sẽ đến giảng bài cho tôi, cô còn nói, bố mẹ tôi rất vui mừng.

Tôi lên hỏi cô: “Phải quay mất bao lâu ạ?”

“Chắc khoảng một tháng.” Cô giáo Tần nói.

“Lâu như vậy cơ à? Em không cần lên lớp, cũng không được về nhà ạ?”

“Nhà gần mà, em có thể về thăm nhà khi nào em muốn.” Cô giáo nói, “Còn về việc học, cô vừa nói rồi, em không phải lo gì cả, trường sẽ cử giáo viên đến dạy em. Em được đóng bộ phim này, không chỉ là niềm tự hào của trường ta mà còn là niềm tự hào của cả thị trấn Thanh Mộc Hà chúng ta nữa đấy.”

“Ồ.” Tôi nói.

“Phải rồi, em đã gặp Diệp My chưa? Nghe nói trong phim cô ấy đóng vai cô giáo của em?” Cô giáo thấp giọng hỏi tôi, “Có phải là ngoài đời cô ấy đẹp như trong phim không?”

“Em không biết.” Tôi nói.

Tôi chưa từng xem phim điện ảnh, cũng chưa gặp Diệp My. Tôi tất nhiên là chẳng biết gì cả.

“Em nhớ xin giúp cô chữ ký nhé.” Trước khi rời khỏi, cô giáo cười và dặn dò tôi.

Ăn xong bữa sáng, tôi được cô Lý dẫn đến phòng hóa trang vừa mới được dựng lên. Diệp My đã hóa trang xong rồi, ngồi trên chiếc ghế cao, chị mặc bộ quần áo bình thường của cô giáo thân quen, nhưng khuôn mặt chị chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung: đẹp mê hồn.

Tôi chưa bao giờ trông thấy người đẹp đến nhường này nên đã ngẩn mặt ra ngắm nhìn chị.

“Hi!” Chị ngồi trên chiếc ghế cao chào tôi: “Em là Lam Lam à, hôm qua chúng ta đã gặp nhau rồi.”

“Em không phải là Lam Lam.” Tôi nói.

“Trong bộ phim này, em tên là Lam Lam, cho nên từ hôm nay trở đi, sẽ gọi em là Lam Lam.” Diệp My nhảy từ trên ghế xuống, vỗ nhẹ lên đầu tôi, nói: “Nào, gọi chị là cô giáo Đào, từ ngày hôm nay, chị là cô giáo Đào.”

Khi chị ấy cười, trông thật là mê hồn.

Tôi mụ mẫm đầu óc, gọi: “Cô giáo Đào.”

“Cháu còn phải gọi chú là bố nữa. “ Một giọng nam trầm bỗng vang lên bên cạnh tôi, tôi quay đầu, nhìn thấy một nam trung niên điển trai, ăn mặc tinh tươm, đang nhìn tôi mỉm cười. Sau đó tôi mới biết ông ấy họ Trình, tên gọi Trình Phàm và cũng là người nổi tiếng khắp toàn quốc giống như Diệp My vậy.

“Gọi đi!” Cô Lý đứng bên cạnh giục tôi.

Tôi không thốt nên lời.

“Đến lượt cháu hóa trang rồi.” Chính lúc đó, có người kéo tôi đi, “Mau, thay quần áo nào.”

Người giải vây cho tôi là nhân viên hóa trang, chú dẫn tôi đến trước một đồng quần áo đẹp, nhấc quần áo lên giơ trước mặt tôi làm cho tôi hoa hết cả mắt. Nhân viên hóa trang mất một hồi lâu mới trang điểm xong cho tôi. Tôi bị chú ấy đẩy đến trước mặt mọi người. Diệp My là người đầu tiên kêu lên: “Giống y như tôi hồi nhỏ!”

“Đúng đây, xinh lắm, xinh lắm!” Mọi người đều phụ họa theo.

Tôi chính thức bắt đầu “cuộc đời diễn xuất” của mình như vậy đây.

Ba ngày sau khi bấm máy thì tôi đã thấy yêu thích cuộc sống này. Bọn Diệp My cứ luôn miệng kêu mệt, nhưng tôi chẳng mệt chút nào cả. Bởi vì trong phim tôi không cần phải nói gì, tôi được “bố” dắt xuống tàu hỏa, tìm nhà, tìm trường học, ngồi bên cửa sổ nghe “bố” kéo đàn violông, chẳng cần nói một câu nào cả. Đạo diễn nói với tôi, chỉ cần dùng đôi mắt và trái tim để diễn là được rồi, đứa trẻ mắc bệnh trầm cảm thì không nói chuyện.

Tôi thấy mình có hai điều may mắn. Điều thứ nhất là, không cần nói, bởi vì tiếng phổ thông của tôi thực sự quá tệ. Điều thứ hai là: trầm cảm là bệnh, nhưng không phải là bệnh thần kinh. Tôi không thể để mọi người chế nhạo tôi lần đầu tiên đóng phim đã đóng vai thần kinh được.

Mọi người trong toàn thị trấn đều rất ủng hộ đoàn làm phim. Chủ tịch thị trấn chúng tôi còn đặc biệt cho chúng tôi mượn nhà ông để đóng phim trong một thời gian dài. Phu nhân chủ tịch huyện còn nịnh tôi, gọi tôi là “Ngôi sao nhí”, tôi vừa đến là lấy nước ngọt cho tôi. Chú Trình Phàm kéo đàn violông hay tuyệt. Khi hoàng hôn xuống, ông mặt trời xuống núi, chú đứng trong sân nhà ông chủ tịch thị trấn kéo đàn violông, tôi cảm thấy có chút cảm giác tan nát. Trước đây, tôi chẳng biết gì về âm nhạc cả. Tiếng đàn khiến mắt tôi bỗng trở nên ẩm ướt, khiến tôi có cảm giác muốn chạy thật nhanh, nhưng đạo diễn cứ luôn bắt tôi chơi đồ chơi mãi, nét mặt không được thể hiện chút tình cảm nào cả, phải giống như “không nghe thấy gì”.

Lúc đó, tôi thấy đạo diễn là người tàn nhẫn nhất.

Sau này khi diễn sau vào bộ phim, tôi mới bắt đầu cảm thấy rằng trầm cảm là bệnh tồi tệ nhất, thà là bị mắc bệnh thần kinh còn hơn mắc bệnh trầm cảm.

Trong thị trấn chúng tôi có một người đàn bà bị mắc bệnh thần kinh, khi bà ta cười còn rất ngọt ngào, tôi và Đồng Tiểu Lạc thỉnh thoảng vào vườn nhà bà ăn trộm nho, và ấy chẳng những chẳng mắng mỏ chúng tôi, còn cười với chúng tôi mãi.

Nhưng “trầm cảm” thì còn không thể có bất cứ cảm giác nào cả.

Có một đoạn trong phim quay cảnh tôi chạy trốn, tôi cứ chạy mãi, chạy mãi dọc bờ sông Thanh Mộc Hà, sau đó trốn vào bụi cỏ. “Bố” và “cô giáo Đào”, còn có cả “người dân quê” cùng đi tìm tôi, ra sức gọi tên tôi. Trong đoạn phim đó, tôi nhìn thấy bố thật của tôi và mẹ kế “cố hòng to”, họ là diễn viên quần chúng, cùng gọi theo: “Lam Lam, Lam Lam,...”, gọi mãi, cuối cùng lại gọi thành: “Tiểu Tam Nhi, Tiểu Tam Nhi,...”

Tôi nghe thấy đạo diễn mắng họ: “Phải gọi là Lam Lam, không phải là Tiểu Tam Nhi!”

Họ lỗ rồ nụ cười nhún nhường mà tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Tôi ngồi xổm trong bụi cỏ, chân tôi đã bắt đầu tê tê, tôi nhìn dòng sông Thanh Mộc Hà vô cùng thân thuộc của mình, bỗng nhiên trở nên mơ hồ, không biết mình là ai, là Lam Lam, con gái nhà soạn nhạc nổi tiếng từ Bắc Kinh đến hay vẫn luôn là Tiểu Tam Nhi sinh ra và lớn lên tại vùng đất nghèo nàn chật chội này?

Cảm giác hoang tưởng đan xen lẫn lộn này khiến tôi nghẹn thở, tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi ngắt lịm.

Đạo diễn vốn muốn tôi ngắt đi, nhưng tôi thực sự đã ngắt thật.

Cảnh quay đó, đạo diễn nói tôi “diễn” y như thật.

May mà sức khỏe tôi tốt nên hồi phục nhanh. Ngay tối hôm đó đã nhảy nhót thoải mái được rồi, nhưng Diệp My thì lại sốt thật, mà còn sốt rất nặng nữa, thế nên việc quay phim phải dừng lại. Phu nhân chủ tịch thị trấn mua thuốc và nấu cháo loãng cho chị. Tôi dứt cho chị từng thìa một, Diệp My gượng cười, nói: “Lam Lam giỏi quá!”

Chị ấy không biết, đây chính là công việc tôi siêu nhất. Từ khi lên 5 tuổi tôi đã bắt đầu đút cơm cho người khác như thế này rồi, cho đến khi người đó qua đời.

Người đó chính là mẹ đẻ của tôi. Sau khi đóng bộ phim này, tôi mới nhận ra rằng, tình cảm giữa tôi và mẹ nhạt đến độ tuyệt vọng.

Khi tôi muốn được chăm sóc mẹ thật chu đáo thì mẹ đã vĩnh viễn không còn nữa.

Tôi vĩnh viễn không còn cơ hội để yêu thương mẹ đẻ của mình nữa, thật quá tuyệt vọng.

Phim bị ngừng quay, rất nhiều khoản tiền vẫn phải nộp, đạo diễn sốt ruột đến phát cáu, cứ vài ba phút lại vào phòng Diệp My hỏi lúc nào có thể quay tiếp. Cuối cùng, tôi không chịu được, bèn vặc lại, nói: “Đợi cô giáo Đào nghỉ một chút không được sao?”

Đạo diễn nhìn tôi rồi hất cửa bước ra ngoài.

Diệp My giơ một tay ra, lòng bàn tay đặt lên cổ tôi, lòng bàn tay chị nóng ran. Tôi đắp khăn ướt lên trán chị, bảo chị ngủ đi, chị liền nhắm mắt ngủ.

Chiều ngày hôm sau, Diệp My đã đỡ rất nhiều, chị ngồi dậy, bảo tôi chải tóc cho chị. Đúng lúc đó, cô Lý đẩy cửa vào, gọi tôi: “Lam Lam, có bạn tìm cháu.”

“Bảo cậu ấy vào đây.” Diệp My nói.

Một lúc lâu sau, Đồng Tiểu Lạc mới lò dò bước vào, cậu nhìn tôi một lúc rồi mới nói: “Cậu mặc đồ đẹp quá, làm mình không nhận ra được.”

Đã lâu tôi không gặp Đồng Tiểu Lạc, hình như cậu ta đã cao lên một chút, dây cặp sách kéo dài ra, đeo chéo, trông khá bảnh.

“Bạn học cùng lớp à?” Diệp My hỏi tôi.

“Không phải, chúng em là hàng xóm, em học hơn bạn ấy một lớp.” Đồng Tiểu Lạc tranh trả lời trước.

“Thế thì là thanh mai trúc mã rồi.”

Mặt Đồng Tiểu Lạc bỗng đỏ bừng như một quả cà chua. Sau đó, cậu kéo tôi, nói: “Ra ngoài, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Chúng tôi dừng lại trước cửa sổ của hàng lang trong khách sạn. Tiểu Lạc hỏi tôi: “Tiểu Tam Nhi, chắc đã lâu cậu không về nhà rồi nhỉ?”

“Ừ”. Tôi nói.

“Cậu nên về nhà xem thế nào.”

“Phải được đạo diễn cho phép đã.”

“Vậy cậu đóng xong bộ phim này thì về nhà hả?”

“Tất nhiên rồi, chẳng lẽ tớ có thể đi đâu được?”

Đồng Tiểu Lạc cọ mái, cọ mái giầy vào thảm của khách sạn, cọ mái mới trả lời tôi, nói: “Tiểu Tam Nhi, cậu cho rằng ở Thanh Mộc Hà chúng ta, thứ gì đẹp nhất?”

“Những căn nhà cổ của chúng ta.”

“Không phải.”

“Thế thì là núi Phượng Hoàng ở vùng ngoại ô phía đông.”

“Cũng không phải.”

“Thế thì là cái gì? Mình không đoán ra được.”

“Là cậu đấy!”

Đồng Tiểu Lạc nói xong những lời linh tinh ấy liền vội vàng rời khỏi đó. Tôi quay về phòng, đôi bím tóc đuôi sam của Diệp My đã được chải gọn gàng, chị ấy có vẻ rất hân hoan, trông lại càng xinh hơn.

“Cô giáo Đào,” tôi hỏi chị ấy, “Bên ngoài như thế nào ạ?”

“Cái gì bên ngoài?”

“Chính là bên ngoài Thanh Mộc Hà ấy.”

Câu trả lời của Diệp My làm tôi thất vọng quá đi mất, chị ấy nói: “Chị thấy nơi đâu cũng thế cả thôi.”

Nhưng chị ấy lại nói thêm: “Đợi khi quay xong bộ phim này, chị sẽ đưa em đi ngắm mọi thứ bên ngoài.”

Chị ấy đeo kính râm và mũ cổ lên, bảo tôi đi cùng chị đến cửa hàng mua ít đồ. Tôi muốn hỏi chị xem có phải là làm người nổi tiếng mệt lắm không, nhưng tôi không hỏi, bởi tôi biết đây là một câu hỏi thật ngu ngốc, không mệt mới lạ đấy.

Không ngờ bố tôi đang đứng đợi bên ngoài khách sạn. Ông nói với Diệp My rằng đã lâu tôi chưa về nhà, muốn đưa tôi về nhà ăn bữa cơm. Diệp My vỗ vỗ vai tôi, nói đi sớm về sớm, buổi tối cô Lý còn phải kể cho em nội dung kịch bản nữa đấy.

“Phải rồi, đi sớm về sớm,” bố tôi nói, “Ăn cơm xong là đưa về ngay.”

Tôi đi theo bố về nhà, “cổ họng to” làm mấy món liền, bố tôi cầm ghế đến trước mặt tôi, nói: “Ngồi đi.”

Tôi cứ ngỡ là mình nghe nhầm, bố tôi lại nói: “Ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống, hai người họ thi nhau gấp thức ăn cho tôi. “Cổ họng to” hỏi tôi, thức ăn trong khách sạn rất ngon phải không. Tôi ngoảnh đầu, đột nhiên phát hiện hàng hóa trên giá hàng đều không còn nữa. Tôi vội quay đầu lại, họ đều cúi đầu ăn cơm, không nhìn tôi.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Tôi hỏi, “Không bán hàng nữa ạ?”

“À!” Người đàn bà nói, “Nghỉ ngơi đã, mệt quá, nghỉ xong sẽ mở sau.”

Tôi không rõ họ thì có chuyện gì mà mệt quá.

“Con đóng phim chắc cũng không mệt lắm nhỉ?” Bố tôi hỏi.

“Cũng không đến nỗi.” Tôi nói.

“Tiểu Tam Nhi,” bố tôi nói, “Con hỏi đạo diễn xem có còn phim khác nào có stheer đóng được nữa hay không, bố có thể lại ký hợp đồng với họ.”

“Gì cơ ạ?” Tôi không hiểu.

“Tức là quay xong bộ phim này còn cần quay gì nữa không.” Bố hỏi.

“Quay xong bộ phim này, họ sẽ rời khỏi Thanh Mộc Hà, không quay gì nữa đâu.”

“Con chưa hỏi sao mà biết!” Bố sốt ruột đến độ bắt đầu đập bàn, đập xong có lẽ nhận ra mình có vẻ hung dữ, nên lại dịu giọng: “Con cứ đi hỏi kỹ lại xem.”

Tôi đặt đĩa xuống liền chạy ra ngoài, tôi chạy thẳng một mạch đến trước cửa nhà Đồng Tiểu Lạc, gõ cửa dồn dập. Cả nhà họ cũng đang ăn cơm, mẹ Đồng Tiểu Lạc nhiệt tình hỏi tôi, “Ồi, Tiểu Tam Nhi, cháu ăn cơm chưa? Lại đây nào!”

Tôi nói giọng hơi thô lỗ với Đồng Tiểu Lạc: “Cậu ra đây một chút!”

Cậu ta xoa xoa gáy đi ra. Tôi kéo cậu ra bên ngoài cánh cửa, hỏi cậu: “Chuyện gì vậy? Chắc chắn cậu biết là có chuyện gì, đúng vậy không?”

“Mình cũng chỉ nghe nói thôi.” Đồng Tiểu Lạc tiếp tục xoa xoa gáy.

“Nói đi!” Tôi sốt sắng giục cậu.

Đồng Tiểu Lạc nói, “Đều do bà dì của cụ gây nên cả, nghe nói mẹ kế của cậu vốn lấy một ông giá, nhưng bà ấy không thích, sau đó lừa lấy đồ lễ của người ta chạy trốn, rồi cưới bố cậu. Kết quả là người ta đã tìm đến Thanh Mộc Hà, ngoài việc lấy hết hàng hóa nhà cậu, họ còn bắt đền một vạn đồng, nếu không sẽ lấy nhà cậu.”

Mẹ Đồng Tiểu Lạc cũng bước ra ngoài, cô vuốt ve vai tôi, nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng có tham gia vào, Tiểu Tam Nhi, cháu đừng lo lắng, bố cháu sẽ có cách thôi.”

Tôi không về nhà, tôi lững thững quay lại khách sạn, Đồng Tiểu Lạc vẫn luôn đi theo tôi, nhìn thấy tôi vào cửa khách sạn mới dừng bước.

Diệp My đã mua xong đồ, trên bàn đầy ắp đồ ăn vặt, chị nhiệt tình mời tôi ăn, tôi nói tôi ăn không nổi, chị hỏi tôi: “Lam Lam, em sao thế, trông sắc mặt em xấu lắm!”

“Em không sao.” Tôi đáp.

“Lam Lam, em mệt rồi phải không, vậy hãy đi ngủ đi.”

“Hợp đồng là gì vậy ạ?” Tôi hỏi chị, “Có phải là đóng phim thì phải ký hợp đồng không?”

“Sao bỗng dưng em lại hỏi việc này?” Diệp My nói, “Khi em đóng phim, xem khi nào đóng, trả em bao nhiêu tiền, tất nhiên là phải ký hợp đồng rồi.”

“Vậy tại sao em chưa được ký?”

“Em vẫn chưa đủ tuổi thành niên, nên phải ký với người nhà em.” Diệp My nói.

“Thế đóng bộ phim này có thể nhận được bao nhiêu tiền ạ?”

“Việc này thì chị không rõ,” Diệp My nói, “Để hôm nào chị hỏi hộ em.”

“Không cần đâu chị ạ, cảm ơn chị.” Tôi nói.

4. Chương 4

Đã rất lâu tôi lại không về nhà.

Mùa hè đến rồi.

Hôm đó là cảnh quay cuối cùng.

Mười giờ tối, xe chuyên dụng chở tôi và “bố” đến bệnh viện. Diệp My đã hóa trang xong và nằm trên giường bệnh, “cô giáo Đào” sắp chết rồi, sắc mặt cô trắng nhợt, khi nhìn thấy tôi và “bố” tiến vào phòng thì ánh mắt liền rực sáng. “Bố” Trình Phàm làm theo lời yêu cầu của cô, kéo đàn violông cho cô nghe. Trong gia điệu âm thanh du dương đó, cô mỉm cười, rồi từ từ nhắm mắt, tôi vội lao đến đầu giường cô, gào khóc: “Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi!”

Đây là câu duy nhất của tôi trong cả bộ phim.

Diệp My và bố Trình Phàm đều diễn rất đạt, chính họ đã tác động mạnh đến tôi, khiến tôi hoàn toàn quên mất là mình đang đóng phim. Bỗng nhiên tôi nhớ lại cái ngày hôm mẹ tôi qua đời, tôi đã không gọi mẹ, thậm chí tôi còn không nhìn mặt mẹ lần cuối. Mẹ tôi đã ra đi vội vàng như vậy đấy. Tôi lao đến bên giường “cô giáo Đào”, dùng toàn bộ sức lực của mình gọi mẹ, gần như đã khóc hết tất cả nước mắt của mình. Một tay tôi nắm lấy ống tay cô, một tay tôi vỗ nhẹ lên má cô, tôi đã thực sự bị cuốn vào trong phim rồi, tôi sợ cô ấy sẽ ra đi thật.

Diệp My mở mắt một lát, nở một nụ cười an ủi, rồi lại nhắm mắt.

Bố Trình Phàm cũng khóc, bố ôm chặt tôi từ phía sau, nước mắt chạy xuống cổ tôi.

Đạo diễn nói giọng vô cùng cảm động: “CUT!”

Lúc này, mọi người bên ngoài đã mở toang được cánh cửa bệnh viện. Tôi lau nước mắt, nhìn thấy Đồng Tiểu Lạc, cả khuôn mặt Đồng Tiểu Lạc mờ mờ nhễ nhại, thở gấp, mắt tròn trũng, nghẹn ngào nói với tôi: “Tiểu Tam Nhi, nhà cậu bị cháy rồi!”

Tôi đẩy những người đang xúm quang, lao ra ngoài cửa bệnh viện, nhà tôi không cách xa bệnh viện mấy, tôi chạy chưa đầy năm phút đã nhìn thấy ánh lửa hừng hực ở đằng xa, còn nghe thấy cả tiếng xe cứu hỏa nữa. Ánh lửa chiếu đỏ rực cả một vùng trời, gần như người trong thị trấn đều chạy ra xem.

Tôi chỉ cảm giác chân mình mềm nhũn đi, không thể bước tiếp được nữa, khó khăn lắm tôi mới đến gần hơn nữa. Đồng Tiểu Lạc cũng chạy đến nơi, Diệp My, bố Trình Phàm, cô Lý, đạo diễn... đều đến cả. Diệp My ôm trọn tấm thân đang run rẩy của tôi, ngả đầu tôi vào lòng chị.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng ngọn lửa cũng tắt. Tôi dần hết sức mới chen đến được trước đồng đổ nát, nhìn thấy có người khiêng cái gì đó ra ngoài, bố Trình Phàm lấy tay bịt mắt tôi lại.

Trận hỏa hoạn đó đã thiêu rụi nhà tôi, còn liên lụy đến mấy nhà hàng xóm. Đây là trận hỏa hoạn lớn nhất từ trước đến nay trong lịch sử thị trấn Thanh Mộc Hà, có ba người chết và sáu người bị thương. Ngoài việc tổn thất vô cùng thương tâm, trận hỏa hoạn còn kéo theo một số tình tiết vụn vặt cho mọi người tha hồ mà tưởng tượng. Cho nên, đối với người dân thị trấn Thanh Mộc Hà, cho dù nhiều năm sau, khi nhắc đến việc này thì vẫn thấy sôi nổi hào hứng hoặc sợ hãi không yên.

Trong ba người chết, ngoài bà cụ già hàng xóm trên bảy mươi tuổi, còn lại là bố tôi và “cổ họng to”.

Tôi vẫn luôn gọi thầm bà ta là “cổ họng to”, đến khi bà ta chết, tôi còn chưa biết rõ tên bà.

Đoàn làm phim chuẩn bị rời khỏi Thanh Mộc Hà. Trước khi đi, Diệp My đến tìm tôi, lúc đó tôi đang giặt một chậu to quần áo tại nhà dì tôi. Diệp My mặc một chiếc váy đỏ tuyệt đẹp, chị không đeo kính râm, không đội mũ, thậm chí còn không hóa trang. Có một đám fan hâm mộ đang bám theo sau. Diệp My đóng chặt cổng nhà dì tôi, khiến cho những ánh mắt hiếu kỳ đều rút lại bên ngoài. Sau đó, chị ngồi xổm trước mặt tôi hỏi: “Tiểu Tam Nhi, em có muốn đi cùng với chị không?”

Tôi im lặng hồi lâu, rồi lắc đầu.

“Chị có thể đưa em đi.” Diệp My nói, “Đi ra thành phố, chị sẽ cho em học trường học tốt nhất.”

Tôi vẫn lắc đầu.

Diệp My hỏi: “Vì sao?”

Tôi không trả lời.

Chị thở dài, lấy chiếc vòng tay rất đẹp trên cổ tay chị ra, cầm bàn tay nhỏ xíu đang dính đầy bột xà phòng của tôi rửa sạch dưới vòi nước, đeo chiếc vòng vào tay tôi. Sau đó chị nói: “Tiểu Tam Nhi, chị để lại số điện thoại của chị, khi em cần giúp đỡ, nhớ tìm chị.”

Chị lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng, viết số điện thoại của chị. Sau đó, chị gấp lại, đút vào túi áo tôi, dặn tôi thêm lần nữa: “Em nhớ nhé, có việc gì thì có thể tìm chị.”

“Vâng” tôi nói.

“Tạm biệt em, Tiểu Tam Nhi.” Diệp My nói xong thơm lên trán tôi, rồi mở cổng bước ra ngoài. Diệp My vừa đi khỏi, Đồng Tiểu Lạc đã tiến vào. Cậu ta hiếu kỳ hỏi tôi: “Diệp My nói gì với cậu thế? Chị ấy có cho cậu tiền không?”

“Cậu đi đi!” Tôi gắng sức bê chậu quần áo to đùng đi vào nhà, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Tối hôm đó, dì tôi nói là trong nhà bị mất đồ, sau đó cứ luôn miệng nói là “tìm đồ”. Cuối cùng thì lục cặp sách và túi áo tôi. Tôi nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Dì không tìm thấy món đồ của bà, liền lấy mất số điện thoại di động mà Diệp My để lại cho tôi. Có một điều duy nhất tôi cảm thấy may mắn là tôi đã giấu chiếc vòng tay trong đám cỏ ngoài vườn. Chính lúc đó,

cảnh sát đến gõ cửa, họ đồng dục gọi to tên dì tôi. Sau đó, họ đã dẫn dì tôi đi giữa tiếng kêu khóc của mấy đứa em họ.

Thì ra, trận “hỏa hoạn” đúng là do “cổ họng to” gây ra cho gia đình tôi. Người “phóng hỏa” chỉ có ý dọa để lấy lại được số tiền lễ của họ thôi. Không ngờ, làm giả mà hóa thật. Chính dì tôi đã giới thiệu “cổ họng to” cho bố tôi, đương nhiên không tránh được việc có liên quan. Dì bị nhốt cũng khá lâu, may mà chứng thực được rằng không liên quan gì đến việc phóng hỏa nên mới được thả về nhà.

Câu đầu tiên dì nói với tôi là: “Con bé sao chổi, mày muốn đi đâu thì đi, không được ở trong nhà tao nữa.”

Nhiều năm sau, Đồng Tiểu Lạc nói với tôi: “Đã bắt được kẻ phóng hỏa rồi, tớ cũng đi nghe phán quyết, cậu có muốn biết cuối cùng họ phải chịu hình phạt gì không?”

Tôi lắc đầu.

Những điều này giờ chẳng có ý nghĩa gì với tôi nữa. Bởi vì, Thanh Mộc Hà giờ đã trở thành quá khứ rồi, Tiểu Tam Nhi cũng đã trở thành quá khứ rồi. Quá khứ đó đã tan theo mây khói cùng với thời gian, không còn lưu lại chút vết tích gì. Chỉ cần không cố nghĩ đến, thì dường như nó chưa từng xảy ra.

5. Chương 5

La Ninh Tử: Mình cảm thấy, cậu và bọn mình không giống nhau.

Lâm Tiểu Hoa: Không giống nhau ở điểm nào?

La Ninh Tử: Sẽ có một ngày, cậu sẽ bay khỏi đây, chốn này không thể giữ chân cậu được.

Lâm Tiểu Hoa: Thật sao, giống như chim vậy hả?

La Ninh Tử: Đúng vậy, giống như chim ấy.

Lâm Tiểu Hoa: Vậy cậu nói xem, chim cứ bay mãi, bay mãi, nó có mệt không?

La Ninh Tử: Mình không biết, nhưng có thể, nếu không bay thì nó sẽ chết.

* * *

Tiểu Tam Nhi là tên ở nhà của tôi, Lâm Tiểu Hoa là tên chính thức của tôi.

Từ khi tôi vào Viện phúc lợi, không ai gọi tôi là Tiểu Tam Nhi nữa. Tất cả mọi người đều gọi tôi là Lâm Tiểu Hoa. Cái tên Lâm Tiểu Hoa này thật là một cái tên quê mùa hết mức, thế nhưng tôi buộc phải chịu đựng.

Tôi vẫn nhớ cô giáo Tần khi dạy chữ cho chúng tôi nói: “Nhấn, nhấn, mọi người phải nhớ kỹ, chữ nhấn bên trên có một con dao”. Nhưng với tôi, chẳng có chữ nào tồi tệ hơn cái chữ này.

Viện phúc lợi khá gần thị trấn huyện, cách Thanh Mộc Hà chừng 100km. Nhưng đối với tôi, đứa trẻ 8 tuổi thì đây lại là một thế giới hoàn toàn mới lạ. Khi xe chở tôi và cô giáo Tần đi, Đồng Tiểu Lạc cứ chạy theo xe mãi. Tôi đoán chắc là cậu ấy đang gọi tên tôi, nhưng tôi không nghe thấy gì cả. Nhìn qua cửa kính bên thủ đằng sau xe, tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Lạc cuối cùng cũng biến thành một chấm đen nhỏ xíu bất động.

Tôi quay đầu lại và bắt đầu say xe.

Tôi chưa bao giờ ngồi trên xe lâu như vậy, may mà cô giáo Tần đã chuẩn bị túi nilông. Suốt dọc đường đi, tôi chẳng làm được việc gì ngoài việc cúi đầu nôn thốc nôn tháo, như thể muốn nôn tất cả lực phủ ngũ tạng chỉ còn trơ lại mỗi cái vỏ không mới thôi. Cô giáo Tần nhìn tôi với ánh mắt thương xót, luôn tay vỗ vào lưng tôi. Tranh thủ khoảng thời gian giữa hai lần nôn, tôi gục đầu vào giữa gối cô giáo để thở dốc.

Khi xe vừa dừng lại, cô giáo mua nước khoáng cho tôi uống, nhưng ngay cả nước tôi cũng không dám uống, uống nước cũng nôn.

“Sớm biết thế này thì cô đã cho em uống thuốc chống say rồi, nghe nói rất hiệu quả.” Cô hối hận nói.

“Em không sao.” Tôi nói xong liền nôn thốc nôn tháo, không còn biết trời đất ra sao nữa.

Mãi mới đến nơi, lúc xuống xe thì đã bốn giờ chiều. Chúng tôi hỏi thăm đường thì được biết còn phải đi bộ thêm mười lăm phút nữa. Vừa đi, cô giáo Tần vừa nói với tôi: “Tiểu Tam Nhi, em hãy nhớ cho kỹ, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không được khóc, phải cố chịu đựng. Em càng khóc thì càng bị người khác bắt nạt. Còn nữa, đừng có làm mất số điện thoại của cô, có việc gì nhất định phải gọi điện cho cô đấy.”

Tôi không nói gì, chỉ liên tục gật đầu. Bởi tôi biết, nếu tôi mở miệng ra nói, thì tôi sẽ khóc ngay.

Thế là tôi bị đưa đến cánh cổng sắt của Viện phúc lợi như vậy đấy. Một người phụ nữ cao lênh khênh kéo tôi đi, không cho tôi ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Nhưng tôi vẫn không kìm lòng được, vẫn quay đầu nhìn lại. Mặc dù cách rất xa, tôi vẫn nhìn thấy nước mắt cô giáo Tần đang rơi lã chã. Tôi bỏ mặc tất cả, cố gắng giằng ra khỏi người phụ nữ đó để chạy ngược lại. Tôi đã chạy đến gần rồi, nhưng cánh cửa sắt đã đóng lại, tôi chỉ có thể nắm tay cô giáo Tần qua song cửa mà không thể ôm cô.

“Cô giáo Tần, cô đừng bỏ em lại!” Tôi khóc và kêu gào, “Xin cô hãy đưa em về!”

“Ngoan nào, Tiểu Tam Nhi! Tiểu Tam Nhi, ngoan nào!” Cô giáo Tần nghẹn ngào nói, “Em yên tâm, cô sẽ tìm cách, tìm một gia đình tốt để họ nhận nuôi em. Em cứ tạm ở đây một thời gian, cô sẽ đến thăm em.”

“Đừng, đừng, đừng...”, giọng tôi mỗi lúc một nhỏ đi, đôi tay lắc cánh cổng sắt một cách vô vọng.

Người phụ nữ cao lênh khênh đi đến bên tôi, gỡ tay tôi đang bám trên cánh cổng sắt ra hiệu cho cô giáo Tần cứ đi về. Cô giáo Tần đành nhấc tâm quay người bước đi.

Tôi tuyệt vọng lùi lại đằng sau, tôi không hét, bởi vì tôi biết, hét cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Cô giáo Tần không phải là chưa từng nghĩ đến việc nhận nuôi tôi, nhưng trong nhà cô còn mẹ già đang ốm, một em trai đang học đại học. Tôi biết, cô thực sự không có cách nào khác cả.

Do quá tuyệt vọng mà môi dưới của tôi bị cắn đến nổi chảy máu.

Người phụ nữ cao kều cầm hộ túi xách cho tôi. Những đồ vật trong túi đều là được mọi người tặng cho, cũng chỉ là mấy bộ quần áo bình thường và một ít vật dụng hàng ngày. Chúng tôi đi qua một cái sân vận động nhỏ, cuối cùng cũng nhìn thấy một căn phòng lớn. Trong phòng những chiếc giường được xếp san sát nhau. Người phụ nữ cao kều vừa vỗ tay thì lập tức cả một đám người đều đứng trước mặt tôi, và đều là con gái. Ai nấy đều nhìn tôi với con mắt đầy hiếu kỳ. Không hiểu vì sao, bỗng dưng tôi cảm thấy sợ hãi, bởi tôi thấy bọn họ không giống với các bạn học của tôi.

Nhưng khác như thế nào thì tôi không nghĩ ra được.

“Đây là Lâm Tiểu Hoa, từ giờ bạn ấy sẽ ở cùng kí túc với các cháu. Nào, chúng ta cùng hoan hô chào đón bạn!”

Khắp phòng rộn lên tiếng vỗ tay đôm đốp không đều nhau.

Người phụ nữ cao kều ném cái túi của tôi vào một chiếc giường gần đó, nói: “Lâm Tiểu Hoa, cháu sẽ ngủ chung giường với La Ninh Tử.”

“Vâng ạ, vâng ạ.” Cô bạn tên gọi là La Ninh Tử vội vàng bước ra khỏi đám đông, xếp đồ của cô sang một bên, như thể sợ ảnh hưởng tới tôi vậy. Tôi nghe thấy tiếng cười.

Tôi biết không phải họ cười tôi, mà là cười La Ninh Tử. La Ninh Tử thật qua béo đi, còn béo gấp đôi đứa em họ tôi ấy chứ. Bộ dạng đi lắc lư của cô khiến người khác thấy không yên tâm, cứ luôn nơm nớp lo cô ngã kênh ra.

“Một lúc nữa đến giờ ăn cơm, cháu cứ đi theo mọi người.” Người phụ nữ cao kều dặn tôi.

“Không sao đâu ạ.” La Ninh Tử nói. “Cháu sẽ dẫn bạn ấy đi.”

La Ninh Tử xấu xí là xấu, mắt tụt vào tận trong thịt, cái mũi thì vừa béo vừa to. Tôi bất giác ngoảnh đầu ngó lơ ra chỗ khác, không nhìn La Ninh Tử nữa.

Khi người phụ nữ cao kều vừa đi khỏi, mấy đứa con gái đã dồn đến bên giường tôi, bao vây lấy tôi. Một đứa có vẻ lớn nhất trong đám giơ tay ra, nói với tôi: “Tao tên là Châu Lợi, là trưởng phòng ở đây.”

“Ừ”. Tôi nói.

“Mày có đem đồ ăn ngon vào đây không?” Cô ta nhìn chăm chăm vào túi của tôi.

“Không có.” Tôi nói.

“Thế có tiền không?”

“Không có.” Tôi nói.

“Nếu cậu ấy có tiền thì đã chẳng vào đây rồi.” La Ninh Tử nói, “Cậu nhìn bộ dạng của cậu ấy thì biết ngay là không có tiền.”

“Lợn ỉn, không phải việc của mày!” Một đứa con gái đẩy LaNinh Tử xuống giường, một đứa khác lao đến cái túi của tôi và bốc tung tất cả đồ ở bên trong.

“Cút ngay!” Tôi hét lên, “Không được bốc tung đồ của tôi!”

Không có ai để ý đến tôi.

Tôi nhìn thấy đồ ăn vặt của mình bị bọn chúng lục được ra. Đó là đồ cô giáo Tần mua cho tôi trên đường đi. Thế nhưng tôi bị say xe, nên không ăn được gì. Mấy đứa bọn Châu Lợi cướp được “chiến lợi phẩm”, chạy đến chiếc giường khác, hào hứng hưởng thụ.

Túi của tôi bị bốc tung cả lên, La Ninh Tử vội vàng sắp xếp lại cho tôi.

“Đi ra.” Tôi mắng cô.

La Ninh Tử ngừng tay, nhẹ nhàng nói với tôi: “Cậu nói với xơ, bọn họ sợ xơ lắm.”

Tôi vừa sắp xếp đồ vừa tìm được con dao nhỏ. Đây là con dao Đồng Tiểu Lạc mua cho tôi. Lúc đó, Đồng Tiểu Lạc nói với tôi: “Nếu ai dám bắt nạt cậu thì cậu hãy dùng đến nó.”

Tôi nhủ thầm: “Cô giáo Tần, xin lỗi cô, em không thể nhẫn nhịn được.”

Tôi nói xong, cầm con dao, đi đến trước giường bọn Châu Lợi.

Bọn chúng đang ăn một gói ô mai. Nhìn thấy tôi bước tới, Châu Lợi liếc mắt nhìn tôi, hỏi tôi: “Có chuyện gì à?”

“Có.” Tôi nói.

“Có phải là muốn bọn tao trả lại đồ cho mày phải không?” Châu Lợi nhắc vỏ túi bim bim khoai tây trống không lên, nói: “Mày thấy đấy, tiếc quá, cái này đã bị chúng ta tiêu diệt rồi!”

Trong miệng mỗi đứa bọn chúng đều đang ngậm một hạt ô mai, chúng cười rộ lên.

Tôi giơ dao từ đằng sau lưng ra, ấn lò so, chẳng nói thêm lời nào, tiến nhắm vào Châu Lợi mà xiên. Châu Lợi mặt tái nhợt, luống cuống né tránh. Tôi đâm trượt, đâm vào chăn. Châu Lợi từ trên giường nhảy xuống, chạy chân đất ra ngoài cửa, miệng hét to: “Giết người, có kẻ giết người!”

Đám con gái đó cùng hét lên: “Giết người, có kẻ giết người!” Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tôi không đuổi Theo. Phản ứng đầu tiên của tôi là trở về giường của mình, nhanh chóng giấu dao đi.

Chỉ một lát sau, người phụ nữ cao kều đã dẫn tôi đến và một cô giáo khác vào phòng chúng tôi. Châu Lợi thở dốc, chỉ vào tôi, nói: “Chính là cái đứa mới vào, nó dùng dao giết người!”

“Dao đâu?” Cô giáo trông có vẻ rất hung dữ hỏi tôi. Sau này tôi mới biết bà ta chính là xơ mà La Ninh Tử đã nhắc đến, là trợ lý viện trưởng.

“Bọn họ cướp đồ của cháu.” Tôi nói.

“Cướp thứ gì?”

“Đồ ăn mà cháu đem đến.” Tôi chỉ tay vào giường của Châu Lợi, nhưng tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng chẳng còn gì trên đó cả.

“Nó nói láo.” Châu Lợi nói, “Nó là con diên, thần kinh không bình thường, vừa mới đến đã cầm dao giết người!”

“Mày mới là đồ diên!” Tôi chạy đến trước mặt Châu Lợi, nói, “Mày mới là thần kinh không bình thường!”

“Cô thấy rồi đấy.” Châu Lợi nói với xơ, mặt đỏ bừng bừng, chỉ vào tôi.

“Tất cả im ngay!” Xơ nói với tôi, “Cháu giao con dao ra đây, chỗ chúng ta không cho phép đem theo những thứ nguy hiểm như vậy.”

“Cháu không có.” Tôi nói.

“Nó giấu trong túi ấy!” Có một đứa hét lên.

Xơ bước đến, mở túi của tôi ra. Tôi lo lắng đến độ không dám thở. Lúc đó tôi đã mất hết lí trí, tôi nghĩ, nếu như bà ta lấy dao của tôi đi, tôi sẽ liều mạng với bà ta. Nếu tôi không có dao, thì cũng không sống nổi ở chốn này.

Nhưng quá lạ, bà ta lục lọi mấy lần, còn tìm khắp cả giường, thế nhưng lại không tìm thấy con dao của tôi!

“Khám người nó!” Châu Lợi hét.

“Cháu hãy giao ra đây!” Xơ nhìn tôi mang Theo chút bất lực.

Tôi cởi áo khoác ra, chủ động lộn hết tất cả túi quần, túi áo cho bà ta xem. Sau đó tôi nhìn Châu Lợi, nói: “Nó nói dối, chúng liên kết lại lừa cô đấy. Chúng cướp đồ của cháu, cháu không chịu, nên chúng đã vu cáo hãm hại cháu.”

“Có phải thế không?” Xơ ngoảnh đầu lại hỏi Châu Lợi.

“Sao, sao có thể như vậy được?” Châu Lợi bỗng lấp bắp, “Không, không đâu!”

Đúng lúc đó, tiếng chuông vang lên.

“Đến giờ ăn rồi. Tất cả đến nhà ăn mau lên!” Xơ nói, “Việc này lát nữa sẽ nói tiếp!”

Cả căn phòng đầy chật người giờ đã chạy đi hết, chỉ còn lại một mình tôi.

“Sao còn chưa đi?” Xơ hỏi tôi.

Tôi ngồi xuống giường, nói: “Cháu nuốt không trôi, cháu không đi.” Trong lòng tôi vẫn luôn băn khoăn một điều: “Lạ nhỉ! Dao của mình rốt cuộc là chạy đi đâu nhỉ?”

“Phải đi.” Xơ nói với tôi.

Tôi lì lợm nhìn bà ta.

Bỗng nhiên khẩu khí của bà lại mềm mỏng: “Không ăn cơm cũng được, đi nào, ta đưa cháu đi.”

Tôi đi Theo xơ tiến vào nhà ăn. Trong nhà ăn bỗng chốc trở nên vô cùng yên ắng, xem ra mọi người thực sự đều rất sợ bà. Xơ lấy cho tôi một khay ăn, dẫn tôi đi gọi đồ ăn, dẫn tôi đến ngồi ở bàn ăn rồi mới đi khỏi đó. Tôi nhìn xung quanh, càng lúc càng sợ hãi, bởi tôi đã nhìn thấy rất rõ. Bọn họ người thì thọt chân, người thì lác mắt, có người què luôn một cánh tay. Thực ra tôi rất đói, nhưng tôi không thể nào ăn nổi, chỉ cảm giác toàn thân run rẩy, không thể nào khống chế nổi.

La Ninh Tử ngồi bên cạnh bắt chuyện với tôi: “Cậu tên là Lâm Tiểu Hoa, có phải chữ hoa trong bông hoa không?”

“Ừ”. Tôi ép mình ăn một miếng cà rốt, trả lời La Ninh Tử.

“Cái tên hay quá!” Cô nói, “Phải rồi, mình tên là La Ninh Tử, họ La, Ninh trong chữ ninh tịnh, Tử trong chữ hài tử!”

“Ừ.” Tôi nói.

“Cậu có vẻ ít nói.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Cậu đừng sợ.” La Ninh Tử nói, “Mọi người ở đây hầu hết đều là người tốt.”

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

“Tại sao cậu lại vào đây?” Cô hỏi tôi, vừa hỏi vừa thở dài, nói: “Dù sao thì ai cũng vì chẳng còn cách nào nên mới phải vào đây.”

Tại sao vào đây ư?

Rất đơn giản, bởi vì tôi không có nhà, bởi vì không có ai chịu nuôi tôi.

“Ồ.” La Ninh Tử khua khua tay, nói: “Ồ, thôi, cậu không muốn nói thì đừng nói. Cậu học lớp mấy rồi?”

“Lớp hai.” Tôi nói.

“Vậy thì cậu có đọc được truyện tranh không?” La Ninh Tử nói, “Ở đây có thư viện, có rất nhiều truyện tranh, nhưng phải chiều thứ tư mới được xem.”

“Có cô giáo dạy không?” Tôi hỏi La Ninh Tử. Đây là vấn đề tôi khá quan tâm.

“Có.” La Ninh Tử nói, “Nhưng trong viện chỉ mở đến lớp ba thôi, khi lên lớp bốn thì phải đến học ở trường bên ngoài. Trường ở đó rất rộng, còn tốt nữa, nhưng học giỏi mới được đi học.”

“Thế những người học kém thì sao?”

“Học kém thì phần lớn là không thể đi học bình thường, vì ra trường bên ngoài cũng sẽ bị bắt nạt.” La Ninh Tử nói, “Nhưng cậu không phải lo đâu, vừa nhìn là đã thấy cậu rất thông minh.”

“Cảm ơn cậu.” Tôi bắt đầu thấy La Ninh Tử không đáng ghét như tôi đã nghĩ.

“Có gì đâu, vào đây thì mọi người đều là anh chị em cả mà.” La Ninh Tử nói đầy phóng khoáng.

La Ninh Tử thật sự béo quá đi mất. Khi ra khỏi nhà ăn, tôi nhìn thấy vài người lén hích vào người cô, rồi lại cười, chạy đi mất. Trên mặt La Ninh Tử nở ra nụ cười buồn, nhưng rõ ràng là không có ý tức giận.

Khi đi đến gần kí túc xá, tại một chỗ quanh, La Ninh Tử từ đằng sau gọi giật tôi lại, nói: “Lâm Tiểu Hoa, cậu đợi chút.”

Tôi dừng bước, ngoảnh đầu lại. La Ninh Tử vội vàng nhét một thứ gì đó vào tay tôi, nói: “Cậu giấu kỹ nhé, đừng để bọn họ nhìn thấy.”

Đó là con dao của tôi!

La Ninh Tử đã lén giấu nó!

La Ninh Tử lại an ủi tôi: “Cậu đừng sợ Châu Lợi, thực ra cô ta cũng chỉ là con hổ giấy thôi.”

“Mình không sợ.” Tôi nói.

“Cậu đừng cảm quá.” La Ninh Tử đột nhiên toét miệng cười, cười xong lại nói, “Hôm nay thật là đã quá!”

Đêm đầu tiên tôi ở Viện phúc lợi, trời mưa xối xả. Nước lã theo cửa sổ khép không chặt chảy vào, còn kèm theo cả gió lốc. Tôi nhìn thấy La Ninh Tử kéo chăn trùm kín đầu. Nhưng tôi lại ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa, mong sao cho trận mưa bão này dữ dội hơn nữa. Tôi hi vọng có thể xảy ra một vài sự cố, ví dụ như trần nhà sụp xuống, hay nước lũ trên núi đổ xuống, hay trời đất sục sôi. Nhưng trên thực tế thì lại chẳng xảy ra chuyện gì cả, sáng sớm hôm sau, ánh sáng rực rỡ khắp nơi. Chúng tôi bị gọi đến sân vận động tập thể dục buổi sáng. Ở đây, tập thể dục buổi sáng khác hẳn ở trường cũ của tôi. Tôi tê dại giờ tay giờ chân. Đột nhiên, có người kéo tôi ra khỏi hàng: “Cháu có biết tập thể dục không đấy, cứ khua loạn lên làm gì?”

“Thưa cô, bạn ấy mới đến.” La Ninh Tử hăng hái quên mình, đứng lên nói.

“Ồ, chẳng trách.” Cô giáo đẩy tôi trở lại hàng, “Vậy thì học nhanh lên, học nhanh, biết nhanh.”

“Không sao đâu.” La Ninh Tử đứng sau an ủi tôi, nói: “Các cô giáo ở đây, trừ xơ ra, chẳng ai dữ dằn đâu.”

Nhưng nói thật, tôi thấy xơ cũng chẳng dữ dằn.

Tôi nhớ cô giáo Tần, thậm chí nhớ cả Đồng Tiểu Lạc, người mà tôi vẫn luôn thấy ghét vì hay làm phiền tôi. Tôi nhớ họ lắm!

Nhưng ngoài việc có thể nhớ ra, tôi chẳng thể làm được việc gì cả.

Lớp hai trong Viện phúc lợi quả thực quá giản đơn. Chỉ là môn ngữ văn và mấy con số toán học đơn giản. Hàng ngày tôi đứng trên sân vận động, nhìn những người học lớp cao xếp hàng đi học bên ngoài. Nghe nói, họ mỗi ngày phải đi bộ hai mươi phút, cả đi lẫn về mất bốn mươi phút. Có một cậu chống gậy xếp hàng, một chân bị teo lại chỉ còn như một chiếc gậy, nên đi lại vô cùng khó khăn, nhưng cậu chưa bao giờ nhờ ai giúp đỡ, khiến tôi vô cùng cảm phục.

Nhìn Theo họ đi khỏi cổng, cánh cổng sắt kêu coong một tiếng, rồi đóng lại. Tôi bắt đầu có cảm giác mình như con chim bị nhốt chặt trong lồng.

Tôi cảm thấy, còn lâu mới lên được lớp bốn.

Tôi thực sự sợ mình không chờ được đến cái ngày đó.

6. Chương 6

Dần dần, La Ninh Tử đã trở thành người bạn thân thiết nhất của tôi. Chúng tôi nằm chung trên một chiếc giường trò chuyện, ngắm sao. Nhưng phần lớn thời gian, đều là bạn ấy nói, còn tôi nghe. Tôi đã biết bạn ấy béo như vậy không phải vì tham ăn, mà là bị một căn bệnh, không ăn vẫn béo. Và tôi cũng tìm hiểu được thêm về chuyện của La Ninh Tử, như khi La Ninh Tử vừa sinh ra đã mắc bệnh viêm phổi, bố mẹ bạn ấy không muốn nuôi, nên đã vứt bạn lại bên đường Trần Công, bạn được đưa vào Viện phúc lợi khi mới có năm tháng tuổi, bên trong khăn chỉ kèm Theo một mảnh giấy nhỏ, ghi rõ họ La, còn tên Ninh Tử là do cô giáo trong viện đặt cho. Còn nữa, ví dụ như lúc nhỏ, bạn ấy luôn bị người khác ngăm bắt nạt, ức hiếp. Sau buổi liên hoan, La Ninh Tử giấu một chiếc kẹo sôcôla, bị người khác tố cáo, thế là bị phạt đứng. Sau đó thì càng ngày bạn ấy lại càng béo, lúc nào cũng có người cười nhạo bạn béo, bạn ấy sợ nhất là giờ thể dục. Bạn ấy nói với tôi, cứ khi nào đến giờ thể dục, đặc biệt là môn nhảy xa hay chạy, thì bạn ấy lại muốn chết quách đi cho xong.

So với La Ninh Tử, tôi còn may mắn hơn rất nhiều.

Cũng có lúc bạn ấy yêu cầu tôi: “Lâm Tiểu Hoa, cậu cũng kể cho mình biết những chuyện thú vị hồi nhỏ của cậu đi. Mình từ nhỏ đã lớn lên ở đây, nói đi nói lại cũng chỉ ngần ấy chuyện, chẳng có gì thú vị cả.”

Tôi nói: “Mình lúc nhỏ cũng chẳng có gì thú vị cả.”

“Lẽ nào chỉ một chuyện thú vị cũng không có sao?” La Ninh Tử cố hỏi thêm.

“Không có.” Tôi nói một cách chắc chắn.

Vào chiều thứ tư hàng tuần, chúng tôi cùng đến thư viện đọc sách. Sách trong thư viện đều do mọi người quyên tặng, thỉnh thoảng lắm chúng tôi mới có mấy cuốn tạp chí liên quan đến phim ảnh. Tôi nhìn thấy Diệp My đang tươi cười rạng rỡ trên trang bìa tạp chí, bất giác trong lòng bỗng nhói đau, giống như bị một con dao cứa vào. La Ninh Tử dùng ngón tay béo mập chỉ vào mặt Diệp My, nói: “Cậu nhìn này, làn da mịn màng quá, cậu trông này, đôi mắt to quá, xem này, mái tóc đẹp quá!” Nói xong, La Ninh Tử ngoảnh đầu lại, chăm chú nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Lâm Tiểu Hoa, sau này lớn lên, cậu cũng sẽ xinh đẹp như cô ấy đấy.”

Tôi vút tờ tạp chí sang một bên, cầm một cuốn truyện cổ tích đã rách nát lên xem. Tôi vừa lơ đãng đọc, vừa bồn chồn không biết Diệp My giờ thế nào rồi, không biết chị ấy có ổn không, không biết chị ấy có còn

nhờ Tiểu Tam Nhi nữa hay không. Tôi muốn nói với chị ấy, chiếc vòng tay chị tặng em, em chưa bao giờ làm mất, em vẫn luôn giữ gìn nó. Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi dường như ngửi thấy mùi hương thơm dịu dàng trên người chị ấy. Trong lòng tôi có rất nhiều điều đã bị kìm nén quá lâu, thực ra tôi cũng muốn kể với La Ninh Tử, kể về cô giáo Tần, kể về Đồng Tiểu Lạc, kể về chị Diệp My và bố Trình Phàm, kể về việc đóng phim, kể về Thanh Mộc Hà. Thế nhưng, những niềm vui ngắn ngủi đó lại bị kẹp giữa những đau khổ khôn cùng, nên tôi không còn nhớ gì đến những kí ức đó nữa. Thậm chí tôi còn mong rằng có một loại máy móc có thể xóa sạch hết những kí ức trong đầu, để tôi không còn nhớ gì nữa cả, có thể bắt đầu lại từ đầu mà không phải bận khoăn đau xót gì. Nhưng tôi biết đây là điều không tưởng, tất cả những hoang tưởng và mong ước đều giầy vò tôi. Tại Viện phúc lợi, tôi đã trải qua sự giầy vò này trong ba tháng trời.

Và thế là hết mùa thu, mùa đông lại đến.

Đây là ba tháng tương đối bình an vô sự, bởi ngay ngày đầu tiên đến Viện, tôi đã xảy ra xung đột với Châu Lợi, cho nên cô ta và bè cánh luôn tránh mặt tôi, chưa bao giờ nói chuyện với tôi. Tôi giấu con dao nhỏ của mình dưới gối, và không còn dịp nào dùng đến. Một hôm, vào lúc hoàng hôn, khi chúng tôi đã ăn xong bữa tối, tôi và La Ninh Tử ngồi trò chuyện trên bậc thềm đá của sân vận động. Bầu trời giữa mùa đông thật vắng vẻ, hiếm hoi lắm mới có một con chim bay lướt qua, nhưng cũng chẳng phát ra chút thanh âm nào, loáng một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Đột nhiên La Ninh Tử nói với tôi: “Mình cảm thấy, cậu và bọn mình không giống nhau.”

Tôi hỏi: “Không giống nhau chỗ nào?”

“Sẽ có một ngày, cậu sẽ bay khỏi đây, chốn này không thể giữ chân cậu được.”

“Thật sao, giống như chim vậy hả?”

“Đúng vậy, giống như chim ấy.”

“Vậy cậu nói xem, chim cứ bay mãi, bay mãi, nó có mệt không?”

“Mình không biết, nhưng có thể, nếu không bay thì nó sẽ chết.”

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng buồn bã, thương cảm.

Khi năm mới sắp đến, tôi bị xơ gọi đến phòng Viện trưởng, xơ rót cho tôi một cốc nước, cười tí tít mắt, hỏi tôi sống ở đây có quen không, có thấy thoải mái không. Tôi cầm cốc nước nóng, cúi đầu nói, đã quen rồi.

“Thế thì tốt.” Xơ nói, “Có một nhiệm vụ quan trọng giao cho em đây.”

Tôi ngẩng đầu lên

“Là thế này.” Xơ uống một ngụm nước rồi nói, “Năm mới sắp đến rồi, Theo như thông lệ của Viện ta, mỗi năm một lần, chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc liên hoan chúc mừng năm mới. Lần này, chúng ta muốn cháu làm người dẫn chương trình. Nhưng cháu không phải lo đâu, không phải chỉ có một mình cháu dẫn chương trình, cháu là một trong số đó, đại diện cho học sinh lớp dưới. Ta gọi cháu đến đây là để dặn cháu chuẩn bị cho tốt.”

“Không được đâu ạ.” Tôi vội vàng xua tay.

“Sao lại không được?” Xơ nói, “Cháu đã đóng phim cùng với Diệp My, còn sợ làm người dẫn chương trình sao?”

“Cháu chưa bao giờ làm người dẫn chương trình cả.” Tôi bị bà làm cho căng thẳng quá, cứ liên tục xua tay.

“Có thể học mà!” Xơ nói, “Cháu yên tâm, ta sẽ tìm một chị ở lớp trên dạy cháu, cháu đó rất có kinh nghiệm về lĩnh vực này. Buổi liên hoan này rất quan trọng đấy, đài truyền hình thành phố sẽ đến quay, Lâm Tiểu Hoa, đây là một cơ hội tốt, cháu chớ có để lỡ đấy!”

“Nhưng...”

“Đừng có nhưng nhì gì cả.” xơ đập mạnh lên vai tôi, nói: “Đình Ninh lát nữa sẽ đến ngay, cháu đợi bạn ấy lát nhé.”

Đình Ninh đã học lớp năm rồi, là người nổi tiếng trong Viện tôi, tôi đã nghe La Ninh Tử nhắc đến tên chị ấy lâu rồi, học giỏi, hát hay, múa giỏi, đại diện cho viện chúng tôi nhận được rất nhiều giải thưởng. Những chuyện về chị ấy có thể gọi là truyền kỳ, ví dụ như, có người muốn nhận nuôi chị ấy, nhưng chị ấy lại không muốn rời khỏi đây, và Viện cũng không muốn để chị ấy đi, v.v... Đình Ninh vừa bước vào phòng đã cười với tôi, tôi cảm thấy khi chị cười, trông hơi giống cô giáo Tần. Ngay lập tức tôi có cảm tình đặc biệt với chị. Chị nắm tay tôi, nói: “Tiểu Hoa, chị tên Đình Ninh, chúng ta làm quen một chút nào!”

“Cố học Theo chị Đình Ninh nhé.” Xơ nói, “Sau này, cháu còn phải kế nhiệm chị ấy nữa đấy!”

Mấy ngày đó, sau khi tan học, trong một căn phòng đặc biệt, tôi học Theo chị Đình Ninh lời thoại dẫn chương trình. Có một anh học lớp sáu cũng làm người dẫn chương trình cùng với chúng tôi, anh bị cảm điếc, dùng kí hiệu tay để dẫn chương trình. Tôi nhập vai cũng tương đối nhanh, Đình Ninh cứ khen tôi thông minh, khen mãi làm tôi còn thấy ngại. Trong lúc nghỉ giữa giờ, chị ấy thường hỏi tôi về những chuyện khi đóng phim cùng với Diệp My, có câu tôi trả lời được, nhưng có câu chị nêu ra rất chuyên nghiệp, tôi chẳng biết trả lời sao cả, đành cười trừ. “Cả phim mà chỉ một câu thoại thôi sao?” Đình Ninh nói, “Tiểu Tam Nhi, chị rất muốn xem em diễn như nào!”

Ở đây chỉ mình chị ấy gọi tôi là Tiểu Tam Nhi. Chị ấy gọi rất tự nhiên và thân thiết, không giống như La Ninh Tử ngốc ngếch, từng lời nói chị đều ghi nhớ, khiến tôi cảm thấy thật ảm áp.

Buổi liên hoan mừng năm mới đã thành công rực rỡ. Nhiều năm sau, tôi vẫn còn gìn giữ những bức ảnh chụp hôm đó khi tôi làm người dẫn chương trình. Tôi mặc một bộ váy rất đẹp, tết hai bím tóc đuôi sam, cầm mic và tự tin mỉm cười. Đình Ninh đã dạy cho tôi tất cả những điểm này, chị luôn nói với tôi: “Tiểu Tam Nhi, em chắc chắn sẽ làm được, cứ như thế, em sẽ càng ngày càng tiến bộ.” Bộ váy đó cũng là của Đình Ninh, đó là bộ váy đẹp nhất và yêu quý nhất của chị. Vào lần đầu tiên chị làm người dẫn chương trình, “Người mẹ từ thiện” đã mua cho chị ấy. Mặc dù váy mặc đã ngắn nhưng chị luôn cất giữ cẩn thận, thế mà chị đã hào phóng cho tôi mượn.

Sân khấu mới được dựng nên, đằng sau sân khấu còn có một chiếc gương để cho diễn viên hóa trang thay quần áo. Chính là ngay trước chiếc gương đó, tôi lần đầu tiên tận mắt chứng kiến vẻ đẹp của mình, đó là thời khắc mà cả đời tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi nhìn mình, trong lòng tràn ngập niềm vui mừng và sự ngưỡng mộ, tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể đẹp được đến vậy. Cơn gió mùa đông, đem Theo một chút ánh nắng thoắt tới, tôi cảm nhận được sự trưởng thành của mình trong sự mơ màng, ngáy ngất, như say như mê.

“Đẹp quá!” Đình Ninh từ đằng sau vịn vào vai tôi, dịu dàng nói, “Em mặc chiếc váy này còn đẹp hơn chị mặc.”

Tôi hoảng hốt thu ánh nhìn chính mình lại. Nhưng Đình Ninh rất tâm lý, kéo tôi trở lại trước gương, “Hãy nhìn kỹ đi, em sẽ cảm thấy tự tin hơn.”

Tôi vừa mới nói ở trên rằng, buổi liên hoan thành công rực rỡ, tôi cũng làm rất tốt. Ba người chúng tôi, tôi, Đình Ninh, cả anh cảm điếc mà tôi không nhớ rõ tên đã khéo léo, hợp tác ăn ý, hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. La Ninh Tử sau đó nói với tôi, bạn ấy vỗ sừng cả tay.

Đài truyền hình đến quay bản tin, kết quả trực tiếp nhất là tôi và Đình Ninh được rất nhiều người nhận nuôi. Cuối cùng, một nhà doanh nghiệp từ Mỹ trở về đã đưa Đình Ninh đi. Trước hôm đi, Đình Ninh nói thâm vào tai tôi: “Tiểu Tam Nhi, thực ra, không phải là chị không đi, chị luôn chờ đợi cơ hội như thế này, đây mới là điều chị muốn, cho nên, em phải nhớ kỹ, không nên vội vàng, mù quáng, cần phải biết đợi chờ.”

Nói xong chị nhét vào tay tôi một túi giấy, tôi mở ra xem, bên trong, là bộ váy đó.

“Chị tặng em.” Đình Ninh nói, “Nó phù hợp với em hơn.”

Khi chị ấy đi, tôi muốn ôm chị một cái, nhưng tôi đã không làm thế, tôi cứ luôn ngại ngùng khi bày tỏ tình cảm của mình, những điều trong lòng cứ chất chứa mãi, ngày ngày đau xót mà không có cách nào giải tỏa được, đúng là tự làm tự chịu vậy.

Xơ nói với tôi, việc của tôi phải đợi một thời gian nữa, bảo tôi không nên sốt ruột, nôn nóng.

Tôi nói tôi không nôn nóng.

Tôi thực sự không nôn nóng, Đinh Ninh, nói phải, không thể mù quáng.

Hơn nữa, tôi cũng dần quen với cuộc sống ở đây. Tôi đã không còn ao ước đến việc ra khỏi đây như trước nữa.

Sau hôm Đinh Ninh đi là giờ thể dục, thầy giáo lệnh cho chúng tôi phải chạy quanh sân vận động. Một vòng, rồi lại một vòng, tôi chạy phía trước La Ninh Tử, nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ hơi thở nặng nhọc của bạn ấy. Tôi bất giác quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, trông rất đáng sợ, thế là tôi dừng lại, kéo La Ninh Tử, nói “Cậu dừng chạy nữa!”

“Mặc kệ mình!” La Ninh Tử cắn răng, đẩy tôi ra, nói: “Nếu mình không kiên trì chạy hết, bọn họ sẽ cười nhạo mình.”

Thầy giáo đứng bên sân vận động, nhìn thấy hai người chúng tôi dừng lại, thì thối còi về phía chúng tôi.

Tôi hét to: “Thầy ơi, La Ninh Tử không thể chạy được nữa.”

Thầy giáo bước lại, hỏi chúng tôi: “Tại sao lại không thể chạy được nữa?”

“Em có thể chạy được.” La Ninh Tử mặt trắng bệch, vội vàng giải thích: “Lâm Tiểu Hoa kéo em đứng lại.”

“Cậu thần kinh vừa thôi!” Tôi đẩy La Ninh Tử ra. Chẳng ngờ hơi quá tay, La Ninh Tử liền ngã luôn xuống đất, sau đó tôi nhìn thấy nét mặt đau khổ của bạn ấy, đôi mắt dần dần nhắm lại.

“La Ninh Tử, cậu sao thế?” Tôi vội quỳ xuống đất lay gọi bạn ấy, thầy giáo đẩy tôi ra, nói: “Em tránh ra đi, mau đưa đến bệnh viện!”

Mọi người đều vây quanh, cả Châu Lợi cũng đến. Chiếc ô tô duy nhất của Viện không ở đó, xơ nhanh ý công La Ninh Tử chạy đến bệnh viện. La Ninh Tử béo quá, xơ phải gồng mình lắm mới công được, nhưng bà kiên quyết không dừng lại, cứ thẳng tiến. Có mấy giáo viên cũng đi Theo, thay nhau công, khi công không nổi nữa, thì khiêng. Tôi cũng đi theo sát luôn, cứ như thế, khó khăn lắm mới đến được bệnh viện nhỏ trong thị trấn.

Bác sĩ khám bệnh, lật mí mắt La Ninh Tử, nói ba chữ: “Không xong rồi.”

“Không chữa sao biết là không xong!” Xơ hét lên, “Chữa ngay, chữa ngay, tôi có đem tiền Theo.”

Tôi ôm đầu, từ từ ngồi xổm xuống đất, chỉ thấy toàn thân lạnh buốt, không thể chống đỡ nổi.

Một cô giáo mà tôi không biết đã ôm lấy tôi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Không sao đâu, đây không phải là lần đầu tiên La Ninh Tử bị như vậy.”

Tôi cũng không phải là lần đầu tiên, mà là đã nhiều lần cận kề cái chết rồi, tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi nữa.

Cuối cùng bác sĩ cũng đưa La Ninh Tử vào phòng cấp cứu trong tiếng la hét của xơ. Một giờ đồng hồ sau, xe cứu thương đã chở La Ninh Tử đang hôn mê bất tỉnh đến bệnh viện huyện. Xơ không cho phép tôi đi theo, bắt tôi quay về Viện phúc lợi.

Tối hôm đó, một mình tôi nằm trên chiếc giường nhỏ trong kí túc xá. Trước đây tôi đã không dưới một lần từng mong, nếu không có La Ninh Tử, tôi có thể tha hồ thoải mái co duỗi tay chân mà ngủ, nhưng khi cái ngày đó đến, tôi lại co quắp lại, nằm khóc không thành tiếng một cách ngon lành. Một lúc sau, khi tôi đang mơ màng sắp ngủ, tôi cảm thấy có người chui vào chăn của tôi, cô ta cầm một chiếc khăn mặt, nói nhỏ với tôi: “Mình biết là cậu đang khóc, nhưng cậu đừng lo, cậu ấy mệnh lớn, sẽ không chết đâu.”

Đó chính là Châu Lợi.

Tôi hét to: “Cút ngay!”

Châu Lợi run lấy bầy, vội vàng nhảy xuống, trở về giường của cô ta.

Trong đêm tối, tôi có thể cảm nhận được rằng, tất cả mọi người trong kí túc xá đều không ngủ được.

Đó là ba ngày dài đằng đặc, ba ngày sau, xơ đến báo cho hai tin, tin thứ nhất là La Ninh Tử tỉnh lại rồi, tin thứ hai là, báo tôi đến phòng Viện trưởng, có người đang chờ tôi ở đó.

Tôi đến đó và không ngờ lại được gặp cô giáo Tần, cả Đồng Tiểu Lạc nữa.

“Tiểu Tam Nhi!” Đồng Tiểu Lạc vừa thấy tôi bước vào cửa đã lao đến, miệng hét lên: “Tiểu Tam Nhi, Tiểu Tam Nhi, cuối cùng mình cũng đã gặp được cậu.”

Trông mắt cậu đỏ đỏ, nhưng cô giáo Tần giữ lại, không cho bước lên trước.

“Tiểu Tam Nhi, lại đây nào!” Cô giáo Tần gọi tôi, nói: “Đây là cô giáo Chương ở Cung Văn hóa huyện, cô ấy muốn nhận nuôi một đứa trẻ, em lại đây để cô giáo Chương xem nào, lại đây!”

Tôi nhìn thấy một người phụ nữ trung niên, tóc đã điểm bạc, đeo một đôi kính rộng. Cô giáo Tần từ đằng sau bước đến, nhìn tôi cười.

“Gọi cô Chương đi!” Cô giáo Tần nói.

“Cháu chào cô Chương.” Giọng tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Cô đã xem phim cháu đóng rồi.” Cô giáo Chương nói, “Phim đang chiếu khi cô đi công tác ở tỉnh, cháu diễn khá lắm. cô cũng đã xem cháu dẫn chương trình buổi liên hoan mừng năm mới.”

“Đúng là rất khá, rất khá.” Cô ấy giơ tay ra vuốt mái tóc tôi, hỏi: “Có muốn đi Theo cô về nhà không?”

Tôi nhìn cô giáo Tần, cô cố ra hiệu cho tôi gật đầu.

Thế là tôi nhẹ nhàng gật đầu

“Thưa Viện trưởng, chúng ta cứ quyết định như vậy đi, chúng ta cần phải làm những thủ tục gì thì hãy tiến hành luôn đi.”

“Được.” Viện trưởng nói, “Tôi xin thay mặt toàn viện, cảm ơn cô. Có thêm nhiều người tốt bụng như cô thì mọi việc thuận lợi hơn rất nhiều. Nhưng có điều, Lâm Tiểu Hoa quả thực là một cô bé rất thông minh ngoan ngoãn, rất nhiều người muốn nhận nuôi em. Nếu không phải vì chúng tôi đã hứa với cô giáo Tần đây rằng sẽ hỏi ý kiến của cô, thì Tiểu Hoa đã được người ta nhận nuôi từ lâu rồi.”

“Đó là cái phúc của tôi, cũng là có duyên với nhau.” Cô Chương ôm lấy tôi, nói, “Xin mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ đem đến cho Tiểu Hoa một cuộc sống vui vẻ.”

Đồng Tiểu Lạc cười tươi rói, đôi mắt híp lại thành một đường kẻ.

Hôm đó, tôi và Đồng Tiểu Lạc chẳng nói được gì nhiều, cô giáo Tần nói, cậu ấy cứ đòi đi Theo, nên đã lẳng nhẳng Theo cô giáo Tần mấy ngày liền. Xe là do cô Chương thuê, chú lái xe vẫn đợi ở bên ngoài, họ phải vội về huyện thành, không ở lại lâu được.

Tranh thủ lúc mọi người đang từ biệt, Đồng Tiểu Lạc nói nhỏ với tôi: “Tiểu Tam Nhi, cậu lại đây, tớ có một món quà tặng cậu.”

Cậu ấy giơ bàn tay đang nắm chặt ra, tôi giơ tay ra nhận, một tờ tiền màu hồng cuộn tròn trượt vào tay tôi, chắc là tờ 100 tệ.

“Mau cất đi.” Đồng Tiểu Lạc nói, “Đây là tiền mừng tuổi của mình, cho cậu đấy.”

“Mình không cần.” Tôi vội nói. “Cậu mau cầm về đi!”

“Cậu cầm đi, cậu cầm đi, đừng khách sáo với mình.” Đồng Tiểu Lạc nói khễ, “Cô giáo Tần luôn giúp cậu, cậu cứ yên tâm. Đợi đến khi cậu về đến huyện thành, sẽ không phải lo lắng gì nữa cả. Đến lúc đó, mình sẽ đến thăm cậu.”

“Tiểu Lạc, chúng ta phải về rồi.” Cô giáo Tần bước đến, hỏi chúng tôi, “Đang nói chuyện gì thế?”

“Chẳng nói gì cả, chẳng nói gì cả.” Đồng Tiểu Lạc cố làm ra vẻ rất thoải mái, nói, “Chúng ta về thôi!”

“Cô về đây.” Cô Chương cười với tôi, “Cô sẽ đến đón cháu sớm, đợi cô nhé.”

Tôi vẫy tay một cách máy móc.

Khi xe chuyển bánh, tôi vượt đồng tiền mang hơi ẩm của Đồng Tiểu Lạc bị cuộn tròn, bỗng nhiên rơi nước mắt.

Không ngờ lại bị xơ nhìn thấy, xơ mỉm cười, nói: “Đừng khóc, có người nhận nuôi, sắp được sống một cuộc sống hạnh phúc rồi.” Tôi ngả đầu vào lòng cô, tôi rất muốn nói với cô, tôi không nỡ rời xa cô, không nỡ rời xa La Ninh Tử.

Có trời đất chứng giám, tôi thật lòng nghĩ vậy.

La Ninh Tử cuối cùng cũng quay trở lại. Khi bạn ấy cùng xơ bước vào kí túc xá, bỗng vang lên tiếng vỗ tay giòn giã. Tôi thấy Châu lợi cũng vỗ tay, không biết từ lúc nào, tôi không còn cảm thấy hận cô ta như trước nữa.

“Hi!” Tôi chào La Ninh Tử.

La Ninh Tử cười đến nổi mặt sắp bị biến dạng.

Lại một tháng nữa trôi qua, khi mùa xuân sắp đến, xơ thông báo cho tôi biết cần chuẩn bị sẵn sàng, cô Chương sắp đến đón tôi. Tối hôm đó, tôi không ngủ được, cứ ngồi ôm hai đầu gối, ngẩn người nhìn vầng trăng bên ngoài cửa sổ. La Ninh Tử đến ngồi bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Hoa, có phải cô ấy sắp đến đưa cậu đi phải không?”

“Chắc thế.” Tôi nói.

“Cậu thật là may mắn.” La Ninh Tử nói đầy vẻ ngưỡng mộ, “Cô ấy chắc chắn rất giàu có.”

“Thế sao? Thế thì đã sao?”

La Ninh Tử rõ ràng là không biết nên trả lời như thế nào, thế là đành cố nuốt nước bọt, nói: “Cậu đi rồi, càng chẳng có ai chơi với mình.”

“Nếu bọn họ bắt nạt cậu, thì cậu hãy sử dụng con dao này!”

Tôi sờ tay xuống dưới gối lấy con dao nhíp, dúi vào lòng La Ninh Tử.

La Ninh Tử sợ quá, vội lùi lại phía sau.

“Cầm đi.” Tôi nói, “Cậu sợ gì nào!”

La Ninh Tử vẫn không dám đón lấy.

Tôi ném mạnh con dao lên giường, nói: “Cậu nhát gan như thế, bị người khác ức hiếp mãi, thật là đáng đời!”

La Ninh Tử bỗng khóc nức lên, khiến tôi sợ quá, vội vang lấy tay bịt miệng La Ninh Tử lại: “Cậu đừng như thế, có phải cậu cố ý làm mình bị phạt không?”

La Ninh Tử liền òa khóc lên.

Tiếng khóc kéo cô giáo đến, mở cửa ra, đèn bật sáng.

“Lâm Tiểu Hoa, làm gì thế! Đừng tưởng có người nhận nuôi cháu là cháu có thể làm gì tùy ý!”

“Cháu sao cơ?” Tôi không phục, “Có phải cháu khóc đâu!”

Tôi vừa nói, vừa tức giận đẩy La Ninh Tử, La Ninh Tử vẫn tiếp tục khóc, cô giáo kéo La Ninh Tử từ trên giường xuống, trách mắng La Ninh Tử: “Cháu muốn khóc thì ra ngoài mà khóc, để người khác ngủ! Còn cháu nữa!” Cô ta chỉ tôi nói: “Cháu đi cùng ra ngoài!”

Đêm mùa đông, tôi và La Ninh Tử chân trần đứng trên nền gạch lạnh buốt bên ngoài kí túc xá, cô giáo tức giận nói: “Đứng và suy nghĩ cho kỹ rồi về đi ngủ!” Nói xong, cô giáo quay người đi vào phòng mình, không thèm để ý đến chúng tôi nữa.

Tiếng khóc của La Ninh Tử đã nhỏ dần, một lúc sau, cậu ta rút tư trong túi một chiếc kẹo sôcôla, lặng lẽ nhét vào tay tôi, nói: “Xin lỗi, đều tại mình cả. Đây là chiếc kẹo mình để dành từ buổi liên hoan lần trước, cho cậu đây.”

“Cậu ăn đi.” Tôi nói, “Mình không lấy đâu.”

“Cậu nhất định phải lấy.” La Ninh Tử nói, “Cậu không lấy, mình sẽ khóc đấy.”

Tôi sợ La Ninh Tử khóc, nên vội vàng giơ tay ra nhận chiếc kẹo, bóc vỏ nhưng chợt nhận ra, kẹo sôcôla bị La Ninh Tử cất giữ đã lâu nên đã tan chảy một nửa rồi, tôi nghĩ một lát rồi nhét chiếc kẹo đã được bóc vỏ vào miệng La Ninh Tử: “Thôi, cậu ăn đi.”

La Ninh Tử chậm rãi nhai kẹo, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc. Tôi nắm tay cậu ấy, chúng tôi cùng nhau bước quay trở lại kí túc xá, nằm xuống và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lại là một ngày nắng từng bừng, chỉ sau một đêm mà những bông hoa cạnh sân tập thể dục của Viện phúc lợi đã nở rộ, mùi hương thơm ngát đầy sắc xuân. Cô Chương đem đến cho tôi một bộ quần áo mới, xơ và cô ấy, còn cả Viện trưởng nữa cùng nhìn tôi mặc quần áo mới!

Xơ mỉm cười nói với tôi: “Tiểu Hoa, phải biết nghe lời, chăm chỉ học tập, thi đỗ đại học để nở mày nở mặt.”

“Nó đi Theo tôi, thi đỗ đại học không thành vấn đề.” Cô Chương ôm tôi vào lòng nói: “Đứa bé này rất thông minh, vừa nhìn là tôi đã nhận ra ngay.”

“Cần thứ gì thì hãy nói với mẹ cháu nhé.” Xơ nói, “Từ ngày hôm nay, cô Chương chính là mẹ cháu, phải rồi, mau gọi một tiếng mẹ đi.”

Nhưng tôi không tài nào mở miệng ra được.

“Đừng làm khó cháu nó.” Cô Chương nói, “Cứ phải từ từ đã.”

Chúng tôi chào Viện trưởng và xơ, đi xuyên qua mảnh sân của cô nhi viện, các bạn đang tập thể dục buổi sáng trong sân đều quay đầu nhìn chúng tôi, nét mặt và ánh mắt của họ đều khác nhau, vô cùng phức tạp. Cô giáo Chương dắt tay tôi, tay cô rất to và rất ấm, khi chúng tôi chuẩn bị lên xe thì đằng sau chợt có tiếng hét của La Ninh Tử: “Tiểu Hoa! Tiểu Hoa!” Tôi đứng lại, quay đầu lại nhìn.

La Ninh Tử cũng đứng lại, cách tôi khoảng năm, sáu mét, thở dốc, cũng không hét nữa. Tôi không tìm lòng được, liền lao đến chỗ La Ninh Tử, khi chạy đến gần, tôi rút từ trong túi ra tờ tiền mà lần trước Đồng Tiểu Lạc đưa cho tôi nhét vào tay La Ninh Tử, nói: “Cậu cầm lấy, có nó, cậu có thể mua những thứ mình thích.”

“Tiểu Hoa.” La Ninh Tử ôm chặt lấy tôi và bắt đầu khóc.

Tôi cố gắng cầm lòng, nghẹn ngào nói bên tai La Ninh Tử: “Đừng khóc, hay khóc sẽ bị người khác coi thường đấy, mình đi rồi, cậu phải tự chăm sóc bản thân, đừng có động một tí là ngất đấy. Còn nữa, cậu hãy nhớ kỹ, mình để con dao dưới gối mình, nếu ai dám bắt nạt cậu, gọi cậu là lợn ỉn, thì cậu đừng khách khí với nó, cậu nhớ kỹ chưa?!”

La Ninh Tử vừa khóc vừa gật đầu.

Nhìn thấy xơ đi từ phía sau đến, tôi vội nói thầm với La Ninh Tử: “Cất tiền cẩn thận, đừng để ai nhìn thấy.”

Xơ đi đến, tách chúng tôi ra, gật đầu với tôi, sau đó kéo La Ninh Tử đi. Khi tôi đến đây là vào lúc trời thu lá rụng, lúc ra đi là trời xuân vạn vật tốt tươi, tôi đã sống ở cô nhi viện 199 ngày, không biết La Ninh Tử có nhìn thấy trên bức tường trắng cạnh giường có 199 gạch nhỏ tôi đã dùng con dao nhỏ khắc vào hay không.

Tôi đã từng nghĩ rằng sẽ phải khắc đến tận 1099 thậm chí 10.099 cơ đấy.

Nhưng lẽ ra tôi nên nghĩ được rằng, đời người biến đổi khôn lường, ngaoif chữ “Nhẫn” con người không nên tạo ra, còn nên có thêm từ “mãi mãi”.

Chẳng có gì có thể mãi mãi được.

Giống như cô Chương đã từng nói với tôi: “Từ giờ trở đi, Y Lam, chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau.”

Nhưng...

Phải rồi, từ giờ trở đi, hãy gọi tôi là Y Lam.

7. Chương 7

Tám năm sau.

Sau này, cô thiếu nữ Y Lam đã nhiều lần suy ngẫm lại, mới phát hiện ra rằng, có rất nhiều sự việc đã xảy ra vào mùa hè, trong mùa hè dài đằng đẵng ấy, có cả niềm vui nỗi buồn đan xen, không chỉ có thời gian trôi qua, mà còn có cả những cảm xúc tuổi trẻ trào dâng của tuổi mới lớn một đi không trở lại.

Chẳng ai có thể ở mãi tuổi mười bảy.

Thời gian như nước triều dâng, dù là ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, chúng ta cũng chỉ có thể tiến về phía trước, không được quay đầu lại.

*

* *

Điệu nhảy

Tháng sáu, hoa nở rộ.

Vào mùa này, thành phố có một hương vị vô cùng độc đáo. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, những hạt bụi li ti bay trong không khí trông một dày hơn, cái oi nồng của ngày hè bắt đầu kéo dài mãi tưởng như không bao giờ dứt.

Y Lam dựa vào tấm cửa kính khổng lồ của phòng vũ đạo của Trung tâm nghệ thuật thành phố nhìn ngắm mọi người tan ca chen chúc nhau lao ra đường phố. Tóc cô rất dài, nhìn nghiêng thì một bên má đã bị che khuất. Minh Minh đi từ đằng sau lại, nhẹ nhàng ôm cô, động viên cô: “Y Lam, cậu đúng là nhảy càng ngày càng tuyệt. Chọn lựa lúc ban đầu là khó khăn nhất, khó có thể nhận ra được trình độ của cậu, chỉ cần cậu vào được vòng trong, thì chức quán quân chắc chắn thuộc về cậu!”

“Thật sao?” Y Lam quay đầu lại cười.

“Nhưng Y Lam à,” Minh Minh nhún mày, “Tại sao cậu chẳng bao giờ vui cả?”

Y Lam đẩy nhẹ Minh Minh ra, cúi người nhặt quần áo và túi xách dưới đất, vội vàng đi vào phòng thay quần áo, rồi đóng cửa lại. Căn phòng thay quần áo nhỏ bé chật chội, không có điều hoà, nên rất oi bức khó chịu. Minh Minh ở bên ngoài bắt đầu gõ cửa, vừa gõ vừa nói như hét: “Minh không biết cậu có việc gì, nhưng cậu bắt buộc phải quên đi, Y Lam, mình cảnh cáo cậu, cậu nhất định phải quên đi!”

Y Lam ôm lấy váy, từ từ ngồi xuống đất, mặc cho mồ hôi nhỏ từng giọt từ trên mặt xuống.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài không còn chút âm thanh nào nữa.

Y Lam như người trong mộng chợt tỉnh giấc, cô vội vàng thay quần áo và ra ngoài, Minh Minh không còn ở đó nữa, cửa phòng vũ đạo vẫn đang mở, có một cô bé khoác chiếc viôlông đang đi ra khỏi cửa.

Cô bé đó vốn đã đi qua, nhưng bỗng quay người lại, đứng ở cửa hỏi Y Lam: “Ôi, chị Y Lam, chị vẫn chưa kết thúc buổi luyện tập ạ?”

Y Lam nở nụ cười kinh ngạc.

“Lần trước, trong cuộc thi giới thiệu tài năng mới, chị chơi đàn hay tuyệt, chị nhảy cũng rất siêu! Thật không hổ danh người chiến thắng.” Cô bé đặt đàn viôlông dựa vào tường, vội vàng rút từ trong cặp sách ra một quyển vở và một cây bút, nói “Chị ký tên cho em được không ạ?”

“Nhưng chị không phải là ngôi sao nổi tiếng, chữ ký của chị có tác dụng gì đâu!” Y Lam vội vàng từ chối.

“Chị ký một chữ thôi, một chữ thôi mà.” Cô bé vẫn kiên trì, ra sức nhét bút và giấy vào trong tay Y Lam, vừa nhét, vừa nói vừa tự giới thiệu: “Tên em là Lâm Điểm Nhi. Em cũng học trường Bắc Trung, lớp bảy,

là bạn cùng trường với chị đấy. Em học đàn violông ở đây, chị viết cả tên của em nữa, rồi viết cho em một lời chúc nữa, được không chị?”

“Em họ Lâm à?” Y Lam hỏi.

“Vâng ạ.” Lâm Diễm Nhi, cười tươi rói, “Chị mau ký tên đi chị!”

Y Lam đành miễn cưỡng viết mấy chữ lên quyển vở: Chúc Lâm Diễm Nhi vui vẻ! Y Lam.

“Tuyệt quá!” Lâm Diễm Nhi cẩn thận gấp vở lại, nói: “Ngày mai em có thể cho các bạn học lác mắt rồi, các bạn trong lớp chúng em đều nói, chị còn xinh hơn cả Trương Bá Chi. Ôi, mà cái váy chị mặc đẹp quá, chị mua ở đâu vậy, có phải ở Quảng trường Đông Phương không ạ?”

“Được rồi, Lâm Diễm Nhi”. Y Lam nhẹ nhàng đẩy cô bé ra, nói: “Em nhìn này, không còn sớm nữa, chị phải về nhà đây.”

“Chị em ta cùng về nhé.” Lâm Diễm Nhi nói, “Em biết chị ở khu chung cư đường Tân Mã, cũng khá gần nhà em, chúng ta có thể cùng ngồi tuyến xe bus số 5!”

“Sao cái gì em cũng biết vậy?” Y Lam vô cùng kinh ngạc.

“Em đã nói chị là ngôi sao nổi tiếng mà.” Lâm Diễm Nhi nói. “Hầu hết các bạn nữ trong lớp em đều vô cùng ngưỡng mộ chị, mỗi ngày chúng em đều đứng ở cửa lớp nhìn chị, chị thật đúng là một bông hoa rực rỡ của trường ta!”

Lâm Diễm Nhi vừa nói vừa làm dấu tay, hai bàn tay tạo thành hình dáng một bông hoa.

“Hi hi”, Y Lam không nhịn nổi cười, khi cô học lớp 7, chẳng biết ăn nói như thế này đâu.

Lúc chiều tà là lúc chuyển xe số 5 đông đúc chật chội nhất, Y Lam và Lâm Diễm Nhi vất vả lắm mới chen lấn được lên xe và tìm được một chỗ đứng ở phía cuối xe. Cửa xe đóng lại, chiếc xe “uỳnh” lên một tiếng, lao thẳng về phía trước. Lâm Diễm Nhi chưa kịp đứng vững, lao người dựa vào Y Lam, cả hai người suýt nữa thì cũng ngã lộn nhào. Lâm Diễm Nhi cười tíu cả mắt, rồi bỗng nhìn vào một người đàn ông đang ngồi trước mặt, cô bé ngọt ngào gọi: “Chú ơi.”

Người đàn ông đó hơi béo một chút, trung niên, chiếc áo sơ mi mặc trên người nhàu nhĩ. Ông ta ngẩng đầu lên nhìn Lâm Diễm Nhi, ngơ ngác không hiểu có chuyện gì.

“Chú ơi, chú nhường chỗ cho chúng cháu được không hả chú?” Lâm Diễm Nhi chỉ vào Y Lam, nói: “Chân chị này hơi yếu, nếu đứng lâu sẽ rã rời...”

“Ồ,” người đàn ông vội vàng đứng dậy nhường chỗ trước bao con mắt nhìn chăm chú của mọi người.

“Chị ngồi đi, chị ngồi đi!” Lâm Diễm Nhi vội vàng kéo Y Lam đang trợn tròn mắt kinh ngạc ngồi vào chỗ ngồi, rồi mới vui vẻ nắm lấy tay vịn của ghế và không nói gì thêm nữa.

“Đưa đàn violông cho chị nào!” Y Lam không thích Lâm Diễm Nhi nói dối, nhưng cũng không tiện vạch tội cô bé.

“Không cần đâu ạ, không cần đâu ạ, em đeo quen rồi.” Lâm Diễm Nhi xua tay, rồi nở nụ cười ranh mãnh.

Y Lam đành phải ngồi yên trên ghế.

Khi xuống xe, Lâm Diễm Nhi vẫy tay chào tạm biệt: “Chị ơi, chị đi đằng kia, còn em đi đằng này, chị em ta gặp nhau sau nhé.”

“Tạm biệt!” Y Lam nói, “Lần sau không được lừa gạt người khác nữa đâu đấy nhé.”

“Chị tập luyện xong, chắc hẳn là rất mệt, chiếc váy của chị đẹp thế, nếu đứng, bị chen lấn làm bẩn mất thì tiếc lắm, cho nên em mới xin người ta nhường chỗ cho chị ngồi mà.” Lâm Diễm Nhi cười nói, “Chị ơi, em đi đây, chị nhớ em nhé, em rất thạo đường phố, có gì chị cứ tìm em!”

Y Lam và Lâm Diễm Nhi vẫy tay chào tạm biệt, Y Lam nhìn thấy cô bé khoác đàn violông hoà mình vào đoàn người, lúc đó mới đi về nhà.

Y Lam lên tầng bốn, cánh cửa sắt chống trộm vẫn khoá ngoài, cô lấy chìa khoá ra mở cửa, bước vội ra ban công, vứt quần áo nhảy và giấy nhảy vào trong máy giặt. Nhìn thấy máy giặt bắt đầu khởi động thì mới đi vào phòng.

Y Lam nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng mình, sợ quá đến độ lùi lại một bước, trong phòng có một người, người đó yên lặng ngồi ở bàn học của cô.

“Mẹ làm con sợ quá!” Y Lam vỗ vỗ vào ngực mình, nói, “Mẹ ngồi ở phòng con làm gì vậy, khoá cửa, đèn lại không bật, con cứ nghĩ mẹ không ở nhà cơ.”

“Con về rồi à?” Người trong phòng đứng dậy, là cô Chương. Sắc mặt cô không được tốt cho lắm, tóc cũng bắt đầu điểm bạc. Trong tay cô cầm một phong thư. Y Lam nhìn thấy phong thư đó, chợt giật nảy mình.

“Con vẫn đăng ký tham gia cuộc thi à?” Cô Chương hỏi.

“Là Minh Minh...”

“Mẹ hỏi con, có phải là con đã đăng ký thi hay không?” Cô Chương ngắt lời Y Lam, cầm phong thư lên và gất lên với Y Lam.

“Vâng.” Y Lam hạ thấp giọng.

“Con thích được nổi danh đến thế cơ à? Một lần chưa đủ, còn muốn hai lần, ba lần, bao nhiêu lần thì con mới thấy đủ? Con đã hứa với mẹ những gì, con có còn nhớ hay không?”

“Nhưng con thích!” Y Lam cũng hét lên, “Sao mẹ cứ ngăn cản con làm những việc mà con thích chứ?”

“Thích à? Cứ thích là nhất định phải làm à? Kiểu lý luận gì thế?”

Y Lam không nói gì thêm nữa, nhưng trong lòng thì đang hét lên: “Mẹ chớ quên rằng, trước đây là mẹ cứ ép con học thứ này thứ khác.”

“Không được phép là không được phép, con đã nhớ kỹ chưa?” Cô Chương nhìn Y Lam, ánh mắt có cả sự phần nộ lẫn sự thất vọng, chờ đợi phản ứng của Y Lam. Y Lam không gật đầu, cũng không lắc đầu, cũng kiên quyết nhìn lại cô Chương. Hai người nhìn nhau chùng một phút, cô Chương xe tan phong thư đang cầm ở tay thành mấy mảnh, sau đó đẩy cửa bước ra.

Y Lam ngồi xuống, nhặt những mảnh giấy nhỏ vụn, dưới ánh sáng yếu ớt trong căn phòng, cô nhìn thấy sáu chữ: Thông báo thi vòng bán kết.

Mấy chữ ấy nhanh chóng trở nên nhạt nhoà, không còn nhìn rõ nữa.

Đến giờ ăn, cô Chương gọi Y Lam. Thực ra không phải là gọi, mà chỉ là lấy tay gõ lên cánh cửa phòng. Lúc đó, Y Lam vừa mới làm xong bài tập tiếng Anh.

Bỗng cô chợt nhớ tới dáng vẻ của một người khi nói tiếng Anh, đó là vào một buổi sáng sớm, tại hành lang lớp học, anh ấy đứng ở cửa lớp, nhìn cô và Minh Minh đang đi tới, mỉm cười với họ và nói: “Nice to meet you!”

“Nice to meet you! Teacher!” Minh Minh cúi mở chào lại, sau đó kéo Y Lam bước nhanh vào lớp học, vừa đi vừa giữ chặt cánh tay cô, thì thầm một cách đầy hào hứng: “Ôi ôi, anh ấy không phải chỉ đẹp trai bình thường, lớp chúng ta thật là may mắn quá, có được một thầy giáo thực tập đẹp trai đến như vậy!”

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên.

Y Lam mở cửa bước ra, cô Chương đã ngồi bên bàn ăn, bữa ăn cũng khá thịnh soạn, có tôm, còn có cả món canh cà chua trứng gà mà Y Lam thích ăn nhất. Y Lam lặng lẽ ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

“Nice to meet you!” Đó là câu nói đầu tiên anh ấy nói với cô.

Câu thứ hai là gì nhỉ?

“Tôi tên Bo Quách.”

“Học tiếng Anh thực sự không khó.”

“Em tên là Y Lam phải không?”

“Em nhảy đẹp lắm!”

...

Câu hỏi đầu tiên trong buổi học đầu tiên, anh đã gọi Y Lam trả lời, Y Lam đang lơ đãng, cúi đầu nói: “Sorry, I don’t know.” Nhưng anh ấy không trách mắng gì cả, chỉ cười cổ vũ cô, sau đó nói lại một lần nữa. Y Lam dễ dàng trả lời được câu hỏi, anh giơ ngón tay cái lên, nói: “Good!” và miệng vẫn nở nụ cười.

Có một học sinh nói khi anh ấy cười trông giống Lam Chính Long, Y Lam không biết Lam Chính Long là ai. Minh Minh nói, đó là bạn trai của “Sam Thái”, lại còn đưa cho cô xem ảnh của Lam Chính Long, giống ở điểm nào nhỉ, chẳng giống tí tẹo nào cả.

Nhưng nụ cười đó, quả thật là rất đẹp, khiến ta có cảm giác ấm áp lạ lùng.

Về sau, lại có một nữ sinh khác nói anh ấy giống Phùng Đức Luân, thế là sau khi tan học, cả đám nữ sinh kéo đến nhà Minh Minh để xem phim điện ảnh “Tình yêu tuổi trẻ” do Phùng Đức Luân đóng, Y Lam cũng bị kéo đi. Trời ạ, kết quả mới là xem được chừng 10 phút, cả đám nữ sinh một tay che mắt, một tay chỉ Minh Minh mà mắng mớ: “Biến thái, biến thái, cậu quá biến thái đấy!”

Minh Minh vội nhảy đến tắt đầu VCD, đứng giữa phòng, mặt đỏ ửng, nói với vẻ oan ức: “Ôi, không phải thế đâu, tại ông chủ cửa hàng băng đĩa nói phim rất hay, ông ta nói với mình là phim tình yêu mà.”

Thực ra, đó là bộ phim miêu tả tình yêu đồng tính. Nhưng đúng thật là Phùng Đức Luân trong phim rất đẹp trai, tóc màu vàng nhạt, khi cười, đúng là rất giống anh ấy.

Thấy Minh Minh bị mất mặt, ngượng ngùng, Y Lam ngồi khép nép trên sofa cười thầm. Minh Minh tỉnh quái lao đến bên Y Lam, nói: “Này, này, này, mọi người chú ý nhé, mình và Y Lam cũng giống nhau đấy!”

Y Lam vội vàng đẩy Minh Minh ra.

Các bạn trong phòng cười nghiêng ngả.

Cười xong, một người hỏi: “Các cậu thử nói xe, Bo Quách sẽ nghĩ gì nếu chúng ta vì anh ta mà sém chút nữa là xem phim cấm, liệu có tha hồ mà đắc ý không?”

“Anh ta chắc chắn là đã quen rồi.” Có bạn khác trả lời, “Những nam sinh đẹp trai đều được cưng chiều đến hư hỏng cả!”

Minh Minh bổ sung thêm: “Thì đúng thế, chính là bị các cô nữ sinh si tình như cậu cưng chiều đến hư hỏng đấy!”

Thế là hai cô gái liền quay ra hằn học với nhau.

“Con đang nghĩ gì thế?” Cô Chương thấy Y Lam có vẻ lơ đãng, liền hỏi.

“Không có gì đâu ạ.” Y Lam vội vàng dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ.

“Mẹ không thích bộ dạng lúc này của con.” Cô Chương đặt đôi đũa xuống, nói: “Mẹ chưa bao giờ nghĩ rằng con sẽ có bộ dạng như lúc này.”

Y Lam lặng lẽ nuốt cơm không.

“Mẹ đang nói với con đấy, con đừng có như thế!” Cô Chương đập bàn.

“Mẹ hối hận rồi phải không ạ?” Y Lam cũng buông đũa, nhìn cô ấy, cuối cùng cũng nói.

“Mẹ chỉ sợ con sẽ hối hận thôi.” Cô Chương nói.

“Con hối hận điều gì cơ ạ?” Y Lam hỏi.

“Tương lai của con.” Cô Chương có chút kích động, “Con không nghe lời mẹ thì chắc chắn sẽ phải hối hận đấy.”

“Con thấy mình chẳng làm điều gì sai trái cả.” Y Lam nói, “Nếu mẹ không thích thì con có thể không tham dự cũng được, với con, đoạt giải hay không cũng chẳng có gì quan trọng cả.”

“Nghệ thuật là nghệ thuật, không được chà đạp nó. Những thứ ồn ào náo động đó không có lợi cho con!” Cô Chương nói, “Cho dù con có năng khiếu đến đâu đi chăng nữa, nếu học văn hoá mà không theo kịp, cuối cùng thì cũng chẳng làm được việc gì cả đâu.”

Cô Chương luôn luôn có lý lẽ của cô ấy, cứ nhất quyết như thế, không thể nào chống đối lại được. Y Lam bỗng cảm thấy cuộc tranh luận này thật là vô vị, thế là cô liền im lặng, chuyên tâm vào việc ăn cơm.

Cô Chương thở dài thườn thượt, gấp cho Y Lam rất nhiều tôm, Y Lam muốn từ chối, nhưng cuối cùng vẫn không phản ứng lại. Y Lam vẫn nhớ đến bữa cơm lần đầu tiên ăn cùng với cô Chương, chính là món tôm. Y Lam lúc đó rất thích ăn tôm, nhưng cũng không có nghĩa là hôm nay Y Lam vẫn thích ăn tôm. Hồi đó, Y Lam rất thích tên gọi mới của mình, Y Lam, Y Lam, nhưng không có nghĩa là hôm nay cô vẫn thích cái tên đó. Khi đó, cô chỉ mới 8,9 tuổi, có một nơi ở yên tĩnh, có đồ ăn, đồ chơi, được học đàn, học võ đạo, học mỹ thuật, học hát, được mặc váy và mặc quần bò có đai đeo vai, cuộc sống như vậy đúng là như trên thiên đường. Nhưng cũng không có nghĩa là luôn sống trên thiên đường. Ngày tháng cứ thế trôi đi, sở thích cũng vậy, rất nhiều cảm giác cũng thế, đúng là không biết tốt xấu gì cả, Y Lam thậm chí mình như thế. Khi bỏ vỏ tôm xuống bàn, Y Lam bỗng có cảm giác buồn nôn.

Cô vội lao vào nhà vệ sinh, nôn ra.

Cô Chương bước đến trước cửa nhà vệ sinh, hỏi Y Lam: “Có phải con bị cảm lạnh rồi không?”

Y Lam lắc đầu.

“Đến bệnh viện đi.” Cô Chương nói, “Để bác sĩ khám cho.”

“Không cần đâu mẹ ạ.” Y Lam súc miệng, rửa mặt bằng nước nóng, nói: “Chắc là hôm nay con luyện vũ đạo mệt quá, con nằm nghỉ một lúc là khỏi thôi.”

Nằm xuống giường, nhắm mắt lại, lại là gương mặt đó.

Anh ấy đứng trên bục giảng, viết lên tấm bảng đen tên của mình: Bo Quách.

Mọi người đều không biết đọc cái họ đó như thế nào (1), bo, bó, bô, loạn hết cả lên. Sau buổi học đầu tiên, giọng tiếng Anh rất chuẩn và lưu loát của anh đã chinh phục tất cả các học sinh nữ và một nửa số học sinh nam.

Bo Quách.

Thật đúng là một cái họ kỳ quặc, cái tên kỳ quặc.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, sau đó cô Chương đẩy cửa bước vào, đặt tay lên trán Y Lam, hỏi: “Đã đỡ chưa? Có thật là không cần phải đến bệnh viện không?”

“Không cần đâu ạ.” Y Lam nói.

“Con đừng oán hận mẹ,” cô Chương nói, “Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“Làm gì có chuyện đó ạ!” Y Lam nghiêng đầu sang một bên.

“Thế thì con ngủ đi.” Cô Chương thở dài, đắp chăn cho Y Lam, chỉnh điều hoà, rồi bước ra ngoài.

Suốt cả đêm hôm đó, Y Lam cứ như đang nhảy vậy, quay đi, lộn lại mãi. Sáng ra tỉnh dậy, thấy người đau nhức ê ẩm. Bữa sáng đã dọn sẵn trên bàn ăn, cô Chương đã đi làm rồi. Từ khi chuyển công tác từ huyện lên thành phố, cô đi làm phải mất một tiếng đồng hồ, đổi hai tuyến xe bus.

“Mẹ cũng chỉ là vì con mà thôi.” Cô ấy cứ luôn miệng nói như vậy.

Nhưng quả đúng là như thế. Vì muốn cho Y Lam có được nền giáo dục tốt hơn, khi Y Lam lên cấp 2, cô đã từ bỏ công việc ổn định của mình, qua sự giới thiệu của bạn bè, cô đến dạy đàn piano tại một trường nghệ thuật, được cái đãi ngộ cũng khá, phụ huynh và học sinh đều rất yêu quý cô, khen cô là người có tính kiên trì. Nhưng cô không bao giờ đưa học sinh về nhà học, đàn piano ở trong nhà chỉ dành riêng cho một

mình Y Lam. Hơn nữa, đưa học sinh về nhà thì sẽ rất ổn, sẽ ảnh hưởng tới việc học của Y Lam. Cho nên, để kiếm thêm tiền, cuối tuần cô vẫn đến trường hoặc đến nhà của học sinh để dạy.

“Mẹ lao tâm khổ tứ, vất vả như vậy cũng là vì con.” Cô ấy luôn nói như vậy.

Có một lần, trong giờ ngữ văn, cô giáo bỗng giảng đến cụm từ lao tâm khổ tứ, tay chân Y Lam liền lạnh buốt, Y Lam sợ cụm từ này, thực sự rất sợ.

Cuối tháng sáu, trời nóng bức, ít mưa. Vào buổi sáng sớm, ông mặt trời đã đem theo ánh nắng chói chang xuyên qua các tầng mây, chiếu thẳng xuống trái đất. Y Lam khó khăn lắm mới chen lấn để lên được chuyến xe bus số 5, không ngờ lại thấy anh ấy đứng ngay bên cạnh mình. Chắc anh ấy lên từ hai trạm trước, trên xe, ngoài anh ấy ra, còn có một số sinh viên trường Sư phạm, đều được cử đến thực tập ở trường của Y Lam. Anh ấy một tay giữ chiếc vòng sắt, một tay rút túi quần, mỉm cười chào Y Lam: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Mặt Y Lam cứ thế đỏ ửng lên.

“Đây là lần đầu tiên gặp em trên xe bus đấy,” anh nói, “Anh sắp thực tập xong rồi.”

“Thật thế sao ạ?” Y Lam kinh ngạc, “Nhanh thế cơ ạ?”

“Đã hơn hai mươi ngày rồi.” Anh nói, “Lần này thực tập hơi ngắn, lên năm thứ tư sẽ thực tập lâu hơn.”

“Ồ.” Y Lam nói, nghĩ thầm, “Không biết đến năm thứ tư, anh ấy có còn đến trường mình thực tập nữa không nhỉ?”

“Em có vẻ không hay nói chuyện.” Anh nói.

Y Lam quả thực không nói gì nữa, một tay cô giữ chiếc vòng sắt, ánh nắng chiếu vào những ngón tay mảnh mai của Y Lam. Y Lam nhú mắt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tính xem mỗi ngày liệu có bao nhiêu chuyến xe bus số 5, ngoài tuyến số 5, từ trường Sư phạm chắc cũng sẽ có tuyến xe khác đến trường chứ nhỉ, sao lại là lần đầu tiên gặp nhỉ?

Cảm ơn trời đất, anh ấy không nói gì nữa, mà cũng giống như Y Lam – nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Minh Minh không đi xe bus, cô có một chiếc xe đạp có chiếc yên rất tuyệt. Là một kiểu xe đạp mới, bánh xe nhỏ xíu, tay lái rất cao, các nữ sinh bây giờ rất yêu thích kiểu dáng này.

“Bảo mẹ cậu mua cho cậu một chiếc xe đi.” Minh Minh dắt xe vào để trong nhà gửi xe, quay người nói với Y Lam: “Ngồi xe bus bất tiện lắm.”

“Mẹ tớ nói, đi xe không an toàn.” Y Lam nhẹ nhàng nói nhưng ánh mặt lại lướt qua dáng người đó, anh ấy bước đi rất nhanh, chỉ một loáng là đã đến cạnh sân vận động.

“Nghe nói là sắp kết thúc đợt thực tập rồi.” Minh Minh cũng nhìn thấy anh, nói, “Bo Quách mà đi thì chắc chắn có một số học sinh nữ lớp mình sẽ khóc như mưa cho mà xem.”

“Thế cậu có khóc không?” Y Lam hỏi Minh Minh.

“Mình à?” Minh Minh cố tình cười vang. “Mình chẳng biết nhớ nhưng, khóc cái gì chứ!”

Tiếng loa phát thanh trong trường chợt vang lên, thật ngạc nhiên là nhà trường lại cho phát một bài hát của Thái Y Lâm: “... Tạm biệt con vịt xấu xí, tạm biệt nhé, ta sẽ thay đổi hoàn toàn, con người có thể chiến thắng ông trời, hãy xem 72 phép biến hoá của ta đây!”

“Hi, mới sáng sớm mà đã cho phát bài hát đang thịnh hành cơ à?” Minh Minh nói.

Tất cả học sinh trên sân vận động bỗng trở nên phấn khích, thế nhưng trên loa bỗng phát ra tiếng “xoẹt” rồi tắt ngấm, rồi chuyển sang ca khúc quen thuộc tập thể dục buổi sáng.

“Trúng gió rồi.” Minh Minh nghiêng hẳn người vào người Y Lam.

“Mình được vào vòng bán kết rồi.” Y Lam nói với Minh Minh.

“Cậu vừa nói gì vậy?” Minh Minh nói, “Nói lại lần nữa xem!”

“Mình nói mình đã vào được vòng bán kết rồi.”

“Yeah!” Minh Minh nhảy căng lên, “Minh đã nói rồi mà, cậu nhất định sẽ làm được! Wa, yeah!”

“Nhưng có lẽ mình sẽ không tham dự đâu, mẹ mình không đồng ý.”

“Mẹ cậu không đồng ý à?”

Y Lam gật đầu. Đã gần đến lớp học, anh ấy đứng ở trước cửa lớp, anh ấy dáng người cao ráo, sống mũi cao và thẳng, anh ấy sắp rời khỏi đây rồi, nhưng họ vẫn chưa thân quen lắm.

Trên thế giới này, không thể níu giữ được bất kỳ sự ấm áp nào. Hai mươi ngày, chính là ân huệ vô cùng to lớn rồi.

“Nhưng,” Minh Minh vẫn cố vớt vát, “Tiền thưởng là một vạn tệ đấy, hơn nữa, nghe nói còn có thể được tham gia cuộc thi của tỉnh nữa cơ, giải thưởng còn lớn hơn nữa, chẳng lẽ cậu thực sự không muốn sao? Y Lam, chúng mình cứ lên đi, mình sẽ giúp cậu.”

“Bỏ đi,” Y Lam nói, “Minh không muốn nghĩ đến nó nữa.”

“Sao cái gì cậu cũng không cố gắng tranh đấu!” Minh Minh tức giận hét lên, “Cậu có thể nói lý với mẹ cậu, cuộc thi lần này vô cùng quan trọng đối với cậu, việc học của cậu cũng không hề bị giảm sút, cậu có thể vừa học vừa tham dự cuộc thi, hơn nữa, cuộc thi lần này vào kỳ nghỉ hè mà...”

“Cậu đừng nói nữa.” Y Lam ngắt lời Minh Minh, nói: “Chúng ta vào lớp thôi, mình đã quyết định từ bỏ rồi.”

“Mẹ mình và mình còn cùng nghe Châu Kiệt Luân hát nữa kia. Mẹ cậu thật chẳng giống với những bà mẹ khác, bà cần phải theo kịp trào lưu xã hội chứ!”

Suýt chút nữa thì Y Lam đã thốt ra: “Bà không phải là mẹ mình.”

Không có ai biết điều đó. Ngay cả cô giáo chủ nhiệm cũng không biết, sau khi chuyển đến thành phố xa lạ này, họ đã giấu tất cả mọi người xung quanh, cùng lắm chỉ có vài người thầm nghĩ rằng, con gái trông không giống mẹ, chắc là giống bố rồi.

Còn về việc không nhìn thấy bố, cũng là một việc rất bình thường, chẳng ai hỏi đến cả.

Ngay cả Minh Minh cũng không hỏi. Minh Minh là người bạn duy nhất của Y Lam từ khi cô chuyển đến sống ở thành phố này, cô là một cô gái tốt bụng, lương thiện, có một gia đình hạnh phúc, vui vẻ, cô có thể thoải mái thể hiện sự vui mừng hay phẫn nộ của mình. Y Lam thường nghĩ, nếu Minh Minh là một tờ giấy trắng tinh, thì chắc cô sẽ là một tấm bản đồ cũ rách. Họ hoàn toàn không giống nhau.

Chuyện cũ và những bí mật đều khiến con người ta trở nên nặng nề, u uất, ngay cả nụ cười cũng có vẻ gượng gạo, đi đứng cũng không được nhẹ nhàng, thanh thơi.

Cho nên, Minh Minh cứ luôn thắc mắc: “Y Lam, sao cậu cứ luôn có vẻ không vui như vậy?”

Đối với Y Lam, câu hỏi này thật khó trả lời.

Có lẽ trên thế giới này, có một số người, khi vừa mới sinh ra, họ đã không được vui rồi.

Trên bảng đen có bốn chữ được viết bằng phấn màu đỏ trông rất bắt mắt: Buổi học cuối cùng. Cả lớp tràn ngập không khí bi thương, ảm đạm. Bo Quách nhìn mấy chữ trên bảng và mỉm cười, anh cầm cái lau bảng lau thật mạnh mấy chữ đó.

Bụi phấn từ xa như đâm vào mắt Y Lam, đau nhói.

Đó là buổi học thật tuyệt vời, thậm chí giống như một buổi trình diễn, người trên bục giảng và người dưới bục giảng dường như là đã bốc hết tâm huyết, chỉ chờ một buổi hạ màn đẹp mắt nữa thôi. Khi chuông báo hết giờ vang lên, một cậu nam sinh gác chân lên bàn, cố tình làm ra vẻ nói rất thoải mái: “Thầy Bo Quách, lần sau thầy nhớ dẫn bạn gái thầy theo nhé.”

Cả lớp cười ầm ĩ.

Bo Quách ném nhẹ mẩu phấn vào người cậu nam sinh đó, sau đó lớn tiếng nói: “Các bạn nghe cho rõ đây, qua đợt nghỉ hè này là lên lớp 12 rồi đấy, không đỗ được vào trường đại học điểm thì đừng có đến gặp tôi!”

“Dạ!”

Lần này cả lớp cười nghiêng ngả.

Ánh mắt anh ta lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Y Lam. Y Lam cúi đầu, sau đó nghe thấy anh ta nói: “Bye, bye, không ai được tiễn tôi!”

Nói xong, anh bước thật nhanh ra khỏi lớp học.

Tiếng cười tắt ngấm, một lát sau, bắt đầu thấy thấp thoáng tiếng khóc.

Y Lam đứng dậy, bước ra khỏi lớp học. Cô chạy đến bãi cỏ bên ngoài lớp học, hít thở thật sâu. Minh Minh từ đằng sau đi đến, so vai nói: “Những người đó thật rồi hơi, có gì mà khóc chứ, chắc chắn sẽ làm cho cô Ngô tự ti lắm.”

Cô Ngô là cô giáo chủ nhiệm, câu cửa miệng của cô hơi kỳ quái: “Tôi chết đi thì các cô các cậu mới thoải lòng.”

Có đất trời chứng giám, chẳng ai trong lớp muốn cô ấy chết cả. Mặc dù đúng là có lúc cô ấy làm cho người khác cảm thấy thật bí bách, cô ấy có thể giảng đủ suốt 45 phút của một tiết học mà không cần nghỉ một hơi nào.

“Bo Quách cũng khá được đấy.” Minh Minh nói, “Nghe nói, anh ấy là Chủ tịch Hội sinh viên của trường Đại học Sư phạm đấy.”

Y Lam nhớ lại hôm kết thúc tiết Nghệ thuật, vũ điệu “Mùa hè” của cô là tiết mục cuối, khi cô biểu diễn xong, anh ấy đã đứng ở bên sân khấu, nói: “Em nhảy đẹp lắm!”

Ánh mắt của anh thể hiện sự khen ngợi thật lòng.

Nhưng tiếng nhạc đã dứt, mọi thứ đều tan biến, chia ly. Cô gái Y Lam 17 tuổi sớm đã học được cách một mình tự chịu đựng nỗi đau của sự biệt ly, biết cách tự bằng lòng với thực tại, biết được rằng, những thứ không nên có thì sẽ không cố nắm giữ.

Đêm hôm đó, trong cuốn sổ nhật ký chỉ viết có sáu chữ:

Một điệu nhảy đã từng nhảy.

8. Chương 8

Sau khi thi xong đã là giữa hè rồi.

Lại gặp lại anh ấy, và cũng vẫn ở bến xe bus.

Anh hỏi: “Em còn chưa được nghỉ hè sao?”

“Sắp rồi ạ.” Y Lam nói.

“Em đứng dịch vào đây!” Anh kéo cô dịch vào phía tấm biển quảng cáo, nói: “Nắng quá, sẽ thiêu cháy em đấy.” Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo, khi cười, lộ ra hàm răng trắng làm người đi bộ bên đường phải liếc nhìn sang.

Khi Y Lam đang rần rưng thì cô ấy về. Trên tay cô xách một con vịt quay, dựa vào cửa, sắc mặt đầy mệt mỏi: “Phụ huynh học sinh biểu, không nhận không được, hai chúng ta ăn không hết, để một nửa vào trong tủ lạnh, ngày mai nấu canh.”

“Vâng.” Y Lam đón lấy.

“Để mẹ làm!” Cô Chương vội vàng xắn ống tay áo, nói: “Con đi học đi.”

“Để con làm cho!” Y Lam nói, “Dù sao cũng đã được nghỉ hè rồi.”

“Phải rồi, con thi cử thế nào?” Cô Chương hỏi.

Y Lam hươu mạnh cái lập là, nói to: “Bảng điểm con để ở trên bàn uống nước.”

Cô ấy “ồ” lên một tiếng rồi đi ra.

Y Lam vừa nấu ăn vừa đồng tai lên nghe, chẳng có động tĩnh gì từ phía phòng khách, cô cảm thấy yên tâm hơn một chút. Khi bê đồ ăn ra ngoài, Y Lam phát hiện thấy cô Chương đang ngồi trên sô pha, khuất ánh sáng, nên không nhìn thấy rõ nét mặt cô.

“Ăn cơm thôi ạ.” Y Lam nói.

“Con vẫn nuốt nổi sao?” Cô ấy chột hỏi.

“Điểm môn toán hơi thấp.” Y Lam nói, “Là do đề thi khó quá mẹ ạ.”

“Thế con thấy con giỏi môn nào?”

Y Lam lặng lẽ sắp bát đĩa, xới cơm rồi nói: “Mẹ ăn cơm đi, con biết trong lòng mẹ không vui, nhưng con thực sự đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cố gắng hết sức?” Cô Chương đứng dậy, nói, “Con giấu mẹ đi tham gia cuộc thi võ vắn đó, giờ thì đã biết hậu quả rồi chứ, mẹ đã nói với con hàng ngàn hàng vạn lần rồi, mẹ sẽ lo cho tương lai của con, sao con không chịu nghe lời mẹ.”

“Ăn cơm thôi ạ.” Y Lam vẫn nói vậy.

Cô ấy ném mạnh bảng điểm của Y Lam ra xa, ngồi trên ghế bực bội.

Y Lam trở về phòng mình, đóng cửa lại.

Trong cặp sách có một cuốn tiểu thuyết, đây là Minh Minh đưa cho cô, bảo cô đọc ở nhà tổng kỳ nghỉ. Y Lam rất ít khi đọc tiểu thuyết, nhưng Minh Minh nói, nhân vật nữ chính Đan Thanh trong cuốn sách này rất giống Y lam, nhất định ép Y Lam đọc.

Tác giả cuốn tiểu thuyết là Dịch Thư, tên tác phẩm hơi khó hiểu: “Một thoáng ngày hè.”

Cuốn sách nhỏ nhỏ, bìa màu xanh là cây nhàn nhạt. Trong lớp có rất nhiều bạn nữ đọc tiểu thuyết Quỳnh Giao, Tịch Quyên, Trương Tiểu Nhân ... Cô giáo dạy môn lịch sử đã từng lập kỷ lục cao nhất trong một tiết học, đi từ đầu lớp đến cuối lớp, thu được tới tám cuốn tiểu thuyết phù phiếm.

Cô ấy vớt tám cuốn truyện lên bực giảng, toàn thân run rẩy, chỉ thiếu điều giậm chân đấm ngực thôi. Một lúc lâu sao cô mới than thở một câu: “Có còn muốn học hành gì nữa không đấy?...” Rồi chẳng nói thêm câu gì nữa. Sau đó cô Ngô chủ nhiệm lớp đến, cô Ngô mặt hầm hầm, xé tan tám quyển truyện đó trước mặt cả lớp, còn gửi cho mỗi bậc phụ huynh một lá thư đầy ắp tâm tư, tha thiết, yêu cầu các bậc phụ huynh phối hợp với cô để làm tốt hoạt động “quét sạch”. Cô Chương không chú ý lắm tới lá thư đó, sau khi đọc xong liền tiện tay đặt lại trên bàn, chẳng nói gì.

Cô ý biết Y Lam chẳng đọc đâu.

Cô ấy cũng biết Y Lam chẳng làm trái ý cô đâu.

Cho nên, chỉ một lần duy nhất, cứ luôn là nút thắt trong lòng cô ấy. Nút thắt này không tháo gỡ ra được, bất cứ việc gì cũng đều có thể trở thành mồi lửa, khiến cho cuộc chiến tranh lạnh giữa họ lại bùng nổ. Y Lam gỡ cuốn tiểu thuyết, đọc vài trang, sợ cô Chương vào nên lại gấp lại. Đặt ở trên bàn cũng thấy không an toàn, nên lại nhét vào trong đồng bài thi. Đã mười giờ, bên ngoài không có chút động tĩnh gì. Y Lam mở cửa bước ra, nhìn thấy cô ấy đã ngủ gục trên ghế sô pha. Thức ăn trên bàn lạnh ngắt, không ai động đến.

Y Lam cất đồ ăn vào trong tủ lạnh, đứng cạnh tủ lạnh và uống hết một cốc nước lọc to. Y Lam không muốn gọi cô ấy, nên đi vào phòng cô ấy lấy ra một cái chăn mỏng, định đắp lên. Khi bước chân rón rén đến bên cô ấy, Y Lam bỗng phát hiện ra có điều khác thường, mặt cô ấy đỏ ửng lên, nét mặt thể hiện rõ sự đau khổ tột cùng.

Y Lam giơ tay ra sờ vào trán cô ấy, sốt cao!

Y Lam vút chiếc khăn tay xuống, vội vàng chạy vào phòng tắm để lấy một chiếc khăn ướt, rồi lại chạy đến tủ lạnh lấy vài viên đá, chườm lên trán cô ấy. Cô ấy bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc, đẩy Y Lam ra, lảo đảo đứng dậy.

“Mẹ bị ốm rồi.” Y Lam nói, “Chúng ta phải đến bệnh viện.” Cô ấy không nói gì, lảo đảo đi vào trong phòng.

Y Lam cầm chiếc khăn lạnh buốt nhìn theo cô ấy. Cô ấy còn chưa bước đến cửa phòng thì đã ngã “uỳnh” xuống sàn nhà.

Y Lam lao đến, đỡ cô Chương dậy, tứ chi cô ấy rã rời không còn chút sức lực nào cả, sắc mặt cô đỏ từ đỏ sang xám, đôi mắt găng sức mở ra một lát rồi lại nhắm lại. Y Lam vỗ mạnh vào má cô, để làm cô tỉnh lại, nhưng cô không có phản ứng gì. Sự sợ hãi lo lắng bỗng chốc bao trùm toàn thân Y Lam, cô đặt cô ấy xuống rồi vội vàng lao đến chiếc điện thoại, ấn số 120.

Xe cấp cứu kêu inh ỏi trong màn đêm mùa hạ, đường phố thưa thớt người qua lại. Y Lam nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô Chương, tim đập loạn xạ, không làm thế nào để trở lại bình thường được. Nếu như cô ấy ra đi, nếu như cô ấy ra đi, nếu như cô ấy ra đi.

Y Lam cứ nghĩ, cứ nghĩ rồi bỗng trào nước mắt khi đang ngồi trên xe.

“Em ơi, không sao đâu.” Chị y tá an ủi Y Lam, nói, “Chắc chỉ là trúng nắng thôi. Sau này đừng để mẹ em mệt quá, thời tiết nóng nực thế này, cần cố gắng hạn chế những hoạt động bên ngoài.”

Y Lam quay người, lấy ống tay áo lau sạch nước mắt.

Đến khi đến bệnh viện mới được biết, không chỉ là trúng nắng, bác sĩ nói, cô ấy bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng.

Đồ ăn trong nhà họ không tồi, nhưng không biết hàng ngày khi ở ngoài thì cô ấy ăn những thứ gì. Y Lam mở chiếc túi xách của cô ấy mà cô đã kịp đem theo lúc hoảng loạn vội vàng ra khỏi nhà. Cô lấy tiền trong ví thanh toán viện phí. Trong ví tiền của cô ấy có một tấm ảnh, cô ấy đang ôm Y Lam, chính là hôm sinh nhật Y Lam tròn 10 tuổi, chụp ở cạnh Quảng trường Trung tâm. Đó là lần đầu tiên Y Lam vào đến thành phố chơi. Họ ở khách sạn 3 sao, ăn đồ ăn Tây. Cô Chương vừa gượng gạo xắt miếng thịt bò vừa hỏi Y Lam có thích thành phố hay không. Y Lam trả lời cũng tạm được.

Cô ấy nói: “Có cơ hội thì vẫn vẫn phải vào thành phố, vào thành phố thì con mới có cơ hội phát triển.”

Bây giờ nghĩ lại, ngay từ lúc đó, cô Chương đã cố gắng bằng mọi giá để sống ở thành phố, rõ ràng cô đã có sự sắp xếp từng bước, từng bước một. Y Lam ra cổng bệnh viện mua một con gà ác, thuê người hầm canh, từ từ bón cho cô ăn. Do bị ốm nên cô Chương không còn sức để tức giận nữa. Cô uống xong canh, liền nói ngay: “Mời một giáo viên dạy toán.”

“Không cần đâu ạ.” Y Lam nói.

Cô ấy thở dài nhìn Y Lam đang cúi đầu gọt hoa quả, nói: “Tiền viện phí mất bao nhiêu.”

“Nộp trước một nghìn tệ.” Y Lam nói.

Cô ấy ngồi dậy, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Mẹ mau nằm xuống đi!” Y Lam vội vàng giữ lấy bình nước đang truyền, “Mẹ đang truyền nước đấy.”

Cô ấy liền rút luôn chiếc kim đang cắm trên tay mình. Y Lam liền nắm lấy tay cô ấy, nói: “Mẹ cần phải chữa bệnh, bệnh không chữa khỏi thì chẳng có gì cả, mẹ biết điều đó hay không!”

Cô Chương bị thái độ của Y Lam làm cho hoảng sợ, nên dừng mọi động tác lại.

“Mẹ khỏe hẳn thì chúng ta mới về nhà.” Y Lam ra lệnh như một người lớn, nói: “Giờ mẹ hãy nằm xuống, truyền xong nước rồi hãy tính.”

Cô ấy thực sự rất yếu ớt, có lẽ cũng chẳng còn chút sức lực gì, nên ngoan ngoãn nghe theo lời Y Lam.

Tối đó, có lẽ do tác dụng của thuốc, cô ấy ngủ rất sâu. Thuê giường nằm bên cạnh phải mất sáu tệ một tối, Y Lam không thuê, ngủ gục vào thành giường. Sáng sớm hôm sau, Y Lam về nhà lấy quần áo và một ít đồ

dùng hàng ngày, cô xách một bọc to, khi đến trạm xe bus thì mồ hôi đã toát đầy lưng. Ngay chính lúc đó, cô nhìn thấy anh. Anh đang đứng cùng một cô gái, chắc là bạn gái của anh, trời nóng lực như vậy, tay anh ôm eo cô gái.

Họ đứng ở một phía của xe bus. Chỉ cần thoáng nhìn là đã thấy cô gái đó được cưng chiều như công chúa, hai người bọn họ trông rất xứng đôi, đứng ở trên xe bus đã cuốn hút ánh mắt của rất nhiều người. Y Lam vội vàng né người đi qua, may mà mọi người ùn ùn kéo lên đã chắn mất tầm nhìn của cả hai, anh không nhìn thấy cô.

Xe bắt đầu chạy, Y Lam không kìm nổi, nhìn ra phía đó, không ngờ anh cũng đang nhìn lại phía này. Y Lam vội gượng cười, có lẽ anh đã nhìn thấy cô, nhưng không có phản ứng gì, lập tức quay đầu về hướng khác, nói gì đó với cô gái sát bên cạnh.

Niềm xót xa trong lòng Y Lam chợt trào dâng.

Chú thích:

(1) Trong tiếng Trung, có những chữ hiếm gặp hoặc khó đọc, nhiều người không đọc được chính xác chữ đó.

(2) Ở Trung Quốc, thang điểm là 100, nếu không được 60 điểm tức là không qua.

Tim Y Lam đập dồn dập, chỉ hy vọng xe bus sẽ không bao giờ đến.

Sau đó nghe thấy anh nói: “Các bạn trong lớp đều ổn cả chứ?”

“Mọi người đều nhớ thầy.” Y Lam đáp.

“Thế sao?” Anh nhướn lông mày, rồi ra vẻ băng quơ, hỏi cô: “Vậy em có nhớ không?”

Mặt Y Lam bỗng đỏ bừng lên. Trong khi trong lòng đang rối bời hoảng hốt, cô cảm nhận được bàn tay anh đang vỗ nhẹ vào vai mình, sau đó anh nói: “Sau khi nghỉ hè, có thời gian thì hãy đến tìm tôi, tôi mời các em đi uống cà phê, có được không?”

Y Lam để ý thấy rằng, anh nói là “các em”. Đúng lúc đó, xe bus đến, Y Lam không nhớ được mình có gạt đầu hay không, sau đó vội vàng lên xe...

Anh cũng lên xe, đứng ngay bên cạnh cô, nói thầm: “Ở trên sân khấu, em không e thẹn như thế này.” Anh đứng rất gần Y Lam, cúi đầu xuống nói chuyện với cô và nhìn thấy hết sự hoảng loạn của Y Lam. Thấy Y Lam không nói gì, lại nói tiếp: “Tôi vẫn chưa chúc mừng em, nghe nói em tham gia cuộc thi “Tôi mê vũ đạo” của Đài truyền hình và đã dễ dàng lọt vào vòng bán kết phải không?”

Chắc chắn là Minh Minh lắm mồm! Y Lam vội vàng nói: “Em không định đi thi nữa.” “Vì sao vậy?” Anh rất ngạc nhiên, “Tôi còn định xem truyền hình trực tiếp.” “Thật sao?” Y Lam hỏi anh.

“Thật đấy.” Anh trả lời rất nghiêm túc, còn bổ sung thêm, nói: “Em khá lắm! Tôi tin em nhất định sẽ giành giải nhất.”

Cuối cùng Y Lam cũng dám ngẩng đầu lên nhìn anh, anh thể hiện nụ cười của “Phùng Đức Luân” với Y Lam, trong khoảnh khắc đó, đầu Y Lam bỗng trở nên trống rỗng. Khi xe đã đến trạm, khi Y Lam chuẩn bị xuống xe, anh lại nói: “Gọi điện thoại cho tôi nhé, tôi đợi em.”

“Vâng.” Y Lam nói xong, cuống quýt nhảy xuống xe. Nhận ra Minh Minh đang đứng ở trạm xe bus đợi cô, Minh Minh nhìn thấy cô liền nói: “Tiêu rồi.”

“Cái gì tiêu rồi?”

“Bảng điểm có rồi, mình tiêu rồi.” Minh Minh rầu rĩ.

“Đừng có mà làm như trời sập đến nơi thế!” Y Lam mắng Minh Minh, và không hề nhắc đến việc vừa gặp Bo Quách trên xe bus.

Nhà trường quy định không được học thêm, lớp 12 cũng không được học thêm. Sau khi có bảng điểm, bọn Y Lam cũng chỉ ở lại trường hai hôm rồi ai về nhà nấy nghỉ hè.

Điểm môn toán rất tệ, nhưng không phải chỉ mình Y Lam điểm kém, cả lớp đều kém, Y Lam không qua (2) chỉ thiếu 3 điểm nữa thôi. Môn ngữ văn và tiếng Anh thì tương đối khá, vẫn trong top 10 của lớp. Nhưng Y Lam biết, cho dù có như vậy thì vẫn còn cách xa với sự kỳ vọng của cô Chương. Nhưng, lẽ ra cô Chương phải biết rằng Y Lam đã cố gắng hết sức rồi. Lúc vất vả nhất, Y Lam đã học bài đến mấy giờ sáng, cô ấy đã mang cả phê đến cho Y Lam, vỗ vào vai Y Lam, rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Cô Chương không bao giờ nói những câu đại loại như: “Sức khỏe là quan trọng nhất”. Cô ấy luôn tin tưởng rằng, chịu đựng được vất vả thì sẽ hơn người khác. Năm đó, Y Lam đã vui đầu vào luyện tập sáu tiếng một ngày giữa mùa hè nắng nóng bỏng, cuối cùng cũng cầm được tấm bằng chứng nhận cấp 10 đàn pianô, trở thành người nhỏ tuổi nhất có thể lấy được tấm bằng một cách thuận lợi. Những vất vả khi luyện đàn đã trở thành quá khứ, bây giờ còn không cho nhảy nữa. Từ khi lên cấp 3, cô ấy bắt đầu nghiêm khắc bắt Y Lam học. Cô ấy nói, cô ấy đã từng hứa với Viện trưởng cô nhi viện, nhất định làm cho Y Lam thi được vào trường đại học điểm. Cô ấy cứ từng bước từng bước sắp đặt tương lai của Y Lam, mong muốn mọi việc đều được tiến hành theo ý cô.

Y Lam không phải là không nghĩ đến việc “phản kháng”, nhưng mới manh nha đã bị vùi dập không thương tiếc, ví dụ như cuộc thi vô cùng quan trọng đối với Y Lam đó. Y Lam quay về nhà, chưa kịp giặt xong quần áo, Minh Minh đã gọi điện thoại đến, cô nói giọng gấp gáp: “Minh vừa cãi nhau một trận với mẹ mình.” Nói xong liền khóc nức lên.

“Này, này!” Y Lam vội vàng khuyên, “Đừng khóc nữa, khóc cũng có tác dụng gì đâu.”

“Mình muốn chết.” Minh Minh nói.

Những cô gái 17 tuổi, hơi một tí là nói đến câu này.

“Sẽ qua cả thôi.” Y Lam nói, “Ngày mai sẽ ổn cả thôi.”

“Mình ngưỡng mộ cậu lắm. Cậu luôn bình tĩnh hơn mình.” Tiếng khóc của Minh Minh đã nhỏ hơn, sau đó hỏi, “Môn toán của cậu không qua, không bị mắng à?” “Mẹ mình vẫn chưa về.” Y Lam nói.

“Chúng mình thật là số khổ, kiếp sau mình sẽ không bao giờ làm học sinh nữa.” Minh Minh nói.

“Vậy cậu sẽ làm gì?”

Minh Minh nghĩ một lát, rồi lại than thở: “Làm một cục đá ở bên bờ biển, hàng nghìn vạn năm cũng chẳng có chút buồn phiền nào cả.”

“Thế thì cậu không nên nói kiếp sau không làm học sinh, cậu nên nói kiếp sau không làm người mới phải!”

“Y Lam khốn khiếp!” Minh Minh cười vang, cô làm gì có nỗi buồn nào. Y Lam dám khẳng định rằng, cho dù mẹ Minh Minh có đánh cô một trận tơi bời thì trên bàn ăn bữa tối vẫn không thể thiếu món chim quay mà Minh Minh thích nhất.

“Mọi người hẹn đi thăm thầy Bo Quách đấy, cậu có đi không?”

“Mình không đi đâu.” Y Lam nói, “Mình ra ngoài không tiện.”

“Ồ, vậy mình sẽ gửi lời hỏi thăm cho cậu.”

“Không cần đâu.” Y Lam nói, “Có lời hỏi thăm của các cậu là đủ rồi, thiếu mình cũng chẳng sao.”

“Y Lam chết tiệt!” Minh Minh lại cười nghiêng ngả.

Gác máy điện thoại, Y Lam rút bảng điểm từ trong cặp ra, đặt trên bàn uống nước và lấy cốc nước chặn lên. Sau đó, cô lấy vở học tiếng Anh ra, trên trang bìa sau của quyển vở có một số điện thoại mà cô đã học thuộc lòng, đó là số điện thoại mà anh đã ghi lại cho mọi người vào buổi học cuối cùng, nhưng Y Lam chưa bao giờ gọi cả.

Y Lam vừa ấn số điện thoại vừa nghĩ, chuyện giữa cô và Bo Quách chắc không giống với chuyện giữa bọn Minh Minh và Bo Quách. Phải rồi, không giống nhau.

Điện thoại đã đổ chuông.

“Thầy Bo, là em đây ạ.” Y Lam hơi căng thẳng.

“Y Lam à.” Phía đầu dây bên kia đoán ra ngay, “Tôi vừa nhận được điện thoại của Minh Minh, nói các em định đến thăm tôi à?”

“Em không đến đâu.” Y Lam nói, “Em thi không được tốt, phải ở nhà ôn luyện bài.”

“Mai thì sao?” Bo Quách như thể không nghe thấy, anh nói, “Bốn giờ chiều mai, tôi đợi em ở “Đảo cà phê” trên đường Trung Sơn, em đến nhé, được không?”

“Nhưng...”

“Đừng nhưng gì nữa.” Bo Quách nói, “Em nhớ đến nhé, tôi đợi em.” Sau đó, anh gác máy luôn.

Y Lam vuốt khuôn mặt nóng ran của mình, khó khăn lắm cô mới trấn tĩnh lại được và vào bếp nấu cơm. Thời gian gần đây, toàn là Y Lam nấu bữa tối, vì thời gian thi lấy bằng sắp đến, những học sinh của cô Chương đều yêu cầu tăng buổi học, có khi đến tận 11, 12 giờ đêm cô ấy mới về nhà.

Y Lam đã từng nói với cô ấy: “Hoặc là mẹ dạy ít học sinh đi, hoặc là đưa chúng về nhà dạy, con có thể đến thư viện học, trời nóng nực thế này, mẹ cứ đi lại nhiều như vậy thì cần phải chú ý sức khỏe.”

“Mẹ không sao cả.” Cô ấy nói, “ Hai năm học này của con là hai năm vô cùng quan trọng, con phải cố gắng tranh thủ mà học.”

Khi Y Lam đang rán trứng thì cô ấy về. Trên tay cô xách một con vịt quay, dựa vào cửa, sắc mặt đầy mệt mỏi: “Phụ huynh học sinh biểu, không nhận không được, hai chúng ta ăn không hết, để một nửa vào trong tủ lạnh, ngày mai nấu canh.”

“Vâng.” Y Lam đón lấy.

“Để mẹ làm!” Cô Chương vội vàng xắn ống tay áo, nói: “Con đi học đi.”

“Để con làm cho!” Y Lam nói, “Dù sao cũng đã được nghỉ hè rồi.”

“Phải rồi, con thi cử thế nào?” Cô Chương hỏi.

Y Lam hươ mành cái lập là, nói to: “Bảng điểm con để ở trên bàn uống nước.”

Cô ấy “ồ” lên một tiếng rồi đi ra.

Y Lam vừa nấu ăn vừa dỏng tai lên nghe, chẳng có động tĩnh gì từ phía phòng khách, cô cảm thấy yên tâm hơn một chút. Khi bê đồ ăn ra ngoài, Y Lam phát hiện thấy cô Chương đang ngồi trên sofa, khuôn mặt ánh sáng, nên không nhìn thấy rõ nét mặt cô.

“Ăn cơm thôi ạ.” Y Lam nói.

“Con vẫn nuốt nổi sao?” Cô ấy chột hỏi.

“Điểm môn toán hơi thấp.” Y Lam nói, “Là do đề thi khó quá mẹ ạ.”

“Thế con thấy con giỏi môn nào?”

Y Lam lặng lẽ sắp bát đĩa, xới cơm rồi nói: “Mẹ ăn cơm đi, con biết trong lòng mẹ không vui, nhưng con thực sự đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cố gắng hết sức?” Cô Chương đứng dậy, nói, “Con giấu mẹ đi tham gia cuộc thi võ vẫn đó, giờ thì đã biết hậu quả rồi chứ, mẹ đã nói với con hàng ngàn hàng vạn lần rồi, mẹ sẽ lo cho tương lai của con, sao con không chịu nghe lời mẹ.”

“Ăn cơm thôi ạ.” Y Lam vẫn nói vậy.

Cô ấy ném mạnh bảng điểm của Y Lam ra xa, ngồi trên ghế bực bội.

Y Lam trở về phòng mình, đóng cửa lại.

Trong cặp sách có một cuốn tiểu thuyết, đây là Minh Minh đưa cho cô, bảo cô đọc ở nhà tổng kỳ nghỉ. Y Lam rất ít khi đọc tiểu thuyết, nhưng Minh Minh nói, nhân vật nữ chính Đan Thanh trong cuốn sách này rất giống Y lam, nhất định ép Y Lam đọc.

Tác giả cuốn tiểu thuyết là Dịch Thư, tên tác phẩm hơi khó hiểu: “Một thoáng ngày hè.”

Cuốn sách nhỏ nhỏ, bìa màu xanh là cây nhàn nhạt. Trong lớp có rất nhiều bạn nữ đọc tiểu thuyết Quỳnh Giao, Tịch Quyên, Trương Tiểu Nhân ... Cô giáo dạy môn lịch sử đã từng lập kỷ lục cao nhất trong một tiết học, đi từ đầu lớp đến cuối lớp, thu được tới tám cuốn tiểu thuyết phù phiếm.

Cô ấy vứt tám cuốn truyện lên bục giảng, toàn thân run rẩy, chỉ thiếu điều giậm chân dậm ngực thôi. Một lúc lâu sao cô mới than thở một câu: “Có còn muốn học hành gì nữa không đây?...” Rồi chẳng nói thêm câu gì nữa. Sau đó cô Ngô chủ nhiệm lớp đến, cô Ngô mặt hầm hầm, xé tan tám quyển truyện đó trước mặt cả lớp, còn gửi cho mỗi bậc phụ huynh một lá thư đầy ắp tâm tư, tha thiết, yêu cầu các bậc phụ huynh phối hợp với cô để làm tốt hoạt động “quét sạch”. Cô Chương không chú ý lắm tới lá thư đó, sau khi đọc xong liền tiện tay đặt lại trên bàn, chẳng nói gì.

Cô ý biết Y Lam chẳng đọc đâu.

Cô ấy cũng biết Y Lam chẳng làm trái ý cô đâu.

Cho nên, chỉ một lần duy nhất, cứ luôn là nút thắt trong lòng cô ấy. Nút thắt này không tháo gỡ ra được, bất cứ việc gì cũng đều có thể trở thành mối lửa, khiến cho cuộc chiến tranh lạnh giữa họ lại bùng nổ. Y Lam gỡ cuốn tiểu thuyết, đọc vài trang, sợ cô Chương vào nên lại gấp lại. Đặt ở trên bàn cũng thấy không an toàn, nên lại nhét vào trong đồng bài thi. Đã mười giờ, bên ngoài không có chút động tĩnh gì. Y Lam mở cửa bước ra, nhìn thấy cô ấy đã ngủ gật trên ghế sofa. Thức ăn trên bàn lạnh ngắt, không ai động đến.

Y Lam cất đồ ăn vào trong tủ lạnh, đứng cạnh tủ lạnh và uống hết một cốc nước lọc to. Y Lam không muốn gọi cô ấy, nên đi vào phòng cô ấy lấy ra một cái chăn mỏng, định đắp lên. Khi bước chân rón rén đến bên cô ấy, Y Lam bỗng phát hiện ra có điều khác thường, mặt cô ấy đỏ lựng lên, nét mặt thể hiện rõ sự đau khổ tột cùng.

Y Lam giơ tay ra sờ vào trán cô ấy, sốt cao!

Y Lam vứt chiếc khăn tay xuống, vội vàng chạy vào phòng tắm để lấy một chiếc khăn ướt, rồi lại chạy đến tủ lạnh lấy vài viên đá, chườm lên trán cô ấy. Cô ấy bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc, đẩy Y Lam ra, lảo đảo đứng dậy.

“Mẹ bị ốm rồi.” Y Lam nói, “Chúng ta phải đến bệnh viện.” Cô ấy không nói gì, lảo đảo đi vào trong phòng.

Y Lam cầm chiếc khăn lạnh buốt nhìn theo cô ấy. Cô ấy còn chưa bước đến cửa phòng thì đã ngã “uỳnh” xuống sàn nhà.

Y Lam lao đến, đỡ cô Chương dậy, tứ chi cô ấy rã rời không còn chút sức lực nào cả, sắc mặt cô đỏ từ đỏ sang xám, đôi mắt gắng sức mở ra một lát rồi lại nhắm lại. Y Lam vỗ mạnh vào má cô, để làm cô tỉnh lại, nhưng cô không có phản ứng gì. Sự sợ hãi lo lắng bỗng chốc bao trùm toàn thân Y Lam, cô đặt cô ấy xuống rồi vội vàng lao đến chiếc điện thoại, ấn số 120.

Xe cấp cứu kêu inh ỏi trong màn đêm mùa hạ, đường phố thưa thớt người qua lại. Y Lam nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô Chương, tim đập loạn xạ, không làm thế nào để trở lại bình thường được. Nếu như cô ấy ra đi, nếu như cô ấy ra đi, nếu như cô ấy ra đi.

Y Lam cứ nghĩ, cứ nghĩ rồi bỗng trào nước mắt khi đang ngồi trên xe.

“Em ơi, không sao đâu.” Chị y tá an ủi Y Lam, nói, “Chắc chỉ là trúng nắng thôi. Sau này đừng để mẹ em mệt quá, thời tiết nóng nực thế này, cần cố gắng hạn chế những hoạt động bên ngoài.”

Y Lam quay người, lấy ống tay áo lau sạch nước mắt.

Đến khi đến bệnh viện mới được biết, không chỉ là trúng nắng, bác sĩ nói, cô ấy bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng.

Đồ ăn trong nhà họ không tồi, nhưng không biết hàng ngày khi ở ngoài thì cô ấy ăn những thứ gì. Y Lam mở chiếc túi xách của cô ấy mà cô đã kịp đem theo lúc hoảng loạn vội vàng ra khỏi nhà. Cô lấy tiền trong ví thanh toán viện phí. Trong ví tiền của cô ấy có một tấm ảnh, cô ấy đang ôm Y Lam, chính là hôm sinh nhật Y Lam tròn 10 tuổi, chụp ở cạnh Quảng trường Trung tâm. Đó là lần đầu tiên Y Lam vào đến thành phố chơi. Họ ở khách sạn 3 sao, ăn đồ ăn Tây. Cô Chương vừa gượng gạo xắt miếng thịt bò vừa hỏi Y Lam có thích thành phố hay không. Y Lam trả lời cũng tạm được.

Cô ấy nói: “Có cơ hội thì vẫn vẫn phải vào thành phố, vào thành phố thì con mới có cơ hội phát triển.”

Bây giờ nghĩ lại, ngay từ lúc đó, cô Chương đã cố gắng bằng mọi giá để sống ở thành phố, rõ ràng cô đã có sự sắp xếp từng bước, từng bước một. Y Lam ra cổng bệnh viện mua một con gà ác, thuê người hầm canh, từ từ bón cho cô ăn. Do bị ốm nên cô Chương không còn sức để tức giận nữa. Cô uống xong canh, liền nói ngay: “Mời một giáo viên dạy toán.”

“Không cần đâu ạ.” Y Lam nói.

Cô ấy thở dài nhìn Y Lam đang cúi đầu gọt hoa quả, nói: “Tiền viện phí mất bao nhiêu.”

“Nộp trước một nghìn tệ.” Y Lam nói.

Cô ấy ngồi dậy, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Mẹ mau nằm xuống đi!” Y Lam vội vàng giữ lấy bình nước đang truyền, “Mẹ đang truyền nước đấy.”

Cô ấy liền rút luôn chiếc kim đang cắm trên tay mình. Y Lam liền nắm lấy tay cô ấy, nói: “Mẹ cần phải chữa bệnh, bệnh không chữa khỏi thì chẳng có gì cả, mẹ biết điều đó hay không!”

Cô Chương bị thái độ của Y Lam làm cho hoảng sợ, nên dừng mọi động tác lại.

“Mẹ khỏe hẳn thì chúng ta mới về nhà.” Y Lam ra lệnh như một người lớn, nói: “Giờ mẹ hãy nằm xuống, truyền xong nước rồi hãy tỉnh.”

Cô ấy thực sự rất yếu ớt, có lẽ cũng chẳng còn chút sức lực gì, nên ngoan ngoãn nghe theo lời Y Lam.

Tối đó, có lẽ do tác dụng của thuốc, cô ấy ngủ rất sâu. Thuê giường nằm bên cạnh phải mất sáu tệ một tối, Y Lam không thuê, ngủ gục vào thành giường. Sáng sớm hôm sau, Y Lam về nhà lấy quần áo và một ít đồ dùng hàng ngày, cô xách một bọc to, khi đến trạm xe bus thì mồ hôi đã toát đầy lưng. Ngay chính lúc đó, cô nhìn thấy anh. Anh đang đứng cùng một cô gái, chắc là bạn gái của anh, trời nóng lực như vậy, tay anh ôm eo cô gái.

Họ đứng ở một phía của xe bus. Chỉ cần thoáng nhìn là đã thấy cô gái đó được cưng chiều như công chúa, hai người bọn họ trông rất xứng đôi, đứng ở trên xe bus đã cuốn hút ánh mắt của rất nhiều người. Y Lam vội vàng né người đi qua, may mà mọi người ùn ùn kéo lên đã chắn mất tầm nhìn của cả hai, anh không nhìn thấy cô.

Xe bắt đầu chạy, Y Lam không kìm nổi, nhìn ra phía đó, không ngờ anh cũng đang nhìn lại phía này. Y Lam vội gượng cười, có lẽ anh đã nhìn thấy cô, nhưng không có phản ứng gì, lập tức quay đầu về hướng khác, nói gì đó với cô gái sát bên cạnh.

Niềm xót xa trong lòng Y Lam chợt trào dâng.

9. Chương 9

Anh và cô vốn là người của hai thế giới. Cô đã từng ngây thơ hoang tưởng rằng giữa họ sẽ có điểm chung gì đó.

Như là giận dữ, khi xuống xe, Y Lam cố tình nghiêng người bước đi, nhưng khi đến cửa xe, cô mới phát hiện ra không biết đôi giày đã xuống từ lúc nào rồi, vị trí họ đứng đã trống, thần kinh đã bớt căng thẳng nhưng lạ thay trái tim như thiếu mất một mảnh.

Với trái tim rạn vỡ, cô trở về nhà, không ngờ lại nhìn thấy một bóng dáng thân quen. Y Lam đứng lại, định thần và nhìn kỹ, quả đúng là cô giáo. Cô ấy xách một chiếc túi to chạy đến và ôm chầm lấy Y Lam, xoay mấy vòng, nói bằng giọng đầy yêu thương: “Tiểu Tam Nhi, em càng lớn càng trở nên xinh đẹp.”

Đó là cô giáo Tần.

“Sao cô lại đến đây ạ? Mà cô cũng chẳng báo trước một câu!” Y Lam phấn khởi hỏi.

“Đợt nghỉ hè cô vào thành phố học bồi dưỡng, cô đến đây tối qua, cô gọi điện mãi mà không được, đành phải đến tận nơi xem thế nào.”

“Cô ấy phải vào viện rồi.”

“Thế sao?” Cô giáo Tần vội hỏi, “Bệnh viện gì vậy, có nguy hiểm không, cô sẽ đi cùng em đến bệnh viện thăm chị ấy.”

“Không nguy hiểm gì đâu ạ. Cô ấy mệt quá thôi ạ.” Y Lam nói, “Trời nóng nực thế này mà dạy nhiều học sinh quá, cứ đi khắp thành phố, trúng nắng. Thường ngày lại không chú ý đến sức khỏe, nên giờ bị ngã bệnh.”

Vừa bước vào cửa, Y Lam mời cô giáo Tần ngồi và rót nước cho cô. Cô giáo Tần không ngồi, mà lấy tay ấn vào mặt Y Lam, nhẹ nhàng hỏi: “Thế em thì thế nào?”

Y Lam nhìn cô giáo mỉm cười, rồi ngồi xuống, dựa đầu vào ngực cô: “Báo cho em một tin vui.” Cô Tần nói, “Em có muốn nghe không?”

“Cô nói đi ạ.”

“Đồng Tiểu Lạc đã thi đỗ vào trường Đại học Bắc Kinh rồi.” Cô giáo Tần nói, “Cậu ấy đã đứng đầu danh sách trong toàn huyện ta đấy.”

“Thật hả cô?” Y Lam ngồi thẳng dậy, nói: “Cậu ta giỏi vậy sao?”

“Lại không à! Lúc nhỏ ngốc nghếch như vậy, không ngờ đến lúc lớn lại học giỏi thế. Mẹ cậu ta vui lắm, hai hôm trước đã mời tất cả giáo viên tiểu học trung học chúng tôi ăn bữa cơm.”

“Cô cho em gửi lời chúc mừng cậu ấy.” Y Lam thực sự vui thay cho cậu.

“Chắc chắn rồi.” Cô giáo Tần nói, “Hay là đợi cô học bồi dưỡng xong, em cùng cô về Thanh Mộc Hà một chuyến, em chưa về đó lần nào, lẽ nào em không nhớ nó sao?”

Mặt Y Lam tối sầm lại, một lúc lâu sau mới nói: “Cô ấy không thích. Lần này em lại thi không tốt.”

“Để cô nói với chị ấy.”

“Đừng cô ạ.” Y Lam nói: “Để thi hết cấp 3 hãy đi ạ.”

“Cũng được.” Cô giáo Tần nói, “Hiện giờ thời gian đúng là rất quý giá.”

Trở lại bệnh viện, Y Lam gọt vỏ táo, cúi đầu nói với cô Chương: “Sáng nay cô giáo Tần đến nhà mình, cô ấy hỏi thăm mẹ, nhưng tại bận quá nên không đến thăm mẹ được. Số hoa quả này là do cô ấy mua.”

“Sao con lại để cô ấy tốn tiền mua?” Cô Chương trách Y Lam.

“Đồng Tiểu Lạc đã đỗ vào trường Đại học Bắc Kinh rồi.” Y Lam nói.

Cô Chương thở dài: “Chẳng biết con sẽ thế nào!”

Y Lam không nói gì, Đại học Bắc Kinh, đến nghĩ cũng không dám nghĩ nữa là.

Kim giờ chỉ đến số 12, đó là thời gian đã hẹn, nhưng Y Lam đã sớm quyết định sẽ không đi rồi. Buổi chiều ngày hôm dài vắng vẻ, Y Lam nằm trườn người trên giường cô Chương gập ngấp ngấp dài, cô đang nghĩ

đến cảnh anh đợi cô ở quán cà phê, có thể là sẽ xoay quanh chiếc cốc trong tay, có thể là sẽ buồn chán nhìn ta cửa sổ, có thể sẽ gọi điện đến nhà cô...

Không hiểu vì sao, trong lòng cô bỗng trào lên một niềm khoan khoái. “Con đang nghĩ gì vậy?” Cô Chương lại hỏi.

“Không có gì ạ.” Y Lam vẫn trả lời câu nói quen thuộc.

Cô ấy luôn muốn không chế suy nghĩ của Y Lam, có đôi lúc, Y Lam nghĩ, cô ấy còn ngây thơ hơn cả mình.

Cứ như vậy, cô ấy ở bệnh viện ba ngày. Y Lam cũng ở lại cùng ba ngày. Ngày thứ ba, khi chuẩn bị ra viện, có vị phụ huynh biết tin đến thăm cô. Đó là một người phụ nữ trung niên, vàng bạc đeo đầy người, như thể sợ người khác không biết là bà ta có nhiều tiền. Y Lam đứng một bên thu dọn đồ, bà ta nhìn Y Lam, nói: “Cô giáo Chương, con gái cô thật xinh quá, hình như tôi đã nhìn thấy trên tivi rồi thì phải.”

Cô giáo Chương chỉ mỉm cười.

Cô ấy đã khỏe lên rồi, bác sĩ nói tốt nhất nên ở bệnh viện thêm hai ngày nữa để theo dõi nhưng cô ấy nhất định đòi xuất viện.

“Cô giáo Chương, cô xem, giờ học của Tiểu Bảo thế nào?” Người phụ nữ thăm dò, nói: “Sắp đến kỳ thi rồi.”

“Ngày mai sẽ dạy bình thường.” Cô ấy nói.

“Tôi biết cô giáo rất bận, nhưng cô giáo có thể dạy thêm một buổi, được không cô?” Người phụ nữ đó được đằng chân lân đằng đầu.

Y Lam đặt mạnh chiếc phích nước xuống đất làm cho bà ta sợ hết hồn. Bà ta vội vàng đưa cho Y Lam hoa quả và hoa tươi bà ta đem đến, nói: “Đừng quên đem theo mấy thứ này.”

Y Lam vội cầm hoa quả và hoa tươi, bước vội ra cửa, để ở ngoài cửa, sau đó quay lại, chỉ tay ra cửa, lạnh lùng nói: “Cô đem đồ về đi, chúng tôi cảm không nổi, phiền cô về đi cho, mẹ tôi cần phải nghỉ ngơi.”

“Y Lam, con!” Cô Chương từ trên giường bệnh ngồi dậy, vội vàng xin lỗi, giải thích với bà ta: “Con gái tôi sợ tôi bị mệt quá.”

“Có thể hiểu được mà, hiểu được mà! Cô giáo cứ nghỉ ngơi đi ạ, ngày mai tôi sẽ gọi điện cho cô giáo.” Người phụ nữ đó bước lùi rời khỏi phòng bệnh, lùi đến cửa, bà ta liền xách làn hoa quả vào bên trong, cười xòa, rồi nhanh chóng mất hút.

“Dạy học! Dạy học! Suốt ngày chỉ biết dạy thôi.” Y Lam nói, “Mẹ đã ốm nằm viện rồi còn dạy gì nữa!”

“Mẹ không đi dạy thì phải làm sao?” Cô ấy hỏi.

Y Lam chẳng biết nói gì.

“Thật khổ cho tấm lòng các bậc làm cha, làm mẹ.” Cô ấy lại nói, “Bây giờ con làm sao mà hiểu được.”

Thực ra Y Lam hiểu hết cả. Để chuyển được từ huyện vào thành phố, cô ấy đã phải bán căn nhà trước đây, từ bỏ công việc trước đây và ra đi không chút tiếc nuối. Giờ đây, họ sống trong một căn nhà cũ có hai phòng, không bằng được căn nhà ở trong huyện, giá cao khủng khiếp, phải mất mười mấy vạn tệ mới mua được. Y Lam không có hộ khẩu ở đây, muốn vào được trường điểm thì phải nộp thêm hai vạn tệ. Số tiền bị thiếu đều là do cô ấy dày mặt đi vay, thà mình chịu khổ sở còn hơn, điều này thì Y Lam biết rất rõ.

Lúc đầu muốn tham gia cuộc thi đó, chính là vì một vạn tệ giải thưởng. Y Lam dám chắc mình có khả năng nhận được một vạn tệ đó, nhưng cô ấy nhất định không cho Y Lam tham gia.

Về nhà vừa mở cửa ra thì điện thoại vang lên. Y Lam vội chạy đến nhấc máy, không ngờ lại là Minh Minh, đầu dây bên kia nói giọng trách móc: “Đi đâu vậy, gọi mãi mà không thấy ai nhấc máy.”

“Có việc mà.” Y Lam nói, “Có chuyện gì vậy?”

“Mình có một việc rất vui muốn nói cho cậu biết.” Minh Minh nói, “Cậu đoán xem là gì nào?”

“Nói đi nào.” Y Lam nói, “Mình còn phải làm rất nhiều việc, không có thời gian tán gẫu với cậu đâu.”

“Chúng mình đã đến trường Đại học Sư phạm thăm Bo Quách rồi.” Minh Minh nói, “Hè này anh ấy không về nhà mà ở lại đi chơi cùng bạn gái, oa, bạn gái anh ấy xinh lắm.”

“Ừ.” Y Lam nói.

“Cậu sao vậy, Y Lam, có phải là cậu đang có tâm sự gì không? Sao lại hờ hững như vậy?”

“Trời nóng nực quá.” Y Lam nói.

“Bo Quách có hỏi cậu đấy,” Minh Minh nói, “Anh ấy nói có thời gian sẽ mời bọn mình đi uống cà phê, đến lúc đó mình sẽ gọi cậu, cậu đừng có mà trốn đi đấy.”

“Được rồi,” Y Lam nói, “Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Y Lam nhìn thấy cô Chương đi từ phòng ra, tay cầm túi xách.

“Mẹ định làm gì vậy ạ?” Y Lam hỏi.

“Buổi tối có tiết dạy.” Cô ấy nói, “Mẹ phải đi.”

“Không cho mẹ đi!” Y Lam chặn cô ấy lại.

“Mẹ không sao cả.” Cô ấy thoáng mỉm cười, nói, “Sức khỏe của mẹ, mẹ tự biết mà. Mấy hôm trước trời nóng quá, mẹ không để ý.”

“Nếu mẹ cứ nhất định đi, con đi cùng mẹ.” Y Lam nói: “Đợi chúng ta ăn xong bữa tối, con đi cùng mẹ.”

“Cũng được.” Cô ngồi xuống, nói: “Vậy để mẹ gọi điện nói với họ mẹ đến muộn một chút.”

Y Lam vội đi vào bếp, mới phát hiện ra chẳng còn đồ ăn gì ngoài nửa con vịt quay đã bị đông cứng trong tủ lạnh. Cô chạy ra ngoài nói với cô Chương: “Con quên mất là không còn đồ ăn, hay tối nay chúng ta ra quán vậy!”

“Thế à.” Cô ấy nghĩ một lát rồi nói: “Nấu mì đi, rán hai quả trứng gà. Con đừng nói gì, mẹ đói lắm rồi.”

Y Lam lặng lẽ quay vào nhà bếp nấu mì, cô cứ luôn nấu không được ngon món mì, hoặc quá nhũn, hoặc quá cứng. Trong lúc cúi đầu ăn mì, Y Lam nghĩ đến quán mì ở quê, nơi mà cô và Đồng Tiểu Lạc thường tới, món mì bò ở đó thực sự khiến cô nhớ mãi. Từ khi rời khỏi thị trấn Thanh Mộc Hà, Y Lam chưa về lại đó lần nào.

Có đôi lúc, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng liệu có phải mình đã từng sống ở đó hay không.

Nghe cô giáo Tần nói, Đồng Tiểu Lạc đã cao gần một mét tám rồi. E rằng khi gặp lại, cả hai sẽ chẳng nhận ra nhau mất.

Cô Chương gấp một chiếc đùi vịt vào bát mì của Y Lam, nói: “Đợi các em học sinh này thi xong, mẹ sẽ nấu một bữa ăn thật ngon, giờ mẹ đã quá lạ lẫm với chuyện bếp núc rồi.”

“Mẹ phải ăn ngon một chút.” Y Lam nói, “Ăn cơm ở ngoài cũng không được tùy tiện nữa.”

“Mẹ biết rồi.” Cô Chương gật đầu, giọng cô hiếm khi được hòa nhã như vậy.

Tối đó Y Lam đi cùng cô đến nhà học sinh, nhưng không thành, khi xuống tầng, khi xuống tầng, cô ấy bỗng đứng không vững, vội vàng nắm lấy tay vịn cầu thang, cong người xuống. Y Lam đứng bên vội vàng đỡ cô, hỏi: “Mẹ sao vậy?”

“Váng đầu.” Cô ấy nói.

Cô ấy chưa bình phục, vẫn vô cùng yếu ớt.

Y Lam dìu cô ấy trở về nhà, cô ấy nằm lên giường, giở một số điện thoại đưa cho Y Lam, nói: “Con gọi cho mẹ số điện thoại này, nói với ông ta hôm nay mẹ có việc bận, hôm khác sẽ đến.”

“Vâng.” Y Lam nói.

Cô Chương nhắm mắt lại, đầu nghiêng sang một bên. Trời rất nóng nhưng lại không dám bật điều hòa, Y Lam tìm được chiếc quạt, ngồi bên cạnh quạt cho cô. Cô xua xua tay, nói: “Cứ kệ mẹ, con gọi điện rồi thì đi học đi, mẹ nằm một chút là khỏe thôi mà.”

Ra phòng khách, Y Lam gọi hai cuộc điện thoại. Một cuộc là theo lời dặn của mẹ, gọi cho phụ huynh, đầu dây bên kia là một giọng nam trầm ấm, ông ta nhẹ nhàng nói không vấn đề gì, Y Lam nói thật ngại quá, ông ta lại nói, không sao cả, thực sự không sao cả, chúc cô giáo sớm bình phục. Một cuộc điện thoại khác là gọi cho Minh Minh. Y Lam nói nhỏ với Minh Minh: “Ngày mai nhớ gọi cho mình nhé, nói là phải đến trường.”

“Sao thế? Muốn là Âm gì? Định làm gì hả?” Minh Minh nghe thấy liền hỏi ngay.

“Nhớ mang bộ trang phục diễn của mình nhé, mai chúng ta gặp nhau tại đài truyền hình.”

“A!” Minh Minh hét lên, “A, a, a, tốt quá, Y Lam, cuối cùng thì cậu cũng đã nghĩ thông suốt rồi!”

Y Lam quay đầu nhìn vào phòng, lo lắng lấy tay che ống nghe lại.

“Có phải nói chuyện không tiện à?” Minh Minh khẳng khái nói: “OK, tất cả để mình lo, chúng ta mai gặp nhé!”

Đêm hè cô quạnh, nằm trên chiếc giường nhỏ êm ái ở nhà, Y Lam rất mệt mỏi nhưng vẫn bị mất ngủ. Cô rút từ ngăn kéo ra cuốn sách “Một thoáng ngày hè” lật từng trang, từng trang nhưng đầu lại toàn là những hình ảnh khác.

Y Lam quăng sách sang một bên, nằm bò ra giường, tự ra lệnh cho chính mình: “Y Lam, người không bao giờ được như vậy nữa!”

Không bao giờ được!

Không bao giờ được như vậy nữa.

Không bao giờ...

Suốt cả một đêm, trời cứ thế dần dần sáng tỏ.

10. Chương 10

Ba, bốn giờ chiều, ánh nắng chói chang khiến mọi người không thể mở mắt ra nổi. Trong phòng lớn của đài truyền hình đang tiến hành cuộc thi bán kết vũ đạo tuổi xuân “Tôi mê vũ đạo.” Người dẫn chương trình tuyên bố nhóm tiếp theo ra sân khấu, đó là bốn nam sinh, tên bài vũ đạo của họ rất kỳ quái: “Cắm điện cho tôi.”

Khi âm thanh mạnh mẽ rộn ràng vang lên, bốn cậu nam sinh bắt đầu nhảy, bên dưới sân khấu tràn ngập tiếng hò hét. Chính lúc đó, Y Lam cố sức đẩy cánh cửa lớn vào Trung tâm biểu diễn, do đi lại một khoảng thời gian khá dài trong thời tiết nóng nực giữa hè, đầu tóc và trang phục của cô đã ướt mất một nửa. Cánh cửa vào phòng lớn rất nặng, khi đẩy phát ra âm thanh nặng nề. Nhưng không ai chú ý đến Y Lam, ánh mắt tất cả mọi người đều bị cuốn hút vào điệu nhảy cuồng nhiệt của bốn cậu nam sinh trên sân khấu.

Minh Minh xách một túi to lật đặt đi theo sau Y Lam, trong túi chính là trang phục biểu diễn của Y Lam. Từ ngay đầu cuộc thi, đều do một tay Minh Minh lo liệu những thứ đó. Khó khăn lắm Minh Minh mới đến được cửa, thở hổn hển, hỏi: “Sao, có kịp không?”

“Chị Y Lam!” Chính lúc đó, trong phòng bỗng phát ra tiếng gọi mừng rỡ, tiếp đó người đó đứng bật dậy khỏi ghế ngồi, lao thẳng đến chỗ cạnh Y Lam: “Chị Y Lam,, cuối cùng thì chị cũng đến, tốt quá rồi. Em biết chị sẽ đến mà!”

Đó là Lam Điểm Nhi.

“Chị muốn thi,” Y Lam nói, “Chị phải tìm ai?”

“Chị đi theo em!” Lâm Điểm Nhi kéo Y Lam đến trước mặt người dẫn chương trình, hét to giữa tiếng nhạc rền vang: “Chị dẫn chương trình xinh đẹp ơi, vẫn còn một người đến tham gia nữa!”

“Sao cơ?” Người dẫn chương trình nhìn vào đôi mắt khẩn thiết của Y Lam, nói: “Sắp kết thúc rồi, em sao vậy? Số báo danh bao nhiêu?”

“Em không bốc thăm.” Y Lam trả lời, “Em xin lỗi, hôm bốc thăm em bị ốm, ở trong bệnh viện.”

“Đúng đấy ạ, bị ốm, bị ốm.” Minh Minh nói, “Phải truyền nước nên không đến được.”

“Đúng thế ạ, đang truyền nước nên không đến được.” Lâm Điểm Nhi nói, “Chị xinh đẹp ơi, chị để chị ấy lên nhảy đi, chị ấy nhảy đẹp lắm, chị xem sẽ thấy ngay.”

Người dẫn chương trình quả là một cô gái xinh đẹp, cô ta chớp chớp đôi mắt to, nhìn ba người bọn Y Lam nói, “Thực sự rất xin lỗi, việc này tôi không thể quyết định được.”

“Vậy ai là người có thể quyết định được ạ?” Lâm Điểm Nhi phản ứng nhanh nhạy, liền hỏi lại ngay.

Người dẫn chương trình chỉ tay vào một người đàn ông trung niên ngồi góc trong hàng ghế thứ nhất. Tay cô ta vừa chỉ hướng đó thì Lâm Điểm Nhi đã lao nhanh về phía đó như tên lửa, chỉ trong thời gian hai, ba phút, Lâm Điểm Nhi đã vội vã quay lại, giọng nói đầy kích động: “Ổn cả rồi, mau mau, em đưa chị đến phòng bên thay đồ.”

Lâm Điểm Nhi thông thạo đường lối đã dẫn Y Lam và Minh Minh đến căn phòng nhỏ bên cạnh căn phòng lớn đang biểu diễn, cửa đã đóng lại, cô vẫn luôn miệng nhắc nhanh nhanh. Minh Minh vừa cuống quýt giúp Y Lam thay quần áo vừa khen ngợi Lâm Điểm Nhi: “Cô em thật tài quá, giải quyết mọi việc rất mau lẹ.”

“Người đó là cấp dưới của bố em.” Lâm Điểm Nhi nói giọng tỉnh bơ, “Chẳng lẽ lại không nể mặt bản cô nương sao?”

Đang nói, ba người bỗng nghe thấy tiếng nhạc bên ngoài dừng lại, chỉ có tiếng reo hò và tiếng vỗ tay, Lâm Điểm Nhi nói với Y Lam: “Chị đừng hoảng, chắc vẫn còn hai, ba thí sinh nữa, lại còn phải mất thời gian chấm điểm, thế nào cũng phải mất tới ba mươi phút nữa, chị vẫn cần phải trang điểm thêm một lúc nữa, dù sao thì hôm nay cũng công bố luôn danh sách các thí sinh bước vào vòng chung kết, người xem sẽ không về nếu chưa biết được kết quả đâu.”

“Đừng lo gì cả!” Minh Minh thoa phấn lên mặt Y Lam, nói: “Cậu hãy thể hiện trạng thái tốt nhất của mình, chính điều này quyết định thành bại đấy.” Rồi lại giữ tay Lâm Điểm Nhi lại, nói: “Em đừng ra ngoài vội, mau đến giúp chị tết tóc cho Y Lam, đây là một công trình rất lớn đấy.”

“Vâng.” Lâm Điểm Nhi nói.

Hai mươi phút sau, Minh Minh đẩy Y Lam đã được trang điểm ăn mặc giống cô thiếu nữ dân tộc Tạng ra ngoài, Y Lam đã bước lên sân khấu trước con mắt kinh ngạc và tán dương của mọi người.

Rồi cô bỗng đứng giữa sân khấu, quay lưng về phía mọi người. Minh Minh đưa cho người điều khiển âm thanh đĩa CD, người dẫn chương trình đứng bên góc sân khấu tuyên bố: “Tiếp theo, đây là thí sinh cuối cùng trong ngày hôm nay của chúng ta, Y Lam sẽ đem đến cho chúng ta bài vũ đạo “Trống chị Hai”.

Từng ngón tay của người điều khiển âm thanh di chuyển lên xuống, tiếng hát của Chu Triết Linh Vô và Luân Tỉ bắt đầu vang lên buồn bã giữa căn phòng lớn. Chị Hai tôi từ nhỏ đã không biết nói, chị ra đi khi tôi mới bắt đầu biết nhớ, ngày nào tôi cũng nhớ tới chị, cho đến khi tôi lớn bằng chị Hai năm đó. Đột nhiên tôi bỗng hiểu ra, chị... Y Lam cứ thả mình hòa nhập vào tiếng nhạc, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của thế giới xung quanh. Đây chính là bài vũ đạo Y Lam tự sáng tác, nó vừa mang nét tinh tế của vũ đạo hiện đại, thêm vào trang phục dân tộc màu sắc sặc sỡ và diễn xuất xuất sắc của Y Lam, khiến mọi người ai nấy đều như nín thở lắng nghe, ánh mắt và tâm trạng đều bị cuốn theo từng động tác của Y Lam, cho đến tận khi nhạc dừng. Động tác cuối cùng của Y Lam là cúi người chào khán giả, khán giả mới như bừng tỉnh và tiếng vỗ tay vang vọng mãi không dứt.

“Chị Y Lam, chị giỏi quá!” Lâm Điểm Nhi lao lên sân khấu, dắt theo cả Minh Minh, hai người bọn họ xúc động ôm chặt lấy Y Lam, Y Lam kìm được giọt nước mắt đang trào dâng trong mắt, cầm tay Minh Minh, Lâm Điểm Nhi, ba người cùng hạ màn.

Ban giám khảo đồng loạt chấm cho Y Lam điểm số cao nhất.

Năm phút sau, người dẫn chương trình tuyên bố danh sách những người lọt vào chung kết. Có cả thầy mười người được lọt vào vòng chung kết tổ chức sau đó nửa tháng. Với số điểm cao nhất, Y Lam hiển nhiên có tên trong danh sách thi chung kết. Trận chung kết sẽ được truyền hình trực tiếp trong toàn thành phố, người xem sẽ bỏ phiếu để chọn lựa những người đoạt giải, người đoạt giải nhất không chỉ đạt được một vạn tiền thưởng, mà còn có thể được chọn lựa để đi tham gia cuộc thi của toàn tỉnh nữa kia.

“Chị mà được tiền thưởng thì phải khao đấy nhé.” Lâm Điểm Nhi hớn hờ nói, “Chị Y Lam chắc chắn sẽ giành giải nhất, những người khác sinh cùng thời với chị Y Lam đúng là thật không may chút nào!”

Minh Minh cười: “Ăn nói khéo thật đấy.”

Lâm Điểm Nhi cười hì hì, rồi đột nhiên nhìn Y Lam nói: “Sao chị lại có vẻ không vui, phải cười chứ ạ!”

“Hai người không nghe thấy sao, phải tập huấn cả ngày trong vòng nửa tháng nữa.” Y Lam nhìn Minh Minh.

Minh Minh nghĩ một lúc rồi nói: “Đành phải nói dối vậy, cứ nói là nhà trường yêu cầu học thêm.”

“Cả ngày chắc chắn là không được rồi.” Y Lam nhú mày nói.

“Sao thế ạ?” Lâm Điểm Nhi ngơ ngác hỏi.

“Mẹ Y Lam không cho Y Lam tham gia cuộc thi.” Minh Minh nói.

“Em thấy chị chẳng cần tập huấn gì đâu, chị đã quá chuyên nghiệp rồi.” Lâm Điểm Nhi nói, “Các chị đợi em một lát, em đi tìm người hỏi xem thế nào.”

Lâm Điểm Nhi thật tài giỏi, chỉ vài phút sau đã quay lại, còn dẫn theo cả người phụ trách – một người đàn ông trung niên. Ông ta nhìn Y Lam và hỏi, “Chắc chắn là không thể đến được à? Buổi tập huấn sẽ giúp ích cho cháu rất nhiều đấy.”

“Cháu phải học thêm.” Y Lam nói, “Cháu sắp lên lớp 12 rồi, nhà trường quản rất chặt.”

Người đàn ông vuốt cằm, nhìn Y Lam, nói: “Lâm Điểm Nhi nói cũng đúng, cháu rất chuyên nghiệp, không huấn luyện cũng không sao cả, nhưng cháu phải nhớ, buổi biểu diễn thử là không được đến muộn đấy!”

“Được ạ!” Lâm Điểm Nhi cướp lời, nói: “Cháu sẽ nhắc chị ấy.”

“Còn nữa, về trang phục và hóa trang như hôm nay không được đâu, lên tivi phải khác đấy, biết rõ rồi chứ?”

“Dạ, biết rồi ạ.” Vẫn lại là Lâm Điểm Nhi tranh...

nói trước, “Bọn cháu sẽ giúp chị ấy.”

“Thế thì được, cứ vậy nhé, cháu để lại số điện thoại liên lạc, có việc gì chúng tôi còn kịp thời thông báo cho cháu.”

“Yeah!” Minh Minh và Lâm Điểm Nhi vỗ tay chúc mừng, Y Lam cũng bật cười. Quay đầu lại, không ngờ lại nhìn thấy anh. Anh đứng cách đó không xa, đang mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía cô.

“Thầy Bo Quách!” Minh Minh hét lên một tiếng rồi lao đến nắm lấy cánh tay anh, “Thầy Bo Quách, sao thầy lại ở đây?”

“Trường Đại học Sư phạm có khá nhiều học sinh tham gia cuộc thi, tôi đến để cổ vũ cho bọn họ.” Bo Quách bước tới, giơ tay về phía Y Lam: “Chúc mừng em, tôi đã nói em sẽ đoạt giải nhất mà, thế nào, không sai chứ?”

Y Lam Ngại ngừng giơ tay ra. Anh ta nắm chặt tay Y Lam, khoảng thời gian cũng lâu hơn so với sự tưởng tượng của Y Lam, sau đó mới bỏ ra.

Lâm Điểm Nhi đứng bên cạnh khen ngợi: “Toàn là những nam thanh nữ tú, mắt em hoa cả lên rồi.”

“Đây là thầy giáo của bọn chị đấy!” Minh Minh đắc ý nói.

“Đẹp trai đến mê hồn!” Lâm Điểm Nhi càng khen ngợi hơn, “Anh ấy mà đến lớp em dạy học, chắc chắn sẽ bị những ánh mắt sùng bái của các nữ sinh giết chết mất.”

Bo Quách cười, mắt nhìn Y Lam, Y Lam bắt giác tránh ánh mắt đó.

Khi về đến nhà, đã là 6 giờ, cô Chương ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Y Lam bước vào phòng, liền hỏi: “Đi đâu vậy, sao bây giờ mới về?”

“Minh Minh gọi điện thoại đến, con mới biết hôm nay là ngày tập trung ở trường.” Y Lam không dám nhìn thẳng vào mắt cô Chương, “Con từ trường về, tranh thủ rẽ vào chợ mua ít thức ăn. Con thấy mẹ đang ngủ, nên không đánh thức mẹ dậy để nói với mẹ.”

“Ừ.” Cô ấy nói.

“Mẹ thấy trong người thế nào rồi ạ? Đã đỡ hơn chưa ạ?” Y Lam đem thức ăn vào trong bếp, nói: “Con mua xương để hầm canh.”

“Trời ơi nóng, mẹ chẳng muốn ăn.” Cô ấy nói.

“Mẹ không muốn ăn cũng phải ăn chút, bác sĩ nói mẹ bị thiếu dinh dưỡng mà.”

“Ôi dào, nghe ông ấy nói làm gì, ông ấy muốn bán được sản phẩm bảo vệ sức khỏe của ông ấy đấy mà.” Cô ấy có vẻ không hài lòng, “Người mẹ, mẹ tự biết.”

Y Lam đang bận bịu trong bếp thì cô ấy bước vào, hỏi Y Lam: “Lần trước, khi cô giáo Tần đến, cô cháu có nói chuyện gì không?”

Y Lam không hiểu được ý của cô Chương.

Cô Chương xoa tay, nói: “Con ngồi học bài đi, để mẹ làm.”

Y Lam lau sạch tay, rồi vào phòng mình, soi gương và sờ lên trán, hã còn hơi nóng, cô nghĩ lại khoảng thời gian mình nhảy trên sân khấu lúc ban chiều, cô phát hiện ra mình rất luyến tiếc cái cảm giác được quên hết mọi thứ, vượt qua mọi thứ, chỉ có lúc nhảy cô mới có được cảm giác tuyệt diệu đó.

Tiếp đó, trong nửa tháng, Y Lam vô cùng bận rộn, cô phải đến luyện tập ở Trung tâm Nghệ thuật, sửa chữa và hoàn thiện bài nhảy của mình, đến đài truyền hình biểu diễn thử, làm tạo hình. Tất nhiên, tất cả những việc này đều được tiến hành dưới sự giúp đỡ của Minh Minh mới giấu được cô Chương. Cô chương cũng đã hồi phục sức khỏe và bắt đầu đi dạy lại, và do kỳ thi sắp đến gần, cô càng ngày càng bận nên cũng không có nhiều tâm trí để quản lý Y Lam. Chính Y Lam hàng ngày đều quan tâm đến sức khỏe của cô ấy, thường nhắc cô ấy không được làm việc quá sức. Thời gian vội vã trôi qua trong sự bận rộn, chỉ còn một ngày nữa là đến cuộc thi chung kết.

Minh Minh cứ như thể người phụ trách của Y Lam vậy, cô gọi điện cho Y Lam, nhắc nhở Y Lam rất nhiều chi tiết, còn nói đã dặn những người có thể nói cho biết để xem tivi vào tối mai để bỏ phiếu cho Y Lam.

“Minh cũng đã gọi điện cho thầy Bo Quách, thầy ấy nói, chắc chắn sẽ bỏ phiếu.” Minh Minh nói.

“Cậu thật là nhiều chuyện.” Y Lam cười, “Nhờ may không đoạt giải, mình chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao?”

“Xem cậu kia.” Minh Minh nói, “Mình mà đã chọn ai thì cảm có sai, con bé Lâm Điểm Nhi cũng đã động viên rất nhiều người đến xem cổ vũ cho cậu đấy. Bọn mình đã làm xong cả băng rôn, biển quảng cáo rồi, sẽ làm cậu vui mừng khôn tả. Cậu chỉ cần nhảy thật đẹp là được rồi, trường ta dựa cả vào cậu để được hạng danh đấy.”

“Cũng may là mẹ mình không bao giờ xem tivi cả, nếu không thì mình tiêu đời!” Y Lam nói.

“Truyền hình trực tiếp lúc 7 giờ tối, nhưng cả ngày mai cậu đều phải có mặt ở đài truyền hình, làm thế nào bây giờ?” Minh Minh có vẻ lo lắng.

“Chẳng sao đâu.” Y Lam nói, “Mẹ tớ bây giờ thường xuyên đi sớm về muộn, mãi đến tận 11, 12 giờ đêm mới về cơ.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt.” Minh Minh nói, “Chín giờ sáng mai, mình đợi cậu ở trước cổng đài truyền hình, Lâm Điểm Nhi còn nói đã dặn người tạo hình phải hóa trang thật đặc biệt cho cậu đấy.”

Nhưng, chẳng ai ngờ được rằng, nhân tính không bằng trời tính. Sáng sớm hôm sau, khi Y Lam tỉnh dậy, phát hiện cô Chương chưa ra khỏi nhà, mà lại làm một việc xưa nay chưa từng thấy: xem tivi. Tim trong lồng ngực Y Lam đập loạn xạ, bắt đầu thấy có điều gì đó không ổn.

“Con sao thế?” Cô Chương nhìn Y Lam và hỏi, “Mới sáng sớm mà sắc mặt đã kém thế sao?”

“Con, không sao cả.” Y Lam xoa xoa gáy, nói: “Sao hôm nay mẹ không đi dạy?”

“Mẹ muốn nghỉ ngơi một hôm.” Cô ấy lấy tay đỡ lấy trán, trông cô có vẻ mệt mỏi, nói: “Hình như mẹ mệt quá rồi.”

“Đúng là mẹ mệt quá rồi, vậy thì mẹ nghỉ ngơi đi ạ.” Y Lam tiện tay tắt tivi, nói: “Tivi ầm ĩ quá, hay là mẹ ngủ thêm lúc nữa?”

“Ừ.” Cô đứng dậy nói, “Trưa nấu ít cháo nhé.”

“Con sẽ nấu cháo cho mẹ, rồi đặt ở đây nhé.” Tim Y Lam đập loạn lên khi cô nói, “Con hôm nay phải ăn cơm ở ngoài, Minh Minh tổ chức sinh nhật, mời rất nhiều bạn, định đi chơi trọn một ngày!”

“Kiểu chơi gì vậy?” Cô ấy có vẻ kinh ngạc.

“Thì là... trò chuyện cùng nhau, vui chơi, ăn uống, cũng chẳng có gì khác nữa cả.” Y Lam vội vàng giải thích, “Mẹ cũng biết đấy, Minh Minh là người bạn thân nhất của con...”

“Vậy con có phải chuẩn bị quà tặng sinh nhật không?” Cô Chương ngắt lời Y Lam.

“Chỉ cần món quà nhỏ là được rồi.” Y Lam nói, “Con đã có dự định sẵn rồi, có điều buổi tối có thể về hơi muộn.”

“Lại còn thế cơ đấy!” Cô đứng dậy, nói mấy chữ này xong, không nói rõ cô ấy có đồng ý hay không, liền đi vào phòng mình, đóng cửa lại.

Y Lam cũng không để ý được nhiều nữa, nấu cháo cho mẹ xong, rồi vội vàng đến cổng đài truyền hình, khi đến nơi đã là 11 giờ rồi. Cái cổ mình Minh và Lâm Điểm Nhi nhìn ngang ngó dọc sắp gãy đến nơi, Minh Minh trách cô: “Nói dối mà không bàn bạc với mình, hại mình suýt nữa thì bị lộ!”

“Sao thế?” Y Lam hỏi.

“Mình gọi điện đến nhà cậu, mẹ cậu hỏi một lô một lốc chuyện sinh nhật, may mà mình phản ứng nhanh nhẹn!” Minh Minh lè lưỡi.

Y Lam cảm thấy không ổn, nhưng cũng chỉ có thể nói: “Thôi kệ vậy, giờ cần phải toàn tâm toàn ý đối phó với cuộc thi đã.”

Trong lòng cô nghĩ, chỉ cần thực sự nhận được giải thưởng một vạn tệ đem về nhà, tin rằng cô ấy sẽ hiểu được tấm lòng của mình, cho dù là có bị mắng, thậm chí là đánh đi chẳng nữa thì cũng là chuyện sau này. Hơn nữa, bao năm nay, cô ấy chưa bao giờ đánh mình dù chỉ một ngón tay, chắc sẽ chẳng đánh bừa đâu, có chuyện gì, giận hờn một chút rồi cũng qua cả thôi.

Việc đầu tiên là bốc thăm, Y Lam bốc vào vị trí thứ 8 – là con số may mắn. Vì là truyền hình trực tiếp, nên đài truyền hình vô cùng xem trọng, cả ngày bị tiêu tốn cho việc hóa trang và tập dượt. Cô phóng viên của đài truyền hình đến phỏng vấn Y Lam, hỏi Y Lam có tự tin để giành được giải nhất trong cuộc thi này không. Y Lam cười nói: “Em sẽ cố gắng hết sức.”

Lâm Điểm Nhi đứng bên cạnh cứ luôn tay hích vào lưng Y Lam, khi phóng viên đi rồi, cô bé liền mắng Y Lam thật không

tôi nhất định sẽ giành được chứ, tôi là người giỏi nhất, chị không bao giờ thấy những người tham gia cuộc thi được quay lên tivi đều nói như vậy cả sao?”

“Chị chẳng nói được như thế.” Y Lam nói, “Ngại lắm!”

“Đã là người nổi tiếng, trước hết là phải tự tin.” Lâm Điểm Nhi cổ vũ, “Nếu hôm nay chị lại đoạt được giải nhất, chắc chắn các phóng viên sẽ lăng nhăng bám Theo chị, chị phải quen dần đi!”

“Lâm Điểm Nhi thật là có kinh nghiệm,” Minh Minh trêu, “Xem ra, chị phải nhường chứ quản lý lại cho em thôi.”

“Em đã quá quen với việc này rồi!” Lâm Điểm Nhi cười tươi rói.

“Bố em làm gì ở đài truyền hình vậy?”

Lâm Điểm Nhi giơ ngón tay trở lên miệng, thái độ vô cùng bí mật, không chịu nói. Lúc đó đã chập tối rồi, bím tóc đuôi sam của Y Lam cũng đã được tết xong, và cũng trang điểm xong, người tạo hình căn dặn Y Lam không được nghịch ngợm, cho nên, Y Lam chỉ có thể ngồi yên lặng mà tha thẩn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Điểm Nhi nhìn Y Lam, nói nhỏ với Minh Minh: “Chị Y Lam xinh thật đấy, chị có thấy thế không?”

Y Lam quay đầu nhìn lại, mỉm cười với hai người.

Minh Minh cũng nói: “Xinh thật đấy, cô ấy chính là hoa khôi của trường ta đấy.”

“Đúng thế đấy.” Lâm Điểm Nhi nói, “Học sinh nữ lớp em đều thần tượng chị ấy.”

Minh Minh nắm chặt lấy Lâm Điểm Nhi, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Phải nói trước thế này nhé, nếu muốn được ký tên thì phải tìm chị đấy, chị là người quản lý, nếu không có sự đồng ý của chị là không được đâu đấy nhé.” Nói xong, cô và Lâm Điểm Nhi ôm chầm lấy nhau cười rúc rích. Y Lam đứng bên nhìn họ vui vẻ, nhưng lại nghĩ đến cô ấy, không biết cô ấy đã khỏe hơn chưa, bữa trưa ăn cháo, không biết bữa tối có biết tự mình nấu gì đó để ăn hay không.

Lâm Điểm Nhi nói phải lắm, thực ra mình không biết cách thể hiện tình cảm, đối với người lạ như vậy, mà đối với những người bên cạnh mình cũng thế, cho nên mới lúng túng, ngượng ngập như thế, yêu thương cũng ngượng ngập, nhớ mong cũng ngượng ngập, tất cả đều ngượng ngập, lúng túng.

“Y Lam, nhận hoa!” Bỗng có một người đặt một bó hoa vào tay Y Lam. Còn có cả một tấm bưu thiếp, trên tấm bưu thiếp viết: Tặng Y Lam – người đoạt giải quán quân. Hôm nay tôi có việc bận không thể đến xem được, rất xin lỗi!

“Ai vậy nhỉ?” Minh Minh cầm lấy tấm bưu thiếp xem.

Trên bưu thiếp không viết thêm gì nữa, nhưng Y Lam đã nghĩ đến một người, là anh ấy.

“Chưa gì đã có fan hâm mộ rồi!” Minh Minh lúc lắc tấm bưu thiếp.

“Đúng thế, đúng thế!” Lâm Điểm Nhi phụ họa.

Đó là một bó hoa hồng, là bó hoa đầu tiên trong đời Y Lam nhận được, có mười hai bông, hoa hồng đỏ nở rộ, Y Lam nâng nó trên tay, trong lòng bỗng thấy dịu ngọt biết bao.

Tám giờ đúng, cuộc thi chính thức bắt đầu trong tiếng gọi của đạo diễn. Do là trước khi tham gia cuộc thi lần này, các thí sinh được tham gia lớp huấn luyện cấp tốc, nên đã có sự tiến bộ vượt bậc so với cuộc thi đầu bán kết. Điều này đã khiến cho cuộc thi đầu đạt đến cao trào ngay khi mới bắt đầu. Số phiếu bình chọn của từng thí sinh đều Theo sát nhau, và số lượng phiếu ngày càng tăng mạnh. Cuối cùng đã tới lượt Y Lam, cô hít thở thật sâu rồi bước ra sân khấu. Bên góc sân khấu, nhạc sĩ đặt một chiếc trống to, vẫn là bài vũ đạo có tên “Trống chị Hai”, vẫn là tiếng nhạc của Chu Triết Linh Vô và Luân Tỉ, vẫn là vũ đài của một mình Y Lam, vẫn là sự ngưỡng thức đến lặng người của khán giả, vẫn là những tiếng vỗ tay không dứt ở khắp khán đài sau khi Y Lam biểu diễn xong.

Chỉ có một điều không giống như lần trước, đó là, khi Y Lam biểu diễn xong động tác cuối cùng và ngừng đầu lên thì cô nhìn thấy một đôi mắt, ánh mắt của đôi mắt đó vô cùng đặc biệt, nó bao gồm cả sự ngợi

khen và sự phấn nộ, tuyệt vọng và xót thương, khiến trái tim Y Lam run rẩy, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó nữa.

Minh Minh nhìn Theo ánh mắt của Y Lam, quay lại đằng sau, cô vô cùng kinh ngạc, lấy tay bịt miệng mình, nụ cười trên môi chợt đông cứng lại.

Người dẫn chương trình đi lên sân khấu, nói: “Điều nhảy thật tuyệt vời, tôi nghĩ tôi cần phải đặc biệt giới thiệu với mọi người thí sinh số 8 – Y Lam. Y Lam từ nhỏ đã yêu thích vũ đạo và đã đoạt được rất nhiều giải thưởng. Còn nữa, bạn Y Lam của chúng ta chơi đàn cũng rất giỏi, cuộc thi tuyển chọn người tài mà thành phố tổ chức vào năm ngoái, chính bạn đã vinh dự đoạt giải nhất với sự biểu diễn xuất sắc, chúng ta hi vọng cô gái xinh đẹp đa tài này hôm nay có thể đem tới cho chúng ta một kỳ tích. Nào, chúng ta hãy cùng xem số lượng phiếu bầu cho cô!”

“Chúc mừng Y Lam!” Người dẫn chương trình phấn khích nói, “Nhưng cuộc thi còn tiếp tục, chúng ta còn hai thí sinh nữa biểu diễn, số điện thoại để gửi tin nhắn bỏ phiếu vẫn đang chờ đợi các bạn, hoan nghênh các bạn bỏ phiếu bầu chọn cho những thí sinh mà các bạn yêu thích!”

Y Lam nhìn về phía khán đài, không còn nhìn thấy đôi mắt đó nữa.

Y Lam xuống khỏi sân khấu, ôm chầm lấy Y Lam, nói nhỏ: “Cô ấy về rồi.”

“Chúng ta cũng về thôi.” Y Lam nói.

“Không được!” Minh Minh giữ chặt tay Y Lam, nói: “Kiểu gì thì chúng ta cũng phải đợi đến khi có kết quả đã chứ, không thì thật là mất công.”

Y Lam bồn chồn ngồi xuống ghế ngồi dành cho thí sinh. Lâm Điểm Nhi ngồi đằng xa, cứ luôn chớp mắt, hôn gió với cô, càng ngày càng khoa trương. Kết quả nhanh chóng được công bố.

Từng giải thưởng được đọc ra, khi đọc đến giải vàng, chính là tên Y Lam.

Y Lam hơi choáng váng bước lên sân khấu, người dẫn chương trình nói với cô: “Chào bạn Y Lam, bạn đã giành giải nhất từ trận bán kết và bước vào chung kết hôm nay, rồi lại đoạt giải nhất, vậy bây giờ bạn muốn nói điều gì nhất?”

“Em không biết.” Y Lam nói.

Mọi người đều cười rộ lên. Lâm Điểm Nhi ở dưới sân khấu cũng thể hiện rõ sự không hài lòng đối với câu trả lời của Y Lam, hai tay nắm chặt, ngũ quan trên mặt đều nhăn nhúm chum lại một chỗ hết cả.

“Vậy bạn có muốn giành giải nhất không?”

“Đương nhiên là có chứ ạ.” Y Lam trả lời.

Người dẫn chương trình vẫn không buông tha: “Bạn có thể nói cho mọi người biết mục đích cuối cùng khi bạn tham gia cuộc thi là gì không?”

“Em cần số tiền một vạn đó.” Y Lam trả lời.

Tiếng cười vang rộ khắp trên khán đài.

Y Lam cầm chiếc cúp, một mạch đi xuống khỏi sân khấu.

Mười một giờ hơn, Y Lam và Minh Minh bước xuống từ chiếc xe của đài truyền hình, về đến chân khu nhà Y Lam. Để làm cho cuộc thi có thêm sức hấp dẫn, tiền thưởng được phát ngay tại chỗ, để đảm bảo an toàn, đài truyền hình cho xe đưa Y Lam về đến tận nhà.

Minh Minh bảo tài xế chờ một lát, kéo Y Lam sang một bên, hỏi: “Liệu có sao không?”

“Chắc không sao đâu.” Y Lam nói.

“Hay là mình cùng đi lên nhà với cậu, mình sẽ nói là mình ép cậu nói dối.”

“Không cần đâu, mình tự nói được mà.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, VUI LÊN CHỨ, CẬU ĐÃ GIÀNH ĐƯỢC GIẢI NHẤT RỒI, NGÀY MAI, CẬU SẼ XUẤT HIỆN RẤT NHIỀU TRÊN BÁO VÀ TRÊN tivi, MẸ CẬU CẦN PHẢI VUI MỪNG MỚI PHẢI, MÌNH NGHĨ, MẸ CẬU SẼ KHÔNG TRÁCH MẮNG GÌ CẬU Đâu.”

“CẬU VỀ MAU ĐI.” Y Lam cố gắng nở một nụ cười, giục Minh Minh, “Muộn rồi đấy, cậu về muộn quá là mẹ cậu lo lắng lắm đấy.”

Y Lam nâng chiếc cúp, cầm một vụn tẻ bước vào nhà. Màn đêm dày đặc bao trùm khắp cả căn nhà. Y Lam đoán rằng, cô ấy đang ngồi ở một góc nào đấy trong phòng và đợi để xét hỏi cô. Y Lam đã hạ quyết tâm, cho dù cô ấy có mắng gì đi chăng nữa, quyết không được cãi lại.

Hít một hơi thật sâu, Y Lam dò tìm công tắc đèn phòng khách.

Cô Chương không có ở trong phòng khách.

Y Lam đặt đồ trên tay xuống, đẩy cửa phòng cô ấy, nhưng trên giường không có ai cả.

Quay về phòng mình, cũng không thấy một ai.

Ngoài ban công, trong nhà vệ sinh, cũng chẳng có ai.

Thật không ngờ, cô ấy vẫn chưa về nhà!

Không biết vì sao, Y Lam bắt đầu cảm thấy vô cùng hoảng sợ, sự sợ hãi lo lắng không thành lời bắt đầu bủa vây lấy cô, cô bất giác chạy đến bên chiếc điện thoại, bỗng phát hiện thấy chiếc di động của cô ấy vẫn đặt ngay cạnh bên chiếc điện thoại bàn, cô ấy không mang theo điện thoại.

Khi Y Lam đang không biết phải làm gì thì điện thoại trong nhà chợt kêu lên, đôi tay Y Lam run rẩy, không dám nhắc ông nghe.

11. Chương 11

Buổi chiều nắng nóng nhất của tháng 8, tại bệnh viện.

Y Lam rót cho cô Chương một cốc nước, nhẹ nhàng nói: “Mẹ uống nước đi!”

Cô Chương cầm lấy, liền ném ngay cốc nước vào người Y Lam; Y Lam không kịp tránh, cái cốc đập vào ngực cô, rồi sau đó kêu “choang ” một tiếng, vỡ vụn trên sàn nhà; Y Lam vội vàng lùi lại phía sau, chiếc áo sơ mi bị ướt một vùng rộng.

Ngay chính lúc đó, cô nhìn thấy một người đàn ông.

Đó là một người đàn ông trông có vẻ rất lịch lãm và nho nhã, đeo kính, mặc một chiếc áo sơ mi rất lịch sự, chừng ngoài ba mươi tuổi, đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn Y lam với ánh mắt đồng tình.

Y lam cúi người xuống, hoảng loạn tìm một tờ báo để thu dọn đồng đồ nát.

Người đàn ông đó tiến lại gần, nói với Y Lam:

“Cẩn thận ngón tay!” Sau đó lấy chiếc khăn tay màu trắng của mình ra, nói:” Cầm lấy cái này!”

Chiếc khăn tay đó quá sạch sẽ, Y Lam đương nhiên là không dùng nó rồi. Huống hồ, đây lại là một người lạ. Y lam lướt nhẹ qua tay người đó, nhặt vài lần là đã thu được những mảnh thủy tinh vào giấy báo, sau đó đi tìm chỗ để quét những mảnh vụn lo ti trên đất. Lúc đó, Y lam nghe thấy người đàn ông đó chào. ”Cô giáo Chương, cô đã đỡ chưa?

Thì ra là bạn của cô ấy.

Y Lam không hề biết cô ấy có người bạn như thế này.

Có lẽ do bị người ta nhìn thấy hành vi thô lỗ khi nãy, nên cô Chương hơi ngượng, cố sức ngồi dậy nói: ” Anh thấy đấy, tôi ngã bệnh làm lỡ mất bài học của Đình Đình rồi .”

“Không sao cả mà, dưỡng bệnh là quan trọng nhất.”

Rồi người đàn ông đó rút từ trong túi ra một phong bì, nói: “Đây là tiền lương tháng trước của cô giáo.”

“Không cần khách sáo đâu, không cần khách sáo đâu!” Hai tay cô Chương đẩy ra.

“Cần phải thế mà!” Người đàn ông đó lịch sự để phòng bì ở đầu giường, mỉm cười, nói: “Đình Đình mấy hôm nay cũng hơi cảm, nên tôi không dám đem cháu đến bệnh viện, nhưng nó cứ nhớ mong cô giáo mãi.

“Thế à?” Trên khoé miệng cô hiện lên nụ cười hiếm hoi trong suốt mấy ngày qua. “Tôi cũng rất nhớ cháu.”

“Vậy đợi đến lúc cháu khoẻ, tôi sẽ đưa cháu đến đây thăm cô giáo, hôm nay tôi bận chút việc, tôi đi đây, chào cô giáo!”

“Vâng.” Cô Chương quay người dặn Y Lam “Y Lam, thay mẹ tiễn chú Đơn.”

Y Lam lặng lẽ đi cùng với người đàn ông đó ra khỏi phòng bệnh, rồi người đó vẫy tay tạm biệt cô, rồi quay người sải bước. Y Lam Nhìn thấy người đó chuẩn bị rẽ, thoát khỏi tầm nhìn của cô, cô liền đuổi theo. Đại sảnh tầng một của bệnh viện rất vắng vẻ, nên Y Lam cũng đã đuổi kịp đến. Vì không biết tên và quên mất họ của người đàn ông này, nên Y Lam đành chạy lên trước, giơ hai cánh tay chặn trước mặt anh ta.

“Có chuyện gì vậy? ” Anh ta hiểu ý: “Tìm tôi à?”

Y Lam vừa thở dốc vừa gật đầu.

“Có chuyện gì thì từ từ nói.” Anh ta mỉm cười.

“Cháu có bằng chứng nhận cấp 10 về đánh đàn.” Y Lam nói, “Có thể để cháu thay cô giáo Chương lên lớp được không ạ?”

“Bệnh của cô giáo Chương cần phải chữa trị một khoảng thời gian dài mới khỏi sao?” Anh ta kinh ngạc hỏi.

Y Lam nhìn anh ta, đôi mắt to động đầy nước mắt, một lúc lâu sau, cuối cùng cô nói: “Cô giáo Chương bị bệnh ung thư.

“Ôi, thành thật cin lỗi.” Rõ ràng anh ta nói hơi hoảng hốt, “ Còn chưa phẫu thuật phải không?”

“Hãy để cháu dạy thay.” Y Lam nói, “ Chú có thể để cháu dạy thay. ” Y Lam nói: “ Chú có thể để cháu dạy thử, buổi đầu tiên, cháu không thể lấy tiền.”

“Cháu là con cô giáo Chương à?”

Y Lam gật đầu.

“Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại rồi. ” Anh ta nói.

Nhưng Y Lam lại không thể nào nhớ được.

“Đó là lần mà chú thông báo cho cháu, mẹ cháu bị bệnh.”

À, giờ thì Y Lam đã nhớ ra rồi, giọng nam trầm ấm đó, chắc là người đàn ông này.

Anh ta nghĩ một lát rồi nói: “ Chú thấy bệnh của tình của mẹ cháu vẫn là quan trọng nhất, cháu chắc là phải chăm sóc mẹ chứ?

“Mẹ cháu thường ngủ luôn, cháu có thể đi dạy được. ” Y lam nói. ” Mong chú hãy suy nghĩ, cháu thực sự rất cần công việc này.”

“Cũng được.” Anh ta rút tấm danh thiếp của mình ra, đưa cho Y Lam, nói: “Đây là địa chỉ liên lạc của chú, cháu nói cho chú thời gian nào thì phù hợp, chú có thể đánh xe đến bệnh viện đón cháu.”

“Vậy mẹ cháu thường dạy vào giờ nào ạ?. Y Lam hỏi. ” Một tuần ba buổi, vào chiều thứ hai, thứ tư; thứ sáu. Đình Đình tan học từ trường mẫu giáo về, chắc là khoảng 5 giờ.”

“Cảm ơn chú.” Y Lam cẩn thận đút tấm danh thiếp vào túi quần.

“ Áo bị ướt đấy, mùa hè cũng phải cẩn thận kẻo cảm lạnh.” Anh ta chỉ vào áo của Y Lam, nói : “ Vẫn cần phải thay áo đấy.”

Y Lam gật đầu, quay người bước đi. Đi được một đoạn xa, cô quay đầu nhìn lại, phát hiện ra anh ta vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ nhìn theo cô, lại còn vẫy tay với cô nữa chứ. Sau khi đi vào lối rẽ, Y Lam rút tấm danh thiếp ra xem kỹ, biết được tên của người đàn ông đó là Đơn Lập Vĩ. Trên danh thiếp chỉ có tên, không có chức vị. Địa chỉ cũng có vẻ như địa chỉ gia đình, nên không biết được anh ta làm gì, nhưng có thể khẳng định một điều , anh đã nhận Y Lam rồi, chứ không giống như những vị phụ huynh khác, quả quyết từ chối. Trước đó, Y Lam đã tìm trong danh bạ điện thoại các cuộc gọi đi trong máy di động của cô Chương, các bậc phụ huynh đều từ chối khéo, điều tệ hại hơn, người phụ trách trong trường hôm nay đã gọi điện đến, nói rằng nhà trường không thể cứ thế ngồi đợi cô trở lại dạy học, các bậc phụ huynh đều yêu cầu đổi giáo viên. Trường tư thục, tàn khóc như vậy đấy.

Người chưa rời khỏi đó, trà đã lạnh ngắt.

Sau khi cô Chương bị bệnh, cô không dùng di động nữa, Y Lam thay cô nhận những cuộc điện thoại đó, Y Lam không dám nói cho cô ấy biết.

Ngay cả bệnh tình, Y Lam cũng không dám nói cho cô ấy hay. Cô giáo Tần nói, phải đợi thêm chút thời gian nữa, đợi đến khi có kết quả chính xác hẳn hoi. Tối hôm đó, chính là cô tần đã đưa cô Chhương đến bệnh viện. Cô Tần học bồi dưỡng không bận lắm, nên cô tới thăm Y Lam, nhà không có ai, cô đành đứng đợi dưới lầu. kết quả là nhìn thấy cô Chương bước từ taxi xuống, rồi đột ngột ngã nhào xuống đất.

Cô giáo Tần vội vàng gọi chiếc taxi vẫn còn chưa đi khỏi, đưa cô Chương đến bệnh viện.

Thật không ngờ, kiểm tra đi, kiểm tra lại, kết quả vẫn thế lương như vậy.

“Chị ấy là người tốt. ” Cô giáo Tần nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Y Lam, nói : ” Bao năm qua, chị ấy xem em như con đẻ, em chắc là cảm thấy thật may mắn. ”

Y Lam cứ run rẩy mãi, không nói được một lời nào cả.

“Ung thư vú cũng không phải là khó chữa lắm đâu, cô nghe thấy rất nhiều người đã chữa được đấy, thường thì cắt hẳn nó đi.” Cô Tần nói, “Em đừng lo lắng quá, ngành y học ngày nay rất phát triển.”

“Nhưng có phải là cần rất nhiều tiền phải không ạ ? ” Y Lam hỏi.

“Em đừng lo. ” Cô giáo Tần nói, “Cô sẽ về nghĩ cách.”

“Có thể bán căn hộ đi. ” Y Lam nói.

“Làm thế nào được ? Bán nhà đi thì sống ở đâu ? ”

Cô giáo Tần an ủi, nói: “Cũng vẫn chưa tới cái nước ấy, chẳng phải vẫn còn phải hóa nghiệm nữa sao, có thể là chuẩn đoán nhầm cũng nên.”

Chuẩn đoán nhầm ?

Có vẻ như tất cả những hy vọng trong bao ngày qua đều gửi thác cả vào ba chữ “ chuẩn đoán nhầm” này.

Y Lam sau khi tạm biệt Đơn Lập Vĩ thì không trở lại phòng bệnh ngay, mà cô đi đến phòng làm việc của bác sĩ chủ trị. Bác sĩ chủ trị là một phụ nữ trung niên. Khi Y Lam bước vào, cô ấy đang gọi điện thoại, cuộc điện thoại kéo dài rất lâu, đại khái nói về việc buổi tối đi ăn và ca hát, Y Lam đứng bên, kiên nhẫn chờ cô ấy nói xong điện thoại mới lên tiếng : “Cháu muốn hỏi bệnh tình của người bệnh nằm giường số 47 rốt cuộc là như thế nào ạ ?”

Cô ấy lật sổ khám bệnh, nhìn Y Lam rồi nói : “Cháu có quan hệ thế nào với người bệnh ? ”

“ Là con gái ạ.” Y lam nói.

“ Người đưa đến hôm đó là ai ?”

“ Là bạn ạ.”

Bác sĩ bỗng thở dài, sau đó nói.

“ Thực ra, ngay hôm đó, cô đã nói là cần phải xoay xở tiền để chuẩn bị làm phẫu thuật, càng kéo dài thì càng phiền phức.”

“ Cần bao nhiêu ạ ?”

Bác sĩ nhìn Y Lam, nói : “ Cứ chuẩn bị trước mười vạn đã.”

Y Lam choáng váng, trong tay cô chỉ có một vạn tệ. Một vạn đó chính là tiền thưởng của cô, ngoài ra, tiền tiết kiệm của cô chẳng đáng để tính đến. Y Lam lặng lẽ bước chân nặng trĩu trở lại phòng bệnh. Cô chương có vẻ không vui, nói :

“ Tiền khách về mà đi lâu đến thế cơ à ? ”

“ Con còn vào nhà vệ sinh nữa ạ.” Y Lam nói.

“ Hôm nay mẹ muốn ra viện, con đi làm thủ tục xuất viện đi ! “ Cô ấy nói.

“ Không được đâu.” Y lam kiên quyết nói : “ Mẹ không thể xuất viện được.”

“ Con thì biết cái gì !” Cô ấy nói, “Ở đây, ngủ một ngày là tốn tiền một ngày, mẹ thả về nhà ngủ con hơn.”

“ Mẹ chỉ biết mỗi tiền thôi!” Y Lam nói, “ Tiền thì có tác dụng gì chứ !”

Cô Chương cho Y Lam cái bạt tai.

Có một cô đang trông bệnh nhân giường bên cạnh nhìn thấy, không đành lòng, liền sai bước đến, kéo Y Lam ra, nói :

“Đừng có đánh con bé, tôi thấy mấy hôm nay nó cũng mệt rồi rồi.”

“Con tôi.” Cô Chương vẫn gân cổ lên hét. “ Tôi đánh nó thì liên quan gì đến cô.”

“Mẹ đánh đi ! ” Y Lam đẩy bà cô tốt bụng sang một bên, lao đến trước mặt cô Chương, nói : ” Mẹ đánh đi, đánh đi, đánh con mà bệnh của mẹ có thể khỏi được sao ? Nếu có thể, thì mẹ đánh chết con cũng cam lòng ! ”

” Đừng như thế, cháu ạ ! ” Cô đó đến ôm chầm lấy Y Lam, khuyên nhủ : ” Thôi cháu ạ, mẹ cháu trong người không được khỏe. ”

Nước mắt Y Lam tuôn rơi lã chã.

Cô Chương nhìn thấy nước mắt của Y Lam, bỗng cảm thấy sợ.

Bao năm nay, cô rất ít khi nhìn thấy Y Lam khóc, nước mắt của Y Lam dễ dàng đánh gục cô, cô dường như đã hiểu được điều gì đó, xuống giường, nghiêng ngả đi ra ngoài. Y Lam đi theo ở đằng xa, nhìn thấy cô ấy hỏi một y tá trên đường đi, hai phút sau, cô ấy bước vào căn phòng mà Y lam vừa mới bước vào.

Y lam dựa người vào tường, cố gắng để đứng vững.

Biết thì cũng có sao, biết rồi cũng chưa chắc là một việc xấu.

Đúng lúc đó, Lâm Điểm Nhi và Minh Minh đến. Lâm Điểm Nhi đội một chiếc mũ cỏ rất điệu đà, mặt Điểm Nhi và Minh Minh đều bị nắng chiếu đến đỏ lựng lên, có thể thấy được ánh nắng bên ngoài gay gắt đến thế nào.

“Minh biết cả rồi. ” Minh minh nói.

“Bọn em đều biết cả rồi.” Lâm Điểm Nhi nói.

Tin tức xấu luôn truyền đi nhanh thế.

Y Lam quay đầu lại, nhìn thấy cô Chương đi ra từ phòng làm việc của bác sĩ. Y Lam biết rằng, cô ấy cũng đã biết sự thật về bệnh tình của mình. Cô ấy đi chậm chậm, rất chậm, rất chậm, cúi đầu nhìn xuống đất, như thể đang cố gắng suy ngẫm điều gì đó. Y lam không kìm nổi mình, chạy đến đó, đỡ cô. Cô không hề phản đối, hai mẹ con cứ thế trở về phòng bệnh.

Y Lam dìu cô Chương đến bên giường và nằm xuống, cô ấy chợt trở nên giống một đứa trẻ, nói: “Mẹ muốn uống nước.”

12. Chương 12

Y Lam rót cho cô một cốc nước, cô uống liền mấy ngụm, ngã xuống giường, mắt nhắm lại, cô ấy không ngủ, đại não của cô vẫn đang phản ứng, đang vận chuyển một cách nhanh chóng, dần dần tiêu hóa và tiếp nhận một hiện thực tàn khốc.

Cái đầu của Lâm Điểm Nhi ngó vào trong phòng bệnh, vẫy tay với Y Lam, ra hiệu cho cô ra ngoài.

Y Lam bước ra ngoài, Lâm Điểm Nhi nói: “Chị Y lam, đài truyền hình nhờ em nói với chị, cuộc thi của tỉnh sẽ tổ chức vào ngày 29 tháng 8, trước khi khai giảng hai ngày.”

“Chị không đi đâu.” Y Lam nhìn vào bên trong, nói. “Mẹ chị như thế, chị chẳng thể đi đâu được.”

“Giải nhất được ba vạn tệ tiền thưởng.” Minh Minh nói.

Mắt Y lam vụt sáng, nhưng liền tối lại ngay.

“Không kịp đâu ” Y Lam nhìn vào bên trong, nói: “Bác sĩ nói, trong vài ngày tới, cần phải nộp mười vạn;”

Minh Minh than thở: “Lẽ ra có thể đến lớp để huy động quyên góp, nhưng bây giờ lại đang nghỉ hè.”

“Chị đừng sốt ruột quá.” Lâm Điểm Nhi nói hết sức già dặn, “Để em nghĩ cách.”

Sau khi Lâm Điểm Nhi và Minh Minh ra về, Y Lam quay trở vào phòng bệnh, đến bên giường. Cô Chương nghe thấy tiếng bước chân của Y Lam, bỗng mở mắt, lấy một phong bì dưới giường, nói: “Con hãy đi giúp mẹ trả lại cho người ta một nghìn tệ, mẹ sẽ đưa cho con địa chỉ.”

“Sao vậy mẹ? ” Y Lam hỏi.

“Anh ta lẽ ra chỉ phải đưa một nghìn tệ, nhưng lại đưa những hai nghìn tệ.” Cô Chương nói, “Con mau đi trả lại cho anh ta, và nói với anh ta, mẹ không cần số tiền này, làm như vậy là không tôn trọng người khác!”

Sự phẫn nộ của cô Chương khiến Y lam thật không biết xử trí ra sao nữa. Cô rất muốn nói cho cô Chương biết rằng, Đơn Lập Vi vốn không hề biết cô ấy bị mắc bệnh gì, cho nên anh ta làm như vậy không phải vì cái gọi là “đồng tình”. Mặc dù Y Lam cũng không biết vì sao Đơn Lập Vi lại đưa thêm một nghìn tệ, nhưng cũng nghĩ rằng, cô ấy chẳng đáng phải kích động như vậy.

“Nếu con không muốn đi thì mẹ đi!” Cô Chương ngồi dậy, nói: “Tôi vẫn chưa chết, vẫn có thể đi được.”

“Thôi để con đi! ” Y Lam đón lấy phong bì từ tay cô Chương, ép cô ấy phải ngồi lại vào giường.

Mặc dù đã là lúc chiều tà, nhưng ông trời vẫn muốn tỏ rõ uy lực của mình, vẫn cứ điên cuồng thổi làn hơi nóng xuống chốn nhân gian; xe ô tô bus có điều hòa thì phải mất hai tệ, nên Y Lam chỉ có thể ngồi xe không có điều hòa (1) . Chuyển xe mất ba lần thì mới tới được địa chỉ ghi trên tấm danh thiếp. Đây là khu biệt thự cao cấp, Y Lam phải nói rõ tên Đơn Lập Vi và số nhà thì bảo vệ mới cho cô vào. Từ đằng xa, Y Lam đã nhìn thấy ngay tòa biệt thự người bảo vệ chỉ cho cô. Khoảng sân rất rộng, có một cây hoa quế thật to, giống y như cây trước cổng nhà bà điên ở thị trấn Thanh Mộc Hà. Những chuyện cũ bỗng chốc ùa về, khiến trái tim Y Lam đau nhói, cô đứng nguyên tại đó một lúc lâu, bất động.

Đến tận khi nghe thấy tiếng trẻ em khóc thét lên, Y Lam mới như chợt tỉnh giấc mộng, vội đi về hướng tòa biệt thự. Tiếng trẻ em khóc xuất phát từ biệt thự của Đơn Lập Vi, Y Lam gõ cửa, chẳng có ai trả lời, nhưng đứa trẻ khóc ngày càng dữ dội hơn, Y Lam nhìn qua cửa sổ vào trong, liền nhìn thấy một đứa trẻ ngồi dưới sân nhà, giữa phòng khách gào khóc rất to. Đứa trẻ chỉ chắc khoảng 5, 6 tuổi, đủ các loại đồ chơi vút lăn lóc khắp sàn nhà.

“Bé ơi! ” Y Lam gọi nó: “Sao em khóc vậy?”

Thằng bé giơ tay lên, vừa khóc vừa nói: “Đau, máu!”

Y Lam nhìn thấy ngón tay nó đang chảy máu, chắc là khi đang chơi đồ chơi, không cẩn thận nên bị cứa vào.

“Em đừng sợ!” Y Lam vội vàng an ủi cậu bé, nói: ” Nam nhi thì phải dũng cảm chứ, thế người nhà em đâu?”

“Cô giúp việc nấu cá, không có hành, cô ấy ra chợ mua hành rồi, chỉ ba phút là sẽ về, dặn em tự ngồi chơi một mình.”

“Thế à.” Y Lam nói với đứa bé: ” Em lấy một tờ giấy chùi miệng lại đây, chị sẽ lau tay cho em.”

Cậu bé đưa tờ giấy qua cửa sổ cho Y lam và giơ tay ra. Y Lam nhìn một lát, vẫn may, vết thương khá nông, máu cũng không chảy ra nữa, Y Lam cũng thấy yên tâm, cô nói với cậu bé: “Không sao đâu, sẽ hết đau ngay thôi.”

“Chị tìm ai vậy?” Đứa bé nhìn Y Lam bằng ánh mắt hiếu kỳ.

“Đơn Lập Vĩ.” Y Lam nói, “Chú ấy cư ngụ ở đây có phải không?”

“Đấy là bố em, nhưng em không thể mở cửa cho chị được.” Cậu bé nhanh nhẹn nói, “Vì em không biết chị là người tốt hay là kẻ xấu.”

Y Lam bị cậu bé làm cho bật cười. Đúng lúc đó, một người phụ nữ trung tuổi bước vội vã vào trong sân, tay xách một ít thức ăn, nhìn thấy Y Lam liền cao giọng hỏi: “Cô tìm ai đấy?”

“Cháu tìm chú Đơn.” Y Lam nói, ” Cháu là con gái của cô giáo Chương.”

“Vây à, mời vào, mời vào!” Người phụ nữ mở cửa và nói, “Nghe nói cô giáo Chương bị ốm, không đến dạy được, Đinh Đinh buồn lắm,”

“Cô giáo Chương đâu ạ? ” Cửa vừa mở ra, Đinh Đinh đã len đến bên cạnh Y Lam hỏi: “Cô giáo Chương bảo chị đến đây phải không ạ?”

“Cô giáo Chương tạm thời chưa thể đến được.” Y Lam xoa đầu cậu bé, nói: “Sau này chị sẽ dạy đàn cho em, em có đồng ý không nào?”

Đứa bé nhìn Y Lam một lát, đôi mắt tinh nghịch chớp chớp, có vẻ như đang suy nghĩ xem nên đồng ý hay là không. Y Lam mỉm cười, kéo nó vào nhà vệ sinh, rửa tay cho nó, sau đó bảo người phụ nữ đó tìm băng dán vết thương băng cho Đinh Đinh, Đinh Đinh ngẩng người nhìn từng động tác của Y Lam, rồi nói thầm bên tai Y lam, “Chị à, ngón tay chị đẹp thật đấy, ngón tay em chẳng ra sao cả, không thể học nổi đàn, nhưng bố em cứ bắt em học.”

Nói xong, hươ hươ mười ngón tay tròn mẫm mĩm trước mặt Y Lam.

Y Lam di di tay vào mũi cậu bé, nó liền cười ngặt nghẽo.

Người phụ nữ trung niên vừa cười vừa đi đến bên Y Lam, nói với cô: “Tôi đã gọi điện thoại cho ông Đơn rồi, ông ấy bảo cô đợi ông ấy một lát, ông sẽ về ngay.”

“Vâng?” Y Lam nói.

Trong lúc chờ Đơn Lập Vĩ trở về. Y Lam dắt tay Đinh Đinh đến chơi đàn, cô muốn xem trình độ của cậu bé ra sao, để còn chuẩn bị tốt cho buổi dạy hôm sau. Đinh Đinh đã chơi hoàn tất được một bài, có thể nhận thấy rằng, Đinh Đinh là một đứa trẻ thông minh lanh lợi, và cô Chương cũng rất kiên nhẫn dạy dỗ. Bản nhạc mà Đinh Đinh đánh chính là bài hát dân ca mà cô ấy yêu thích nhất, không biết tên là gì, chỉ thấp thoáng nhớ lời ca của hai câu: Bao nhiêu chuyện cũ bay trôi theo gió, bao nhiêu ân oán cũng tan dần theo gió, hai thể giới, biết bao điều mê hoặc ...

Hồi đó, khi Y Lam vừa mới về nhà cô Chương ở, cô ấy thường chơi bản nhạc này, đôi lúc còn thoáng hát theo, như thể đang hoài niệm điều gì đó. về sau, không thấy cô ấy đàn hát gì nữa, cũng không cho phép Y Lam đánh cái thứ gọi là “linh tinh lộn xộn ” ấy nữa, thật không ngờ cô lại dạy cho đứa bé sáu tuổi bản nhạc này.

Cậu bé hiếu động nên hay nóng, mặc dù trong phòng đã bật máy điều hòa, nhưng trên mặt Đinh Đinh vẫn đầy mồ hôi. Y Lam lấy một tờ giấy ăn, tỉ mỉ lau mồ hôi cho Đinh Đinh. Đinh Đinh bỗng dừng lại và hỏi cô:

“Em đánh có hay không hả chị?”

“Đánh hay lắm. ” Y Lam nói.

“Nhưng, em không nhớ hết phần sau đâu. mà ngón tay em đau lắm, chị đánh tiếp hộ em nhé?”

“Được.” Y Lam nói.

Bản nhạc vừa đánh xong, đằng sau có tiếng vỗ tay. Y Lam quay đầu lại nhìn, không ngờ đó là Đơn Lập Vĩ, không biết Đơn Lập Vĩ đã về nhà từ lúc nào.

“Bố.” Đinh Đinh nhảy đến, đu cả người lên Lập Vĩ, không chịu xuống. Cậu nũng nịu: “Tay con bị đứt, chị Y Lam đã băng lại cho con đấy.”

“Chú Đơn.” Y lam cũng đứng dậy.

“Thế còn chưa cảm ơn chị đi à?” Anh cố gắng lắm mới đặt được Đinh Đinh xuống, đưa cho Y Lam một lon nước ngọt, nói: “Chị La bận làm cơm, nên quên cả mời cháu nước.”

“Cháu cảm ơn.” Y Lam thực sự cũng cảm thấy khát, đón lấy là uống một hơi hết sạch. sau đó, cô rút ra một nghìn tệ, đặt trên bàn uống nước, nói với anh: “Mẹ cháu bảo cháu trả lại tiền cho chú, mẹ nói, chú đã đưa thừa.”

“Không cần phải để ý đến thế đâu.” Đơn Lập Vĩ nói, “Tôi đến bệnh viện thăm cô giáo, cũng chẳng biết mua gì, cho nên ..”

“Nhưng mẹ cháu lại rất dễ ỷ.” Y Lam nói, “Xin chú đừng làm cháu khó xử.”

“Vây cũng được.” Đơn Lập Vĩ bất lực nói, “Cháu ở lại đây dùng cơm nhé?”

“Cháu phải đi ạ, mẹ cháu ở bệnh viện một mình, cháu không yên tâm.”

“Bao giờ chị lại đến nữa?” Đinh Đinh chen vào.

“Thứ tư.” Y Lam cúi người nói với cậu, “Sau này chị sẽ thường xuyên đến.”

“Yeah!” Đinh Đinh nhảy cẫng lên.

Y Lam vuốt ve đầu cậu, tạm biệt hai bố con họ. Khi chưa đi ra khỏi khu đó, bỗng nghe tiếng còi xe từ phía sau, quay người lại nhìn, thấy Đơn Lập Vĩ, anh đang ra hiệu cho Y Lam lên xe.

“Không cần đâu ạ” Y Lam xua tay, nói: “Từ đây đến trạm xe bus gần lắm.”

“Nào, lên xe đi! Tôi đưa cháu về.” Giọng của anh nghe rất nhẹ nhàng, nhưng không dễ từ chối.

Y Lam nghĩ một lát, rồi kéo cửa xe, ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Xe bắt đầu chuyển bánh, anh hỏi: “Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, sắp 17 rồi ạ.” Y Lam nói.

“Cháu nhảy đẹp lắm.” Anh nói, “Hôm qua tôi vô tình xem chương trình trên tivi, cháu thật xứng đáng dành giải nhất.”

Mặt Y Lam bỗng đỏ ửng.

“Đinh đinh nghịch lắm.” Anh nói, “Mẹ cháu rất kiên nhẫn.”

“Cháu cũng sẽ làm như vậy.” Y Lam nói.

Anh bỗng bật cười: “Cháu cũng không phải có áp lực gì đâu, tôi chẳng yêu cầu Đinh Đinh thi thố gì cả, tôi bắt nó học đàn để nó trầm tĩnh một chút.”

Y Lam bỗng nhớ đến hồi xưa, khi cô Chương đưa cô về nhà, khi lần đầu tiên bảo Y Lam ngồi trước chiếc đàn, cô ấy nói: “Con trầm tĩnh quá, đàn có thể làm cho tâm lòng con được cởi mở hơn.”. Thực ra, cô ấy đã

nói đúng, bây giờ nghĩ lại, Y Lam cần phải cảm ơn cô ấy, chính cô ấy đã làm cho cô được giải phóng trong âm nhạc và vũ đạo. Những sự chua xót và đau khổ và hổ thẹn trong quá trình trưởng thành mới có thể bay theo mây khói được.

Trời đất của ngày hè chính là khuôn mặt của trẻ em, chẳng ngờ, khi hai người đang nói chuyện, cơn mưa từ trên trời ập xuống, sấm rền vang, gần như không còn nhìn rõ được đường đi. Anh ta dừng xe vào khoảng trống bên đường, nói: “Chúng ta đợi một lát rồi đi.”

“Cảm ơn chú đã tiễn cháu.” Y Lam chân thành nói. Nếu không nhờ có anh ta, lúc này chắc vẫn chưa kịp lên xe bus, hơn nữa chắc chắn sẽ bị một trận mưa bất ngờ ập xuống này gọi cho ướt như chuột lột.

Anh ta nhìn Y Lam, mỉm cười, trong ánh mắt thể hiện sự thương cảm.

Y Lam quay đầu nhìn cơn mưa bên ngoài cửa xe.

Trong đời người, có rất nhiều thứ đến một cách bất ngờ như vậy đây.

Giải nhất, một vạn tệ, nụ cười rạng rỡ trên bục giảng, bệnh tình của cô Chương, lời mời không được thực hiện tại quán cà phê, bó hoa hồng đầu tiên và cả cơn mưa đến thật bất ngờ. Những điều mình thích thì đón nhận. Những điều không thể né tránh thì sẽ lãng quên. Nhưng cần phải đối diện như thế nào với những sự việc đang diễn ra đây?

Những điều rủi ro liệu có đi qua hay không, và lúc nào mới là điểm kết thúc, cô thiếu nữ Y Lam ngồi trong chiếc xe hào nhoáng của Đơn Lập Vĩ nhìn cơn mưa xối xả và chìm vào suy nghĩ.

13. Chương 13

Bốn giờ chiều.

Trước vườn hoa của nhà Đơn Lập Vĩ, một con bướm vàng đang bay lượn, Đinh Đinh và Y Lam đang đuổi theo nhau, Đinh Đinh cười ha ha, lớn tiếng gọi Y Lam: “Chị Y Lam, chị không đuổi kịp em đâu, chị không đuổi kịp em đâu!” Nhưng Y Lam đã lập tức túm lấy cánh tay cậu bé, Đinh Đinh cười nghiêng ngả, ngã hẳn vào lòng Y Lam.

Xe của đài truyền hình dừng trước cửa nhà Đơn Lập Vĩ, người quay phim nhảy xuống xe, kịp thời quay được cảnh vừa rồi, thế nhưng nụ cười của Y Lam lại đông cứng lại trong khoảng khắc cô quay đầu lại.

“Tiếp tục đi!” Đạo diễn hét lên, “Cháu cứ làm như khi nãy, rất tốt.”

“Đinh Đinh mệt rồi.” Y Lam ôm Đinh Đinh nói: “Nó phải học đàn.”

“Bọn họ là ai vậy?” Đinh Đinh hiếu kỳ hỏi.

“Là các cô chú ở đài truyền hình”, Y Lam nịnh cậu, “Em chơi đàn thật hay vào, họ sẽ quay em đấy.”

“Vâng ạ.” Đinh Đinh vui vẻ chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa quay đầu lại hỏi Y Lam, “Chị ơi, giờ chúng ta đánh bài gì nhỉ?”

“Ca khúc ánh trăng” chị dạy lần trước, em có còn nhớ không?”

“Một chút thôi ạ.” Đinh Đinh ngại ngần gãi gãi đầu.

Y Lam lấy ngón tay gí vào trán cậu biểu thị sự chê trách.

Hai người ngồi xuống trước cây đàn, âm nhạc du dương toát ra dưới ngón tay thanh mảnh của Y Lam, Đinh Đinh dựa vào Y Lam chăm chú lắng nghe. Đơn Lập Vĩ tiến vào cửa, nhìn thấy phóng viên của đài truyền hình, liền ngăn người. Đạo diễn giơ một ngón tay lên, ra hiệu cho anh dừng lên tiếng.

Đến tận khi quay xong anh mới đi xuống, hỏi Đinh Đinh: “Thế nào, hôm nay học gì với chị Y Lam?”

“Con được lên tivi đây.” Đinh Đinh nói, “Cô trong đài truyền hình nói sẽ đưa con lên tivi bố ạ.”

“Chú Đơn, thật đã làm phiền quá.” Y Lam ngại ngùng nói, “Cám ơn chú!”

“Không cần khách sáo.” Đơn Lập Vĩ nói, “Chúc cháu giành được giải nhất trong cuộc thi của tỉnh. Có phải là sắp thi rồi không?”

“Còn một tuần nữa ạ.” Y Lam nói, “Phải rồi, ngày mai mẹ cháu sẽ làm phẫu thuật.”

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến cô giáo Chương.” Đơn Lập Vĩ khách sáo nói, “Chúc cô giáo sớm khỏe mạnh.”

“Anh Đơn!” đạo diễn hét to từ phía bên kia, “Khung cảnh của anh ở đây thật tốt, chúng tôi có thể mượn vườn của anh để quay cảnh phỏng vấn Y Lam được không?”

Đơn Lập Vĩ mỉm cười, nói: “Xin cứ tự nhiên.” Rồi liền dẫn chị La mang ghế đến.

“Thật làm phiền chú quá.” Y Lam ngại ngùng nói.

“Đâu có, đó là niềm vinh hạnh của tôi.” Đơn Lập Vĩ cười nói.

Đạo diễn gọi Y Lam ra ngoài, bảo cô và người dẫn chương trình cùng ngồi ngoài vườn, Đinh Đinh cứ muốn ngồi cạnh Y Lam, Đơn Lập Vĩ mãi mới giữ được cậu, chị La dọa có khủng long mất năm phút nữa thì mới kéo được cậu đi ra xa được, Đơn Lập Vĩ áy náy nói: “các vị bắt đầu đi, tôi ở trên lầu, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

“Cần hỏi những gì ạ?” Y Lam ngồi xuống, lo lắng hỏi người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình rất xinh, hơi giống cô Vương Tiểu Nha của đài truyền hình Trung ương, cô nở nụ cười ngọt ngào với Y Lam, nói: “Em không phải lo gì đâu, chị hỏi gì em cứ trả lời vậy, giống như chúng ta đang trò chuyện thôi, được chứ?”

“Bắt đầu!” Đạo diễn nói, “Giờ ánh sáng vừa vặn, trời tối thì sẽ khó quay đây.”

Người dẫn chương trình rất chuyên nghiệp, chỉ nhìn thấy dáng ngồi thẳng người của cô ấy, rồi nhanh chóng vào đề: “Chào các bạn đang xem truyền hình, hoan nghênh các bạn tiếp tục xem chương trình của chúng tôi, trong chương trình ngày hôm nay, chúng tôi giới thiệu tới các bạn cô gái 17 tuổi Y Lam, tin rằng qua đoạn phim ngắn vừa rồi, mọi người có thể hiểu đôi chút về cuộc sống của Y Lam, cô ấy xinh đẹp, lương thiện, đàn hay, nhảy đẹp. Nhưng cô gái này lại có một cuộc đời vô cùng trắc trở, từ nhỏ cô đã bị mồ côi cha mẹ, lớn lên trong cô nhi viện, lúc 9 tuổi được một cô họ Chương nhận nuôi, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, nhưng không ngờ cô Chương không may mắc bệnh ung thư. May thay, khi phải đối diện với sự trắc trở khó khăn trong số phận, Y Lam chưa bao giờ khuất phục, vẫn rất kiên cường, dũng cảm, khiến ta vô cùng cảm phục. Hiện giờ, Y Lam đang ngồi ngay cạnh tôi, qua cuộc trò chuyện của chúng tôi, hy vọng ta sẽ hiểu thêm về cô thiếu nữ đặc biệt này, Y Lam, chào em, em hãy gửi lời chào đến tất cả mọi người.”

“Chào các bạn.” Y Lam gượng gạo nói khi phải đối diện với ống kính máy quay.

“Dừng.” Đạo diễn hô, “Y Lam, thái độ của cháu thế không được, cần phải tự nhiên hơn, quay lại.”

Một câu “Chào các bạn” phải nói tới năm lần, cuối cùng cũng được chấp nhận. Người dẫn chương trình cười với Y Lam: “Y Lam, chị nghĩ, rất nhiều bạn xem truyền hình đều muốn biết tâm trạng của em lúc này ra sao, em có thể nói với chúng tôi, điều mong muốn nhất lúc này của em là gì không?”

Y Lam trầm nghĩ, đúng là thừa thãi, nhưng miệng cô vẫn thật thà trả lời:

“Em mong mẹ em sớm bình phục.”

“Đối với em, gia đình có ý nghĩa như thế nào?”

Y Lam bỗng không biết nên trả lời như thế nào.

Người dẫn chương trình gợi ý cho cô: “Khi 8 tuổi em đã mồ côi cha mẹ, rồi ở cô nhi viện gần một năm, khó khăn lắm em mới có một gia đình, bây giờ lại phải đối diện với nguy cơ mất đi người thân, em có sợ không?”

“Em sợ.” Y Lam nói.

“Sợ gì vậy?” Người dẫn chương trình cứ nhích thêm từng bước. Y Lam cảm thấy mình sắp bị nghẹt thở. Tất cả mọi người đều nhìn Y Lam, có lẽ là hy vọng cô khóc vài giọt nước mắt mới được.

“Em sợ sẽ mất đi gia đình. Không có gia đình là điều vô cùng đáng sợ.” Y Lam vẫn cố ngăn giọt nước mắt, nói.

Người dẫn chương trình có vẻ cũng tạm hài lòng, và tiếp tục hỏi; “Theo như chúng tôi biết khi cô giáo Chương nhận nuôi em, em chưa đầy 9 tuổi, trong tám năm nay, kỷ niệm khó quên nhất giữa hai mẹ con em là gì? Em có thể kể cho bạn xem truyền hình được không?”

“Chọn lựa kỷ niệm xúc động nhất.” Đạo diễn đứng cạnh thấp giọng nhắc.

“Mẹ luyện đàn, luyện nhảy cho em, hy vọng em thành tài.” Y Lam nói, “Mẹ đã hy sinh rất nhiều.”

“Khô không khóc ấy, kể một kỷ niệm cụ thể.” Đạo diễn chau mày, rõ ràng bà ta không hài lòng.

Y Lam cảm thấy mình thực sự không thể gắng gượng được nữa, nhưng sự lựa chọn duy nhất vẫn chỉ là cố gắng hết sức kể tiếp: “Có một hôm em bị ốm, sốt cao, bệnh viện huyện ở rất xa, lại không bắt được taxi, mẹ đã công em suốt chặng đường, chạy đến bệnh viện, bác sĩ nói, nếu đến muộn một lúc nữa thì em sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.”

“Em có cảm nhận được rằng cuộc sống của em và mẹ đã hoà vào làm một, không thể rời xa được không?”

“Vâng, đúng thế ạ.” Y Lam nói.

“Em có bao giờ nghĩ đến, ngộ nhỡ, chị nói là em ngộ nhỡ mẹ em có xảy ra chuyện gì thì em sẽ làm thế nào?”

“Mẹ em sẽ không xảy ra chuyện gì cả đâu.” Y Lam nói.

“Đúng thế.” Người dẫn chương trình mặc dù đã có kinh nghiệm nhưng cũng vẫn bị câu trả lời của Y Lam làm cho ngượng ngùng, vội vàng nói khéo: “Chúng ta cũng tin rằng, người tốt ắt sẽ gặp may mắn, mẹ Y Lam lương thiện tốt bụng như vậy, nhất định sẽ vượt qua được cửa ải khó khăn này, đồng thời, chúng tôi cũng rất hy vọng những người lương thiện trong xã hội có thể đưa bàn tay nhân ái ra giúp đỡ hai mẹ con cô gái đáng thương này, để lòng yêu thương của chúng ta được tiếp nối mãi mãi.

Y Lam thở dài một cái, vốn tưởng như vậy là có thể kết thúc, không ngờ đạo diễn lại xua tay, nói: “Không được, bắt đầu lại. Phải hỏi sâu hơn nữa, nỗi khổ cực tuổi thơ, sự khao khát về một mái ấm gia đình, vẫn còn chưa sâu sắc đến độ cần thiết, phải làm cho người xem cảm động, nảy sinh sự đồng cảm mãnh liệt, không đủ xúc động thì không được đâu!”

“Vậy thì,” Người dẫn chương trình nhìn Y Lam nói, “Chúng ta làm lại lần nữa, nói đến những điều xúc động, đừng sợ khóc, muốn khóc thì cứ khóc, được không nào?”

Y Lam vội đứng lên, nói: “Em xin lỗi, em không được khoẻ, em không muốn quay tiếp nữa.”

“Cháu hãy suy nghĩ cho kỹ.” Giọng của đạo diễn đã có hàm ý uy hiếp, “Bao nhiêu người chúng tôi từ tính đến đây, bận rộn suốt bao ngày, rốt cuộc là vì cái gì chứ?”

Y Lam đứng chờ tại đó.

“Được rồi, ngoan nào, quay sắp xong rồi.” Người dẫn chương trình đứng lên, vỗ vỗ vai, dỗ cô: “Em hãy nghĩ một chút nào, mẹ em đang nằm trong bệnh viện, rất cần sự giúp đỡ của em, cần sự giúp đỡ của toàn xã hội, em không thể tùy tiện làm theo ý mình được.”

Lời của người dẫn chương trình làm cho Y Lam cảm thấy tuyệt vọng, cô đành ngồi xuống ghế.

“Hãy thả lỏng một chút.” Giọng đạo diễn cũng mềm xuống, “Bắt đầu hỏi lại từ cảm giác về gia đình, chú ý nhất định phải thiên về tình cảm, chúng ta làm lại một lần nữa.”

Người dẫn chương trình lại đối diện với Y Lam một lần nữa: “Khi em 8 tuổi đã bị mồ côi cha mẹ, rồi ở cô nhi viện gần một năm, khó khăn lắm em mới có một gia đình, bây giờ lại phải đối diện với nguy cơ mất đi người thân, em có thể cho chúng tôi biết, đối với em, gia đình có ý nghĩa như thế nào không?”

“Không còn bị lưu lạc nữa,” Y Lam nói xong, nước mắt đã không thể kìm nổi, lăn lăn rơi xuống. Cô không biết vì sao mình lại buồn đến như vậy, nhưng thật sự trong lòng cô rất buồn, rất rất buồn.

Giống như thể một ngọn núi chèn vào trái tim, không khóc cũng không được.

Cứ như vậy, Y Lam gần như khóc suốt buổi phỏng vấn, mặt trời sắp lặn, chỉ còn chiều xuống trái đất chút rắng chiều, mọi người trong đài truyền hình hải lòng thu dọn đồ nghề, trước khi lên xe, đạo diễn nói với Y Lam: “Trước khi phát, cô sẽ thông báo cho cháu, cháu yên tâm đi, tất cả mọi vấn đề sẽ được giải quyết.”

“Vâng.” Lẽ ra phải nói lời cảm ơn, nhưng Y Lam lại không thể mở miệng nói ra được.

“Lên xe đi, chúng tôi sẽ đưa cháu vào thành phố.”

“Không cần đâu ạ.” Y Lam nói, “Cháu muốn tự đi.”

Nhìn thấy xe của đài truyền hình đã chuyển bánh, Y Lam cũng định rời khỏi đó. Bỗng đằng sau vang lên giọng nói của Đơn Lập Vĩ: “Ăn bữa cơm tối xong rồi hãy đi, tôi đưa cháu đến bệnh viện.”

“Không cần đâu ạ.” Y Lam nói mà không ngoảnh lại.

“Sao thế?” Đơn Lập Vĩ hỏi: “Cháu không sao chứ?”

“Cháu nói không cần!” Y Lam quay người lại hét lên, nước mắt lại trào ra ướt đầm khuôn mặt. Y Lam lấy ống tay áo lau, nhưng không thể nào lau cho khô được, nước mắt cứ thế trào ra như nước triều dâng.

Đơn Lập Vĩ rõ ràng vô cùng kinh ngạc, anh kéo Y Lam lại, cố ý nói giọng thoải mái: “Sắp được làm ngôi sao nổi tiếng rồi, còn khóc gì nữa. Đi nào, có chuyện gì thì vào nhà nói.”

Y Lam cố vùng thoát, tự mình đi ra ngoài.

Đây là con đường rất dài, tường chừng như dài vô tận, trời bắt đầu tối dần, Y Lam cúi đầu, bước đi vội vàng, ngoài việc bước đi, cô chẳng còn sự lựa chọn nào nữa cả. Đợi đến khi cô dừng lại, cô chợt nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nơi mà cô chưa từng đến bao giờ, bốn phía đều là những cảnh vật lạ lẫm, cô thực sự mất phương hướng.

Trong lúc hoảng loạn, cô quay đầu lại và nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Anh ta xuống xe, mỉm cười nói với cô: “Cuối cùng cháu cũng chịu dừng lại rồi, có mệt không?”

Y Lam kinh hãi, thì ra Đơn Lập Vĩ luôn bám theo cô.

Đơn Lập Vĩ hỏi: “Họ đã làm cháu bị tổn thương, đúng không?”

Y Lam kinh ngạc ngẩng đầu.

“Tôi đang nói đến những người ở đài truyền hình.” Đơn Lập Vĩ nói thẳng luôn, “Có phải họ khiến cháu không vui? Nếu không vui thì dừng quay nữa.”

“Liệu có thể được sao?” Y Lam xót xa nói, “Cháu chỉ là một con rối gỗ, nằm trong tay người khác, cháu có thể làm chủ chính mình sao?”

Đơn Lập Vĩ lạnh lùng trả lời: “Nhưng trên thực tế, chẳng ai có thể thay thế người khác làm chủ chính họ được.”

Y Lam kinh hãi.

Đơn Lập Vĩ gật đầu với cô, nói: “Đi thôi, có chuyện gì thì chúng ta cứ về rồi hãy nói. Có một số việc nếu ta không muốn làm thì đừng làm nữa là xong.”

“Cháu muốn cứu mẹ!” Y Lam không kìm lòng được, hét to lên, “Mẹ nằm ở bệnh viện, cháu nhất định phải cứu mẹ! Vì điều này, cháu không thể suy xét được tới bất cứ điều gì nữa, cả quá khứ của cháu, những điều riêng tư của cháu, sự tự tôn của cháu, tất cả những thứ đó đều không đáng giá một xu, chú có biết hay không?”

Đơn Lập Vĩ bước lên trước một bước, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái đang vùng lên đầy kích động của Y Lam, nói: “Đừng kích động, Y Lam, mọi việc rồi sẽ qua cả thôi, chú đảm bảo với cháu, đã được chưa nào?”

Sự ầm áp của bàn tay truyền tới khiến Y Lam ngây ngất, cô mở to mắt, cuối cùng cô lao vào lòng Đơn Lập Vĩ khóc nghẹn ngào.

14. Chương 14

“Nếu như tôi nói là nếu như, nếu như cuộc phẫu thuật thất bại, Tiểu Tần, cô hãy thay tôi chăm sóc cho Y Lam, nó giờ đã lớn rồi, có thể tự làm được nhiều việc, sẽ không phiền phức lắm đâu. Dù thế nào, cũng phải để nó được học hành đến nơi đến chốn...”

“Được rồi.” Cô giáo Tần ngắt lời cô Chương, cười nói, “Có thể thay thế được mọi thứ, nhưng mẹ thì không ai thay thế được, Y Lam, em nói có đúng thế không?”

“Sẽ không thất bại đâu.” Y Lam nói.

Chín giờ sáng, cô Chương được đưa vào phòng phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật diễn ra rất lâu. Y Lam ngồi đợi ở bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, ngồi thẳng người và không động đậy.

Cô giáo Tần rót cho Y Lam một cốc nước, cô lắc đầu.

“Chắc chắn sẽ thành công.” Cô giáo Tần khuyên Y Lam, nói: “Người tốt sẽ gặp điều may mắn.”

Y Lam cố gượng cười, nói: “Em biết mà.”

Cô giáo Tần ngồi xuống cạnh Y Lam, nói: “có một việc, cô vẫn luôn muốn nói với em.”

“Dạ.” Y Lam quay sang nhìn cô.

“Em nhớ lúc nhỏ, em đóng phim cùng Diệp My bộ phim đó chứ? Hồi đó bộ phim được đón nhận nồng nhiệt lắm, nhưng trước đây không lâu, diễn viên Trình Phạm, người đóng bố em trong bộ phim hồi đó lại đến Thanh Mộc Hà chúng ta quay phim, nói gần mười năm trôi qua, muốn gặp mặt cô bé Lam Lam hồi đó, cô đã gọi điện đến nhà em, kết quả là mẹ em không đồng ý để họ gặp em.”

“Cô ấy là như thế mà.” Y Lam nói.

“Có phải em cho rằng chị ấy quá ích kỷ không?” Cô giáo Tần hỏi.

Y Lam không trả lời.

“Chị ấy sợ mất em.” Cô giáo Tần nói với Y Lam, “Chính chị ấy đã nói với cô như vậy.”

Y Lam nghe xong, nắm bàn tay lại, cổ nín thở, tròng mắt bỗng đỏ lên.

“Cô nói với em điều này chẳng vì điều gì cả,” cô giáo Tần nói, “Cô nghĩ rằng em biết cũng được, không biết cũng được, đều không quan trọng. Bởi vì cô nhận ra được rằng, em yêu quý chị ấy, em cũng không muốn rời xa chị ấy, có đúng vậy không? Chị ấy lo lắng như vậy đúng là quá thừa. Có phải như vậy không?”

Đúng lúc đó cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Cô Chương được đẩy ra, Y Lam và cô giáo Tần nhìn bác sĩ đầy hy vọng. Bác sĩ nhìn họ gật đầu.

Trái tim Y Lam treo lơ lửng một tháng nay cuối cùng trong khoảng khắc đó bỗng hạ xuống. Cô giơ hai tay ra ôm chầm lấy cô giáo Tần.

Trong phòng bệnh, hoa ly trắng nở rộ. Mỗi ngày Đơn Lập Vĩ đều đem tặng một bó hoa ly trắng. Vì biết hôm nay cô giáo Chương làm phẫu thuật nên đã đặc biệt viết thêm bưu thiếp. Trên tấm bưu thiếp viết mấy chữ đơn giản: Chúc sớm bình phục.

Cô Chương tỉnh lại, hành động đầu tiên là giơ tay sờ lên ngực. Cô giáo Tần ngăn tay cô ấy lại, nói: “Chị chịu khó nghỉ ngơi, sẽ khoẻ lại nhanh thôi.”

Nét mặt cô ấy hơi kỳ lạ, không rõ là vui hay buồn.

“Mẹ ơi.” Y Lam lao đến gọi cô ấy. Ánh mắt cô ánh lên niềm vui mừng, nhìn Y Lam, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp bảy giờ rồi ạ.” Y Lam nói, “Mẹ muốn ăn gì?”

Cô ấy giơ tay ra vuốt má Y Lam, nói: “Con gầy quá.”

“Chẳng phải mẹ vẫn luôn nói con không được béo quá sao? Gầy đi lại vừa đẹp.” Y Lam cười.

“Ở đây đã có cô.” Cô giáo Tần nói, “Cô sẽ chăm sóc mẹ em, Y Lam, cô ra lệnh cho em mau về nhà tắm rửa, nghỉ ngơi.”

“Đi đi!” Cô Chương cũng vẫy tay, nói: “Phải nghe lời cô giáo!” “Vâng.” Y Lam nói với cô giáo Tần, “Em sẽ quay lại sớm thay cho cô.”

Ra đến cửa bệnh viện, dưới ánh đèn đường lúc hoàng hôn, Y Lam xách cặp lồng cơm đi ra, bỗng nhìn thấy anh ta, hoảng quá bất giác lùi lại vài bước.

“Y Lam.” Anh ta gọi Y Lam.

Chỉ cảm giác đó như là giấc mơ, Y Lam hơi hoang mang, một lúc sau mới gọi: “Thầy, thầy Bo.”

“Đừng gọi tôi là thầy.” Anh ta bước lên một bước, nói: “Tôi đến để chúc mừng em, tôi đã xem trên tivi. Em quả thực đã giành giải nhất. Phải rồi, em đã nhận được hoa của ô-ti gửi chưa?”

“Nhận được rồi ạ, em cảm ơn.” Y Lam nói.

Bo Quách nói: “Hôm đó, ở quán cà phê, tôi đã đợi em đến 4 giờ.”

“Em xin lỗi.” Y Lam nói hơi khó khăn, “Mẹ em nhập viện.”

“Tôi đã đọc báo và cũng đã nghe Minh Minh nói.” Anh nắm lấy cổ tay Y Lam, nói: “Đi theo tôi...”

“Thầy Bo...”

“Đừng gọi tôi là thầy.” Anh nhắc lại một lần nữa với vẻ hơi bực bội.

Anh ta cứ thế nắm tay Y Lam lôi đi, Y Lam tay xách cặp lồng cơm lảo đảo bước theo anh ta, sau đó, anh đẩy Y Lam vào trong xe taxi, xe taxi đưa Y Lam và anh đến câu lạc bộ của một trường đại học. Có thể nhận ra được anh và những người trong đó khá thân thiết với nhau, trên sân khấu, có một nữ sinh viên đang tự đàn hát một bài hát rất hay.

Tôi nghe thấy giọng nói của em, có một cảm giác vô cùng đặc biệt khiến cho tôi luôn nghĩ đến, không dám quên em.

Tôi nhớ có một người, luôn ở mãi trong trái tim tôi, cho dù chỉ có thể yêu em như vậy thôi.

Nếu thực sự có một ngày, tình yêu lý tưởng sẽ xuất hiện.

Tôi sẽ cố gắng nói với em, sẽ không bao giờ thay đổi.

Cho dù đường đời có bao xa, nhất định sẽ thực hiện được.

Tôi sẽ thì thầm bên tai em rằng:

Tôi yêu em, yêu em, như chuột yêu gạo, dù có bao gió mưa, tôi vẫn luôn bên em.

Tôi nhớ em, nhớ đến em, cho dù có bao điều đau khổ, chỉ cần có thể làm em vui, thì tôi xin tình nguyện, yêu em như vậy.

“Có hay không?” Anh đưa cho cô một cốc nước hoa quả, nói: “Bài hát hiện nay đang rất thịnh hành trên mạng, tên bài hát cũng rất ngộ nghĩnh: “Chuột yêu gạo”, rất hay đấy.

Y Lam cắn mạnh môi dưới của mình, sự đau đớn đã nhắc cô tắt cả mọi thứ không phải trong cõi mộng.

“Em hãy để mình được thoải mái một chút, giống như các bạn Minh Minh vậy.” Bo Quách nói, “Nghe ca nhạc sẽ rất tốt đối với em.”

“Thầy Bo,” Y Lam đặt cốc nước hoa quả xuống, nói: “Em phải đi đây!”

“Tôi đã nói là không được phép gọi tôi là thầy rồi.” Bo Quách đặt mạnh cốc bia trong tay xuống bàn.

Y Lam đứng dậy đi ra ngoài.

Bo Quách đuổi kịp cô ở bên ngoài câu lạc bộ, nắm lấy tay cô, hỏi cô:

“Tại sao, tại sao em không giống với bọn họ?”

Y Lam không hiểu anh ta đang nói gì.

“Em đã làm cho tôi say mê.” Anh nói, “Em phải chịu trách nhiệm.”

“Anh buông tay ra, tôi phải trở lại bệnh viện.” Y Lam vùng ra khỏi anh ta.

“Không.” Bo Quách nói, “Trước khi nhận được đáp án, tôi quyết không buông tay.”

Y Lam ngẩng đầu lên, ngoan cố nhìn anh ta.

“Hãy nói cho tôi biết.” Bo Quách nhẹ nhàng hỏi, “Có phải em có một cảm giác khác lạ đối với tôi không?”

Trước câu hỏi đã có chủ định sẵn của Bo Quách, Y Lam cảm giác như toàn bộ cơ thể mình đang bị rơi từ trên cao xuống, mất cân bằng, mất phương hướng, một lúc sau cô mới cố sức vùng ra khỏi Bo Quách, cứ thế chạy thẳng về phía trước.

Bo Quách không hề đuổi theo.

Trong câu lạc bộ, giọng thanh cao của cô gái trẻ vẫn đuổi theo: Tôi yêu em, yêu em, như chuột yêu gạo, dù có bao gió mưa, tôi vẫn luôn ở bên em.

Tôi nhớ em, nhớ đến em, cho dù có bao điều đau khổ, chỉ cần có thể làm em vui, thì tôi xin tình nguyện, yêu em như vậy.

Tình yêu, khi 17 tuổi đó chỉ là hai chữ xa vời khiến người ta đau khổ một cách vô ích.

Trong lòng Y Lam hiểu rõ, có một điều Bo Quách đã nói đúng, cô và bọn Minh Minh không giống nhau. Cô không có quyền có được tất cả điều này, ngoài việc buông tay, cô không còn lựa chọn nào.

Trong lòng nghĩ đến Minh Minh, đã nhìn ngay thấy Minh Minh. Minh Minh mặc một chiếc váy mới rất đẹp, đứng đợi Y Lam ở trước cửa phòng bệnh, hơi cắn nhả: “Đi đâu vậy, làm mình đợi mãi.”

Y Lam vẫn chưa định thần lại được.

“Cậu sao thế?” Minh Minh sờ tay lên trán Y Lam, nói: “Cứ như người mất hồn vậy!”

“Có lẽ mấy hôm rồi mệt quá.” Y Lam nói.

“Mình muốn nói chuyện với cậu.” Minh Minh nói, “Y Lam, mình thật sự buồn chán quá đi mất.”

“Cậu đợi mình nhé.” Y Lam nói xong, liền đi vào phòng bệnh. Cô Chương và cô giáo Tần nhìn thấy Y Lam bước vào, đều hỏi đầy ngạc nhiên: “Chẳng phải em về nhà tắm rửa thay quần áo sao, sao vẫn như cũ vậy?”

Y Lam vội vàng chỉ vào chiếc túi trên đầu giường, nói: “Em để quên chìa khoá trong túi.”

“Đúng là để đâu quên đấy.” Cô giáo Tần đưa cho Y Lam túi, nói: “Minh Minh đợi em lâu lắm rồi đấy.”

“Em đi rồi về ngay.”

Y Lam thở thật sâu, nhìn thấy Minh Minh đang ngồi xổm bên ngoài phòng bệnh, hai tay ôm đầu gối.

“Hi!” Y Lam nói, “Làm gì thế?”

Minh Minh vẫn không phản ứng.

Y Lam ngồi xổm xuống quan sát, thì ra Minh Minh đang khóc, toàn thân run rẩy, nước mắt giàn giụa khắp mặt.

“Đây là bệnh viện, đừng có làm mất mặt thế.” Y Lam thấp giọng nói, “đi nào, có chuyện gì chúng ta ra đằng kia nói.”

Đi qua phòng cung cấp nước sôi, rồi đi qua cả nhà vệ sinh ở trên toà lầu, có một ban công nhỏ, Y lam vô tình phát hiện ra nơi này, có lúc vào ban đêm, khi ở trong phòng bệnh cảm thấy ngột ngạt, Y Lam đến đây để hít thở không khí và ngắm bầu trời.

Y lam kéo Minh Minh đến tận nơi đây mới thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Cậu nói đi, có chuyện gì vậy?”

Minh Minh ôm chầm lấy Y Lam: “Y Lam, cứu mình với.”

“Tiểu thư ơi.” Y Lam nói, “Cậu tưởng mình còn chưa đủ mệt hay sao?”

“Mình xin lỗi.” Minh Minh khóc thút thít, “Nhưng ngoài tìm cậu ra, mình không biết còn có thể tìm ai.”

“Thế rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Y Lam thực sự chẳng hiểu ra sao nữa.

Minh Minh cuối cùng cũng nói ra sự thật: “Mình đã yêu rồi.”

Y Lam đã hoàn toàn yên tâm, đẩy Minh Minh một cái, nói: “Mình cứ tưởng có chuyện gì ghê gớm lắm! Cậu có biết là mấy ngày nay mình đều bị những tin tức xấu làm cho sắp phát điên lên rồi, cậu còn nhẫn tâm làm như vậy để hành hạ mình sao?”

“Mình đã yêu rồi.” Minh Minh lẩm bẩm, nước mắt lưng tròng, nói: “Nhưng người mình yêu lại không hề yêu mình!”

“Cậu chẳng phải là chưa có cảm giác nhớ nhung gì sao?” Y Lam cố ý trêu chọc.

“Chưa có thì giờ có mà.” Minh Minh lại đến sát bên cạnh Y Lam, hỏi: “Làm thế nào bây giờ, mình buồn chán quá đến độ tóc sắp rụng hết rồi.” Vừa nói Minh Minh vừa giơ tóc mình ra cho Y Lam xem, như thể thực sự là đã trở thành một người trọc đầu.

“Mình không biết.” Y Lam nói.

“Mình rất muốn giống như cậu.” Minh Minh nói, “cậu chẳng bao giờ hoang mang, hoảng loạn, như thể không ai có thể khiến cậu động lòng.”

Minh Minh nói như vậy khiến trái tim Y Lam lại đập loạn xạ, chỗ cổ tay vừa được người đó nắm bồng có cảm giác nhói đau ngọt ngào, trong đầu vẫn còn vọng lại lời anh vừa nói: “Hãy nói cho tôi biết, có phải em có một cảm giác khác lạ đối với tôi không?”

Hãy nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, nói cho tôi biết. Y Lam thực sự muốn bịt chặt lỗ tai lại.

Minh Minh nói giọng không vui: “Cậu chẳng quan tâm gì đến mình cả.”

Y Lam tức giận nhìn Minh Minh.

“Cậu chẳng quan tâm gì đến mình.” Minh Minh nói, “Cậu còn chẳng thèm hỏi xem người đó là ai?”

“Tiểu thư ơi, xin hỏi, người đó là ai vậy?”

Minh Minh nhìn Y Lam, một lúc lâu sau mới phát ra hai chữ: “Bo Quách.”

Y Lam chỉ cảm thấy mình đang ngất lịm, Minh Minh tiếp tục nói: “Mình thật sự không thể làm chủ được nữa, mình yêu anh ấy, giống như bài hát “Chuột yêu gạo”, nhưng anh ấy đã có bạn gái rồi, hơn nữa, anh ấy cũng từng là giáo viên của mình, Y Lam, cậu hãy nói cho mình biết, mình phải làm sao bây giờ?”

Y Lam nhìn Minh Minh, hỏi: “Cậu biết bài hát đó không?”

“Gi cơ?”

“Bài hát “Chuột yêu gạo” đó?”

Minh Minh gật đầu: “Đó là bài hát anh ấy giới thiệu cho mình nghe.”

“Quên anh ta đi!” Y Lam nói.

“Mình sợ mình không làm được.”

“Không làm được cũng phải làm, nếu không cậu phải tự làm tự chịu, sẽ không có ai đồng tình với cậu đâu!” Y Lam nói xong, quay người đi luôn, để lại Minh Minh đang ngẩn người đứng nguyên vị trí cũ.

15. Chương 15

Y Lam bước xuống xe bus, lao nhanh trong màn đêm, khi đến được nhà Đơn Lập Vĩ thì cũng đã gần 9 giờ. Không biết Đinh Đinh đã ngủ chưa, Y Lam để tay lên chuông cửa, khi cô đang suy nghĩ xem có nên ấn chuông hay không thì cánh cửa bỗng mở ra.

Người mở cửa là Đơn Lập Vĩ, nhìn thấy Y Lam, anh ngạc nhiên hỏi: “Đến khi nào vậy?”

Y Lam nhìn anh, hỏi: “Sao lại không nói với cháu một tiếng?”

“Ha... ha”. Anh cười, “Đúng lúc tôi đang định đi dạo, hay là ta cùng đi? Cảnh sắc ban đêm ở đây cũng được lắm, gần giống như ở nông thôn”.

“Vâng”. Y Lam nói.

Đi ra khỏi cửa, Đơn Lập Vĩ dừng lại dưới cây hoa quế trong sân, nói với Y Lam: “Cái cây này do chính tay mẹ tôi trồng, tháng 8 hoa quế nở thơm ngát, cháu hãy ngửi xem”.

“Cháu phải cảm ơn chú thế nào ạ?” Y Lam hỏi.

“Đừng nói như vậy, thấy vui là được rồi”. Đơn Lập Vĩ nói.

“Hay là để cháu viết giấy vay nợ cho chú!” Y Lam hạ ba lô đang khoác trên vai xuống, vội vàng lấy giấy bút ra.

“Cháu đang chế nhạo tôi đây à?” Anh ta quay người nhìn Y Lam mỉm cười. Ánh đèn trong sân không sáng lắm, nhưng nụ cười đó đã khiến cho Y Lam bỗng có cảm giác an toàn và ấm áp.

“Nhưng, số tiền lớn như vậy...”

“Đừng nói thêm gì nữa”. Đơn Lập Vĩ đi lên trước, nói: “Tôi muốn làm như vậy”

Y Lam lặng lẽ đi theo sau anh. Trong khu vườn có một con đường nhỏ, chắc để dành riêng cho người đi bộ. Con đường không rộng, xung quanh đều là hoa tươi, tỏa ra mùi hương thơm quyến rũ trong đêm. Đơn Lập Vĩ nói đúng, ở đây có hương vị thôn quê, có hương vị của Thanh Mộc Hà, có hương vị của tuổi thơ.

“Chú Đơn”. Y Lam đi đằng sau, cắn môi dưới, nói: “Trong lòng cháu vẫn không yên”.

“Tôi cũng là một cô nhi”. Đơn Lập Vĩ đứng lại, quay đầu nhìn Y Lam, nói: “Năm tôi 7 tuổi, trong một vụ tai nạn giao thông, tôi đã đi cả cha lẫn mẹ”.

Y Lam kinh ngạc nhìn anh.

Đơn Lập Vĩ vẫy vẫy tay ra hiệu cho Y Lam đi lên cùng, Y Lam đi đến bên cạnh anh, nghe anh nói tiếp:

“Tôi đọc được bài báo viết về cháu, tôi rất khâm phục cháu và mẹ cháu. Tôi chỉ làm chút việc trong khả năng của mình mà thôi, cháu hoàn toàn không cần phải để tâm. Sau này cháu cũng đừng nhắc tới chuyện này nữa nhé, được chứ?”

Y Lam biết bài báo anh nhắc đến là bài nào, đó là bài do một phóng viên viết sau khi Y Lam giành được giải nhất một vạn tệ. Chính Lâm Điểm Nhi đã tìm người phóng viên đó đến. Chính Lâm Điểm Nhi đã tìm người phóng viên đó đến. Cũng chính nhờ bài báo đó đã giúp họ gom đủ tiền để nộp tiền tạm ứng cho cuộc phẫu thuật. Hôm nay, Y Lam được thông báo, tất cả số tiền còn thiếu đã được một người đàn ông giấu họ tên thanh toán hết, hơn nữa, tất cả viện phí sau này, anh ta sẽ thanh toán đúng thời hạn.

Y Lam biết, ngoài Đơn Lập Vĩ, sẽ không còn ai khác.

“Trên báo thì cái gì hay họ sẽ viết cái đó”. Y Lam nói, “Chú chớ có tin, trên tivi càng không thể tin được”.

“Ha.. ha” Đơn Lập Vĩ nói, “Đến độ tuổi này của tôi, tôi chỉ tin vào đôi mắt mình thôi”.

“Cháu sẽ cố gắng trả tiền lại cho chú sớm”. Y Lam nói, “Cháu sắp đi thi cuộc thi do tỉnh tổ chức, nếu cháu lại đoạt được giải nhất, sẽ nhận được ba vạn tệ tiền thưởng”.

“Nếu mẹ cháu không muốn cháu đi, tôi thấy cháu không nên đi thì hơn”. Đơn Lập Vĩ nói: “Tiền không phải là vấn đề”.

“Nhưng đối với cháu, trước khi trả được hết số tiền nợ, tiền sẽ luôn là một vấn đề”. Y Lam trả lời.

“Có phải tất cả các cô gái trẻ bây giờ đều ăn nói sắc sảo thế không?” Đơn Lập Vĩ vừa cười vừa hỏi.

Y Lam cũng cười, nói: “Cháu không biết”.

“Cứ thế nhé”. Đơn Lập Vĩ đứng dưới đèn đường, nói với Y Lam: “Mỉm cười. Cho dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào, chúng ta đều không được phép thua người khác, mỉm cười là một điều vô cùng quan trọng, cháu hãy nhớ cho kỹ”.

“Vâng”. Y Lam nói.

“Cháu đến đây lúc muộn thế này chỉ để nói với tôi việc này sao?” Đơn Lập Vĩ hỏi cô.

“Đúng thế ạ”. Y Lam nói, “Cháu cần phần đến cảm ơn chú, nói trên điện thoại sẽ không rõ ràng, nhất định phải gặp mặt mới được ạ”.

“Ha... ha”. Đơn Lập Vĩ cười, “Còn có một việc tôi cần bàn với cháu. Dù sao hiện nay vấn đề tiền đã được giải quyết xong rồi, về phần đoạn phim của đài truyền hình, tôi nghĩ, nếu cháu không muốn phát thì có thể đòi lại”.

“Liệu có được không ạ?” Y Lam nói, “Họ có chịu không?”

“Đây là quyền của cháu”. Đơn Lập Vĩ nói, “Tôi cũng quen một số bạn bè làm ở đài truyền hình, nếu cần, tôi có thể làm giúp cháu”.

“Chú Đơn,” Y Lam nói đầy khẩn thiết. “Vậy cháu xin nhờ chú! Cháu thực sự rất sợ em cháu xem được đoạn phim đó, bà sẽ rất bức”.

“Được”. Đơn Lập Vĩ nói, “Tôi sẽ làm giúp cháu”.

“Cảm ơn chú”. Y Lam cười vui vẻ.

Đơn Lập Vĩ cũng cười, nói: “Vậy thì đi dạo cùng tôi, mỗi tối ông già này đều đi bộ một mình, đơn độc lắm!”

“Chú Đơn, thực ra chú chẳng già chút nào”.

Y Lam nói.

“Thật sao?” Đơn Lập Vĩ cười.

“Thật đấy ạ”. Y Lam nói, “Cháu thấy chú cũng chỉ chừng 30 tuổi thôi”.

Đơn Lập Vĩ cười vang. Trong lòng Y Lam, Đơn Lập Vĩ luôn là một người nho nhã, tiếng cười của anh khiến Y Lam cảm thấy anh càng trẻ trung, thân thiết và tràn đầy sức sống.

Hai ngày sau, Lâm Diên Nhi gọi điện tới, giọng cô bé trong điện thoại gấp gáp như sắp bị lửa thiêu đến nơi rồi: “Chị Y Lam, có chuyện gì vậy, sao lại không cho phát đoạn phim nữa? Đã làm xong hết cả rồi mà, không thể đùa được đâu!”

“Chị xin lỗi”. Y Lam nói, “Thực sự rất xin lỗi. Vấn đề tiền thuốc và tiền viện phí tạm thời được giải quyết rồi, chị không muốn lại mắc nợ người khác nữa, cho nên...”

“Cứ cho là thế đi, vậy chị có còn muốn đoạt giải nhất của tỉnh nữa hay không, không có những hoạt động tuyên truyền là không được đâu!”

“Chị sẽ dựa vào thực lực của mình”. Y Lam nói “Sẽ không làm em thất vọng đâu”.

“Em đã quá thất vọng rồi”. Lâm Điền Nhi giận dỗi nói “Em bị bố em mắng cho một trận toi bời”.

“Chị xin lỗi”. Y Lam vẫn nói câu nói đó.

Lâm Điền Nhi tức giận đập luôn máy điện thoại.

“Ai đấy?” Cô Chương hỏi.

Cô đã dần bình phục, bác sĩ nói, chỉ vài ngày nữa là có thể xuất viện. Khi trong lòng vui vẻ, cô bắt đầu đọc báo, mỗi tờ báo trước khi mua về, Y Lam đều xem kỹ một lượt, sợ rằng trong đó có tin tức gì liên quan đến mình. Đã nói cho cô ấy biết việc đi dự thi tỉnh, cô giáo Tần nói không nên giấu, nói thật vẫn hơn. Có lẽ cô giáo Tần đã làm công tác tư tưởng với cô Chương, nên cô không hề phản đối.

Trước cuộc thi ba ngày cần phải đến đài truyền hình tỉnh tập hợp. Trước khi đi, cô giáo Tần sắp xếp hành lý cho Y Lam, ân cần dặn dò Y Lam: “Cho dù có giành được giải gì hay không, từ sau không thể tham gia những hoạt động như thế này nữa, chỉ còn một năm quan trọng nhất, điều mẹ em hy vọng nhất là em đỗ vào một trường đại học tốt, em nhất định phải làm cho chị ấy được toại nguyện.”

“Em biết rồi ạ”. Y Lam nói.

“Là một người phụ nữ, nhiều điều chị ấy đã không có được điều hạnh phúc”. Cô giáo Tần nói. Cuộc phẫu thuật lần này là một cuộc đả kích rất lớn đối với chị ấy, nếu như tính cách của chị ấy có tệ hơn một chút, em cũng đừng giận hờn với mẹ, biết chưa?”

“Em biết rồi ạ” Y Lam nói.

“Tiểu Tam Nhi luôn là đứa trẻ ngoan”. Cô giáo Tần nói, “Cô đã nhiều lời rồi”.

“Cô giáo Tần”. Y Lam ôm cô Tần từ phía sau, nói: “Em không biết phải cảm ơn cô thế nào, cô giúp em nhiều như vậy, ngoài cô thì không còn người thứ hai nữa”.

“Anh Đơn chẳng phải cũng giúp một việc rất lớn sao? Thế giới này vẫn có rất nhiều người tốt”.

“Cô nói đúng”. Y Lam nói, “Nhưng em nhất định sẽ trả lại cho chú ấy tiền, cho dù trả đến bao giờ cũng được”.

Cô giáo Tần quay người ấn vào đầu Y Lam một cái: “Em đúng là ương ngạnh!” Y Lam cười, đúng lúc đó chuông điện thoại reo. Muộn thế, không biết ai gọi đến. Y Lam chạy đi nghe máy, ở đầu dây bên kia vang lên tên cô: “Y Lam”.

Trái tim Y Lam đập rộn ràng.

“Tôi đang ở dưới nhà em”. Anh ta nói, “Tôi muốn lên”.

“Đừng”. Y Lam vội hét lên.

“Có chuyện gì thế?” Cô giáo Tần hỏi.

“Không, việc gì đâu ạ”. Tim Y Lam vẫn đập thành thịch.

“Là bạn trai phải không?” Cô giáo Tần nhìn mặt Y Lam, hỏi: “Có phải ngại vì cô ở đây không?”

“Cô nói gì thế ạ?” Y Lam gặm chân.

Nhưng cô giáo Tần lại cười, nói: “Em nhìn thế này, cô không tin là không có bạn nam theo đuổi em. Nhưng cô rất yên tâm về Tiểu Tam Nhi, cô biết em sẽ không làm bừa đâu”.

“Chẳng có chuyện đó đâu ạ”. Y Lam nói cho qua chuyện, nói “Em phải vào phòng thu dọn một chút, nếu không, cô ấy về sẽ mắng em một trận ra trò”.

Căn phòng nhỏ quả thật đã lâu không thu dọn. Học kỳ mới sắp bắt đầu. do bệnh tình của cô Chương nên cả đợt nghỉ hè bỏ lỡ rất nhiều việc. Y Lam ép mình làm việc để quên đi hình ảnh ban nãy. Nhưng càng cố quên thì lại càng nhớ lại. Anh ấy nói: Tôi nhớ em.

Nói xong, anh ôm cô vào lòng. Đó chính là sự dịu dàng ảm áp Y Lam đã mong đợi từ lâu, một vòng tay có thể dựa vào, những đau khổ sẽ cuốn bay theo gió. Nhưng đến khi nó thực sự đến, hương vị lại hoàn toàn thay đổi. Y Lam cúi đầu xuống chiếc bàn nhỏ, sự đau đớn nhắc cô cần quên đi tất cả.

Không thể!

Y Lam vứt cả đồng bài thi xuống đất, một cuốn sách từ trong đó rơi ra. Đó là cuốn sách “Một thoáng ngày hè” Minh Minh đã cho cô mượn. Cả mùa hè đã gần trôi qua rồi, Y Lam vẫn chưa đọc xong cuốn sách.

Nghĩ đến Minh Minh, Y Lam đứng dậy, gọi điện đến nhà Minh Minh, Mẹ Minh Minh nghe điện thoại, nói nó vẫn chưa về nhà.

“Nếu bạn ấy về, cô bảo bạn ấy gọi lại cho cháu nhé”. Y Lam nói.

“Y Lam phải không?” Mẹ Minh Minh nói, “Hình như nó nói với cô nó sang nhà cháu cơ mà?”

“Dạ”.

Y Lam gác máy, ngẩn người ngồi xuống sàn nhà.

Y Lam không hề lo lắng về Minh Minh, phiền não của Minh Minh không phải là sự phiền não thật sự. Cô ấy sẽ quên mọi chuyện nhanh ngay thôi, sẽ nhanh chóng tìm ra những lý do để có thể cười vang. Con người khi vừa mới sinh ra đã không giống nhau.

Một thoáng ngày hè.

Mùa hè ngày thật sự sắp trôi qua rồi.

Khi xe ô tô đến được thủ phủ tỉnh đã là 10 giờ đêm. Ánh đèn sáng rực rỡ khắp cả thành phố, chưa có dấu hiệu gì là sắp sửa đi ngủ. Y Lam thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, bị chị Ngô kéo lại. nói: “Tối nay gió to lắm. cẩn thận kéo ôm đấy!”

Chị Ngô là nhân viên của đài truyền hình chị phụ trách đưa Y Lam đi, đồng thời chăm lo cho việc ăn ở của cô suốt hành trình này. Còn có cả vài người nữa cùng đi. Đài quyền hình rất coi trọng chuyến đi này, có cảm giác như không giành được giải nhất quyết không quay đầu lại.

Y Lam và bọn họ cùng ở trong khách sạn nghe nói mười hai thí sinh tham gia cuộc thi cũng đều ở đây. Chị Ngô đã nhắc Y Lam tới hàng trăm lần rằng trước khi diễn ra cuộc thi thì không được nói linh tinh với phóng viên mà để chị thay cô phát biểu. Nhân viên tạo hình đang chuẩn bị quần áo cho Y Lam ở trong phòng. phát hiện ra thiếu thứ gì đó, nói ngày mai nhất định phải nhớ để đi mua, dáng vẻ căng thẳng như đang đối mặt với kẻ địch.

Chị Ngô nói với Y Lam, thành phố họ luôn là đội non kém trong những cuộc thể thể loại này, cứ bị thua luôn. Lần này đã có Y Lam. có cơ hội để mở mày mở mặt một phen. cho nên trong đài quyền hình từ trên xuống dưới đều rất coi trọng.

Y Lam ngồi trên giường ôm gối trong lòng, giọng hơi e ngại: “Chị nói như vậy làm em cảm thấy áp lực rất lớn, nếu như..”.

“Không có nếu như!” - Chị Ngô ngắt lời Y Lam, nói: “Chúng ta chắc chắn sẽ giành giải nhất!”

Ngày hôm sau. Y Lam gặp các thí sinh khác, tất cả cùng dự buổi họp bốc thăm. Y Lam không may mắn cho lắm. bốc phải số 4. thuộc về những số đầu.

Chị Ngô dáng vẻ hơi hoang mang. trách cô không nên bốc nhanh như vậy, lẽ ra phải chờ những thí sinh khác bốc trước rồi hãy bốc, không chừng sẽ bốc được số 10. Hôm qua chị Ngô nằm mơ thấy số 10, chị luôn cho rằng số 10 là con số đẹp nhất, ai bốc được số 10 thì khả năng giành được giải nhất sẽ cao hơn.

“Em sẽ cố gắng hết sức” - Y Lam lại trở thành người an ủi.

Sau đó là buổi luyện tập, tất cả các giáo viên thay nhau đến giảng bài, liên tục ba ngày liền, đến tối Y Lam vừa ngã người xuống giường đã ngủ say. Đến lúc chiều tà hôm thi đấu, khi Y Lam đang ăn cơm hộp tại nơi tổng duyệt, có người thò đầu vào gọi Y Lam, nói: “Có bạn tìm cô”

“Ai thế?” Y Lam ngạc nhiên, ở đây cô không có bạn bè.

“Ôi!” Y Lam vội để hộp cơm lại, vội vàng chạy ra ngoài, đúng là anh ấy. Anh đang đứng ở bên kia đường, mỉm cười với cô. Ánh sáng từ cửa sổ bên kia chiếu đến, vừa vắn chiếu lên người anh. Y Lam lần đầu tiên phát hiện ra, dáng người anh cùng rất cao.

“Sao chú lại đến đây?” Y Lam chạy đến trước mặt anh, hỏi

“Vừa đúng lúc tôi đi công tác đến đây” - Anh nói”. Mẹ cháu và cô giáo Tần không yên tâm, nên bảo tôi đến thăm cháu”

“Tôi nay cháu thi rồi” - Y Lam nói.

“Tôi biết”. Anh nói “Truyền hình trực tiếp mà”

“Chú có đến không?” Y Lam hỏi đầy hy vọng, “Sẽ có chỗ ngồi, 8 giờ bắt đầu”

“Ha. ha” Anh cười”. Ở độ tuổi tôi bây giờ, xem TV thì hơn”

Sau đó, anh rút ra một chiếc di động đưa cho Y Lam, nói: “Nào, hãy gọi điện thoại cho mẹ cháu, hôm nay cô giáo Chương xuất viện. Cháu nên chúc mừng mới phải!”

Y Lam đón lấy chiếc di động, ấn số máy nhà mình dưới cái nhìn chăm chú của anh. Cô giáo Tần nhắc máy nhưng rồi nhanh chóng chuyển máy cho Chương. Y Lam nói nhỏ vào trong điện thoại “Con rất khỏe, mẹ không phải lo cho con đâu”.

“Đã đi thi, hãy đem giải nhất về” Cô Chương nói”. Mẹ và cô giáo Tần xem TV ở nhà. Bây giờ không phải chỉ mấy người chúng ta quan tâm chú ý đến con, toàn xã hội đều đang quan tâm chú ý đến con”

“Con biết rồi ạ!” Y Lam nói.

“Không phải là vấn đề biết hay không biết, mẹ bị bệnh, con đã làm cho sự việc bung bét hết cả, khi con về mẹ sẽ nói chuyện với con, mẹ chết cũng chẳng sao, nhưng con còn phải sống nhiều năm nữa, gánh chịu trách nhiệm này, con sẽ phải làm thế nào.

Y Lam kiên nhẫn nghe những lời phàn nàn của cô Chương.

“Con lớn rồi mẹ cũng không thể quản được con, con muốn làm gì thì làm, mẹ cũng không muốn nói con...” Giọng cô ấy càng lúc càng lớn, tâm trạng càng lúc càng kích động. Y Lam nhắc máy ra xa khỏi tai mình, phát hiện ra Đơn Lập Vĩ đang nhìn mình, mặt cô bỗng đỏ lựng.

May mà lúc đó cô giáo Tần đã cầm lấy máy điện thoại, nói: “Y Lam à, tối nay đã thi rồi, chúng tôi không chiếm nhiều thời gian của em nữa, cố gắng thi cho tốt em nhé, chúng tôi đều xem em đấy”.

Sau khi tắt máy, Y Lam trả di động lại cho Đơn Lập Vĩ. Y Lam hít thở sâu.

“Thi xong tôi sẽ tới đón cháu”, Đơn Lập Vĩ nói. “Tôi có xe, có thể đưa cháu về nhà. Đây là ý của mẹ cháu, ý cháu thế nào?”

“Tại sao bà luôn không tin tưởng cháu?” Y Lam hỏi.

Có lẽ Đơn Lập Vĩ cũng không nghĩ rằng Y Lam sẽ hỏi mình như vậy, anh ngẩn người một lát rồi mới mỉm cười, nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy. trước khi thi, cháu phải để cho tinh thần được thoải mái”

“Chúng ta về thôi” - Y Lam nói - “Cháu không muốn thi nữa”

“Làm thế nào được?” Đơn Lập Vĩ ngăn cô lại, nói “Đừng trẻ con, ương bướng như thế, đây không phải là việc một mình cháu có thể tự quyết định được. Có biết bao người đang nhìn vào cuộc thi này, hãy ngẫm đến những người đã từng giúp đỡ mẹ con cháu, cháu cũng không nên làm như vậy”.

Y Lam trầm ngâm suy ngẫm.

“Đi đi, ngoan nào. Thi xong tôi đến đón cháu”.

Đơn Lập Vĩ vẫy tay với cô.

Cuối cùng Y Lam cũng trấn tĩnh lại cũng vẫy vẫy tay với Đơn Lập Vĩ, rồi cô đi vào phòng biểu diễn.

Chị Ngô cầm hộp cơm đứng trước cửa, nhìn thấy Y Lam bước tới, nói với cô: “Đó chẳng phải là Đơn Lập Vĩ sao, hai người quen nhau à?”

“Chị cũng biết chú ấy sao?” Y Lam hết sức ngạc nhiên.

“Ông chủ ngành bất động sản, rất nhiều người biết anh ta”. Chị Ngô hiếu kỳ hỏi: “Anh ấy là gì của em?”

“Chú ấy là phụ huynh học sinh của mẹ em, thay mẹ em đến để giám sát em”. Y Lam nói.

“Hi, hi”. Chị Ngô véo má Y Lam một cái “Có con gái xinh như thế, người mẹ vào cũng đều chẳng yên tâm được!”

Chị Ngô ra tay mạnh quá. Y Lam vội vàng né tránh.

Cuộc thi hôm đó vẫn căn cứ theo số phiếu bình chọn của khán giả để quyết định thắng thua. Chương trình của đài quyền hình truyền qua vệ tinh nên nhân dân toàn quốc đều có thể xem được, hình thức “khán giả bầu chọn” cũng là một tiết mục mới của đài truyền hình, giải thưởng cao, số lượng người xem cũng sẽ tăng lên. Trước đây đã từng tổ chức cuộc thi ca nhạc, tiểu phẩm, hiệu quả cũng rất khá. Mặc dù đây là lần đầu tiên tổ chức thi vũ đạo, nhưng do ảnh hưởng của hai cuộc thi trước nên số người xem đã tăng vọt. Các phóng viên trong toàn quốc vây chặt kín sân khấu, may mà có chị Ngô từ chối khéo, không thì Y Lam chỉ riêng đối phó với các phóng viên cũng đủ mệt rồi.

Cuộc thi tối hôm đó, Y Lam đã biểu diễn vô cùng xuất sắc

Kết thúc vòng một, số phiếu bầu cho cô luôn dẫn đầu, hơn nữa còn nhiều đến độ khiến cho những thí sinh khác đều có vẻ hơi thất vọng. Chị Ngô nắm lấy bàn tay Y Lam, nói đầy hưng phấn:

“Giải nhất, chắc chắn là giải nhất rồi, chị có dự cảm, em chuẩn bị đón nhận cuộc phỏng vấn của phóng viên thôi. Tối nay thì đừng có mong được ngủ nhé”.

“Không được đâu ạ”. Y Lam nói, “Lát nữa sau khi thi xong vòng 2, em phải gỡ bỏ hóa trang. Mẹ em dặn em phải về nhà ngay tối nay, ngày mai đã khai giảng rồi, em vào lớp 12, không thể bỏ lỡ bài”

“Không thể được!” Chị Ngô phát hoảng, “Kể cả chị để em đi, các phóng viên cũng sẽ không để cho em đi đâu”

“Vậy thì phải nghĩ cách” Y Lam nói “ Em không cần biết họ là phóng viên hay không”

“Không được, không được, nhất định phải nhận phỏng vấn”. Chị Ngô nghĩ một lát, cuối cùng cũng tạm nhượng bộ, chị nói với Y Lam: “Chị sẽ sắp xếp vài phóng viên truyền thông quan trọng chắc chắn sẽ hoàn thành xong trong vòng hai giờ đồng hồ, xong thì sẽ để em về nhà, em thấy sao?”

“Còn chưa biết có giành được giải nhất hay không cơ mà”. Y Lam đã kích chị. “Chờ thi xong hãy nói”.

“Vẫn đang đứng đầu”. Nhân viên tạo hình Tiểu Mễ lén chạy đến báo tin “Vẫn đang đứng đầu, không người của các thành phố khác đều ngán cả ra.

“Ha ha ha”. Vừa nói vừa bịt miệng lại cười. Rồi lại giơ một ngón tay cái về phía Y Lam, nói: “Em giỏi lắm”

Trong lòng Y Lam vẫn rất kích động. Cô bỗng nghĩ đến rất nhiều người, mẹ, cô giáo Tần, Đồng Tiểu Lạc. Minh Minh. Lâm Điểm Nhi. Bo Quách, và cả Đơn Lập Vĩ, họ chắc chắn đều đang xem tivi, họ sẽ đều tự hào về cô.

Cô đã không phụ lòng mọi người, điều này thật tuyệt vời. Vòng một vừa rồi là vũ đạo được tự chuẩn bị trước, vòng hay lại là bốc thăm chọn đề tài, bốc được gì thì phải biểu diễn, đòi hỏi thí sinh phát huy kịp thời. Y Lam bốc được đề tài là “Mưa xuân”. Y Lam rất giỏi chỉ với vài động tác đơn giản đã biểu hiện thật ấn tượng, sâu sắc về cảm giác của mùa xuân trước ống kính máy quay, khán giả lại một lần nữa bị cô chinh phục, tặng những tràng vỗ tay giòn giã cho cô gái 17 tuổi xinh đẹp đa tài này.

Số lượng phiếu bầu cho Y Lam trên màn hình vẫn không ngừng tăng lên: Người dẫn chương trình hết lời khen ngợi cô, rồi hỏi cô: “Y Lam, mưa xuân trong trái tim em là như thế nào?”

Y Lam nói: “Là không có tai ương, không có đau khổ thế giới yên bình khỏe mạnh”

Nói xong, Y Lam cúi đầu trong tiếng vỗ tay vang rền, cô sợ có người nhìn thấy giọt nước mắt trong đáy mắt cô.

Thành công và tai ương thực giống nhau, đều đến thật bất ngờ. Trong cuộc thi được cả nước quan tâm này. Y Lam đã dùng ưu thế của mình để một lần nữa lại giành được giải nhất, trở thành tiêu điểm quan tâm chú ý của mọi người. Y Lam ôm chiếc cúp trong veo, và số tiền thưởng ba vạn tề vào lòng.

Trong thời khắc đó, trên sân khấu, nụ cười của Y Lam vô cùng rạng rỡ.

Thế nhưng, Y Lam không bao giờ ngờ được rằng, cần phải trả giá cho sự thành công. Và cái giá phải trả đối với cô thiếu nữ 17 tuổi. Quả thật quá nặng nề, nặng nề đến độ cô không thể hít thở bình thường được. Trước số phận gập ghềnh trắc trở. Y Lam giờ bàn tay mình đếm tỉ mỉ từng đường trong lòng bàn tay, hy vọng có người thông thái nào nói cho cô biết rốt cuộc cô nên đi theo con đường nào.

Người đó không phải là mẹ, không phải cô giáo Tần, không phải Minh Minh, không phải Bo Quách, cũng không phải Đơn Lập Vĩ.

Đó là ai?

Người đó đang ở đâu?

Người đó liệu có xuất hiện hay không?

Y Lam không biết. Điều duy nhất cô biết là, gió cũng được, mưa cũng được, ngọt cũng được, đắng cũng được, con đường trưởng thành dù có bao xa, bao đau đớn, cô nhất định phải thẳng tiến, không được quay đầu lại.

Không quay đầu lại, cứ như vậy sẽ thực sự trưởng thành.

16. Chương 16

RỐT CUỘC LÀ “THI VŨ ĐẠO” HAY LÀ “THI NGƯỜI ĐẸP”?

Cuộc thi “Tôi mê vũ đạo” được đài truyền hình tỉnh tổ chức trong suốt hai tháng qua đã hạ màn. Mười hai thí sinh đến từ toàn tỉnh thậm chí các vùng trong toàn quốc đã trải qua rất nhiều cuộc thi vòng loại, lọt vào cuộc thi tối qua.

Cuối cùng, cô thiếu nữ Y Lam 17 tuổi với bài vũ đạo “Trống chị Hai” đã giành được giải nhất trong cuộc thi này, ôm giải thưởng ba vạn tề và chiếc cúp vào lòng. Cuộc thi lần này dựa vào số phiếu bầu, gửi tin nhắn của khán giả, điều đáng nhắc đến là, số phiếu của Y Lam bỏ xa số phiếu của thí sinh đứng thứ 2, nhưng có chuyên gia nhận xét rằng, bài vũ đạo của Y Lam “không hề chuyên nghiệp” và cũng không phải là xuất sắc lắm so với những thí sinh khác. Và có khán giả cho rằng nguyên nhân chính khiến Y Lam giành được giải nhất không phải do bài vũ đạo của cô, mà là do ngoại hình xinh đẹp quyến rũ của cô đã giành được khá nhiều phiếu bầu, rốt cuộc là “thi vũ đạo” hay là “thi người đẹp”? Những chương trình chọn người đẹp của đài truyền hình liệu sẽ duy trì được bao lâu, sợ rằng bây giờ không ai có thể có được đáp án chính xác.

“QUÁN QUN” RỐT CUỘC LÀ GIẢ HAY THẬT, VIỆC CÔ THIẾU NỮ ĐOẠT GIẢI QUÁN QUN CÓ NHIỀU ĐIỂM NGHI VẤN

Cô thiếu nữ Y Lam 17 tuổi vừa đoạt giải quán quân trong cuộc thi “Tôi mê vũ đạo” sau một đêm đã nổi danh như cồn, trở thành tiêu điểm quan tâm chú ý của mọi người. Nghe nói, đã có không ít công ty đang tay ra chào đón cô, hy vọng cô có thể tham gia vào ngành giải trí. Nhưng Y Lam lại không chút động lòng. Ngoài ra, có người tiết lộ, ngôi sao 17 tuổi này có quan hệ không bình thường với một ông vua bất động sản. Tối hôm Y Lam nhận giải thưởng, sau khi vội vàng nhận giải xong, cô chỉ nhận cuộc phỏng vấn của hai nhà báo rồi lên chiếc xe hơi hào hoa sang trọng của “đại gia”, không biết hai người sẽ đi về hướng nào.

Điều này không khỏi khiến mọi người liên tưởng tới số phiếu cao đến kinh ngạc mà cô gái quán quân xinh đẹp này nhận được vào tối đó, liệu có phải là khán giả thực sự muốn bình chọn cho cô? Hay là đã dùng thủ đoạn không bình thường nào đó để mua lại?

Theo tìm hiểu, hiện Y Lam đã quay lại trường học để bắt đầu năm học lớp 12 của cô, phóng viên đã vài lần thử phỏng vấn cô, nhưng đều bị cô và nhà trường từ chối với lý do sắp sửa thi hết cấp 3. Nhưng gần đây có người vẫn nhìn thấy “đại gia” xuất hiện gần trường học của Y Lam. Điều này khiến mọi người bàn tán xôn xao.

THN THỂ CÔ GÁI XINH ĐẸP ĐOẠT GIẢI QUÁN QUN Y LAM ĐƯỢC MỌI NGƯỜI QUAN TM CHÚ Ý, RÓT CUỘC LÀ HAM MUỐN HƯ VINH HAY LÀ BÁN MÌNH CỨU MẸ?

Cô gái Y Lam người đoạt giải quán quân cuộc thi “Tôi mê vũ đạo” gần đây lại đón nhận sự quan tâm chú ý của giới truyền thông, thì ra cô thiếu nữ xinh đẹp 17 tuổi này là một cô nhi, khi cô 9 tuổi được người mẹ hiện giờ, người phụ nữ gần 50 tuổi nhận nuôi, chính trong khoảng thời gian Y Lam tham gia cuộc thi, người mẹ nuôi của cô đã mắc bệnh Ung thư vú”, sinh mạng đang gặp nguy hiểm. Khi đó, các phương tiện truyền thông vùng Y Lam sinh sống đều đã đăng tải thông tin này, và do đó đã quyên góp cho họ được một số tiền không nhỏ. Đài truyền hình tỉnh cũng vì việc này mà vội đến, muốn quay cho Y Lam một chuyên đề riêng. Nhưng khi đoàn phim sắp được trình chiếu thì cuộn băng góc “không cánh mà bay”.

Có một nam sĩ thần bí thường xuyên vào bệnh viện, một lần đã thanh toán hết số tiền viện phí cho mẹ nuôi của Y Lam, đồng thời hứa rằng anh ta sẽ thanh toán tất cả tiền viện phí sau này.

Điều này khiến cho mọi người không thể không liên tưởng đến “sự kiện cô thiếu nữ xinh đẹp dựa vào đại gia” sau khi Y Lam giành được giải thưởng. Xem ra, rút cuộc là ham muốn hư vinh hay bán mình cứu mẹ, tất cả những điều này cần phải chờ đợi sự thực làm sáng tỏ.

17. Chương 17

Y Lam trèo lên đỉnh cao nhất của tòa lầu, gió thổi tung tà áo của cô. Cô đi từng bước rất khó khăn.

Trên đầu là một bầu trời sao đẹp mê hồn không gì tả nổi, sao sáng đứng im bất động, lạnh lùng chiếu xuống người con gái cô đơn không nơi nương tựa.

Màn hình trên máy di động của Y Lam chớp nhấp nháy. Trong tin nhắn viết: “Với tôi, em là ngôi sao xa nhất trên bầu trời. Xin hãy thứ lỗi cho tôi, tôi không thể yêu em, chỉ có thể mãi mãi đứng đằng xa ngắm nhìn.”

Y Lam gọi lại số điện thoại đó, đôi môi giá lạnh để sát vào di động, dịu dàng nói: “Anh có đang ngắm sao không ạ?”

Một lúc sau, một giọng nam cứng cỏi mới trả lời: “Không.”

“Sao đêm nay đẹp lắm.”

“Em nên ngủ sớm, sẽ có lợi cho sức khỏe của em.”

“Vâng, em ngủ ngay đây.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt, em yêu anh.” Y Lam hôn vào ống nghe một cái.

Phía bên kia liền títt títt một tiếng, tắt máy.

Y Lam vút mạnh di động ra phía xa, chiếc di động tạo nên một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, sau đó bắt đầu rơi thẳng xuống, gần như cùng trong một giây, Y Lam giơ hai tay ra, trùng khớp với quỹ đạo bay của chiếc di động.

Tà áo xinh đẹp, giống như một đôi cánh bạc.

“Dùng” một tiếng thật to, màn hình tối đen lại, hàng chữ dần dần hiện ra: 01 giờ sáng ngày mùng 8 tháng 11, cô thiếu nữ Lam Lam nổi danh khắp toàn quốc do đóng vai chính bộ phim “Tà áo học sinh” đã nhảy lầu từ tầng 29, tự sát, năm nay cô mới 19 tuổi.

Tiếp theo, ca khúc chủ đề phim được cất lên.

Bầu trời rất cao, rất xa

Em muốn bay lên bầu trời

Bắt lấy một ngôi sao màu xanh lam

Và nguyện cầu những điều mơ ước của em

Anh cứ luôn nói em hay luyện tiếc

Luyện tiếc những lời thề mong manh của tuổi thanh xuân và sự vĩnh hằng không thể nhìn thấy.

Mười bảy tuổi

Một ngày hè mưa rơi

Anh đã chiếm lĩnh trái tim em

Nói cho em biết nhớ mong là như thế nào.

Mưa cứ rơi, rơi mãi

Hãy rời xa

Ngôi sao nói phải mất đi mới có được khuôn mặt tươi cười rạng rỡ chân thực.

Em sẽ cất giấu nỗi đau thương của mình

Như điều anh mong muốn.

Khi mặt trời xuất hiện

Nỗi cô đơn sẽ được hong khô.

Em sẽ quên hết những gì tốt đẹp về anh

Đi qua góc khuất của con đường lạ.

Dùng tà áo học sinh

Nói lời tạm biệt cuối cùng với anh.

Dùng tà áo học sinh

Nói lời tạm biệt tuyệt vời nhất với anh.

Bài hát kết thúc, ánh đèn sáng rực lên, sau 10 giây yên lặng, cả bốn phía tiếng vỗ tay nổi lên như sấm rền. Đây là buổi chiếu ra mắt của bộ phim điện ảnh “Tà áo học sinh.” Chị Ngô ôm chặt lấy Y Lam, nói vào tai cô: “Tuyệt quá, em à, tuyệt quá, không còn nghi ngờ gì nữa, em chính là ngôi sao mới trong giới điện ảnh năm nay. Chị thấy kiêu hãnh vì em, tự hào vì em!”

Diệp My cũng giơ tay về phía Y Lam, nói: “Chúc mừng em.”

Y Lam đón nhận những lời chúc mừng của mọi người xong, liền đi đến một chỗ tĩnh mịch, vắng vẻ, gọi về nhà, không biết tại sao, lúc này cô vô cùng nhớ mẹ, muốn mẹ cùng chia sẻ niềm vui với mình. Cô Chương nhắc máy, Y Lam hỏi: “Mẹ ơi, mẹ có khỏe không?”

“Cũng tạm ổn.” Cô Chương nói.

“Một thời gian nữa con sẽ đón mẹ đến Bắc Kinh.” Y Lam nói, “Mẹ vẫn chưa leo lên Trường Thành phải không ạ? Con đưa mẹ đi.”

“Người nổi tiếng mà cũng có thời gian rảnh thế sao?” Cô ấy chế giễu.

“Đi cùng mẹ chắc chắn là có thời gian chứ.” Y Lam ngoan ngoãn nói, “Mẹ phải tự chăm sóc mình cho tốt, con sẽ đến đón mẹ sớm.”

“Cảm ơn.” Cô ấy lạnh lùng đáp.

Sau buổi chiếu ra mắt, bộ phim được chiếu trên khắp toàn quốc, thu nhập của phòng bán vé tăng cao, bộ phim này được tôn xưng là “Bi kịch của tuổi trẻ”, như đã tiêm một mũi tăng cường thể lực cho thị trường phim trong nước đang trong thời kì ảm đạm. Cô gái Y Lam trẻ trung xinh đẹp sau một đêm đã trở thành thần tượng của giới trẻ, có rất nhiều bộ phim mời cô đóng, giá tiền cũng tăng lên gấp bội. Còn Diệp My, nhờ vào sự thể hiện xuất sắc trong bộ phim này mà lại đón nhận được sự mến mộ và khẳng định của công chúng.

Trong đợt tuyên truyền rộng rãi khắp nơi, cuối cùng cũng về đến nhà Y Lam. Thực ra, hôm trước, Y Lam đã gọi điện cho mẹ, cô Chương nói: “Cô không cần về đây, buổi tối tôi có tiết dạy, không có thời gian đón tiếp cô đâu.”

Không gặp thì thôi, Y Lam lúc đó nghĩ như vậy, gặp cũng lại giận dỗi, thôi gì, nhưng khi xe chạy qua con đường thân quen, Y Lam không kìm lòng được, vẫn nói với chị Ngô: “Chị cho dừng xe đi, em muốn về qua nhà một lát.”

“Buổi tối có thông báo đấy.” Chị Ngô nói, “Xong rồi hãy về nhà không được sao?”

“Không được đâu ạ. Xong rồi thì mẹ em đi ngủ mất.” Y Lam nói.

“Thế thì để mẹ em đến đó gặp em.”

“Em chỉ cần năm phút thôi.” Y Lam nói

Chiếc xe dừng lại dưới chân tòa khu nhà Y Lam, Y Lam chạy như bay lên lầu, đập mạnh cửa. Cửa mở ra, cô Chương rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Y Lam, nói: “Sao lại là cô?”

“Con đến uống nước.” Y Lam bình tĩnh nói, “Con khát lắm.” Vừa nói vừa tự đi vào phòng khách.

“Tự rót lấy.” Cô ấy ở đằng sau, uể oải nói.

Cốc nước màu xanh lá cây Y Lam dùng trước đây vẫn để trên bàn uống nước, Y Lam rót đầy một cốc, uống một hơi cạn sạch. Cô Chương ngồi trên ghế sofa nhìn Y Lam, nhưng không nói gì.

Tiếng còi phát ra từ chiếc xe đỗ dưới lầu, Y Lam nói: “Con đi đây, mẹ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Cô Chương thấp giọng nói: “Rời khỏi cái nhà này thì đừng có mà quay trở lại nữa. Nhưng tôi cũng chẳng lo lắng gì về cô đâu, cô tài, giỏi như thế cơ mà, tôi chúc cô càng bay càng cao.”

Y Lam: “Mẹ nói sai rồi, đây là nhà của con, cho nên chắc chắn con sẽ quay về. Mẹ là người thân duy nhất của con, từ ngày mẹ nhận con về nuôi, thì điều này đã trở thành một sự thực không gì có thể thay đổi được.”

Cô Chương: “Thôi đừng có mà nịnh nọt tôi, tôi làm gì có cái phúc phận ấy.”

Y Lam nói: “Tạm biệt nhé, mẹ yêu.”

Nói xong, Y Lam đặt cốc trở về chỗ cũ, quay người bước vội ra khỏi cửa.

Sau khi đi một vòng khắp toàn quốc, rồi lại trở về Bắc Kinh, trong bữa tiệc chúc mừng, Trình Phàm tươi cười rạng rỡ, nói với Y Lam: “Bộ phim tiếp theo, chú đã lên kế hoạch cho cháu rồi, chị Ngô sẽ làm người quản lý cho cháu, chị ấy rất tài giỏi, chú tin rằng cháu sẽ thích chị ấy.”

“Cháu muốn rút lui.” Y Lam nói, “Ít nhất, cháu muốn nghỉ ngơi một thời gian đã.”

“Đang thuận đà mà.” Trình Phàm nói, “Cháu có năng khiếu làm nghệ thuật, nếu bỏ phí thì tiếc quá, cháu phải tin tưởng chính mình.”

Khoé mắt Y Lam nhìn thấy anh. Anh cũng là khách mời của buổi tối hôm nay. Đạo này Y Lam bận quá, có lẽ gần nửa tháng nay chưa gặp anh lần nào. Cô vội vàng nói qua quýt với Trình Phàm vài câu, Y Lam

trốn vào góc khuất gọi điện cho anh, nói thẳng không chút vòng vo: “Chúng ta đi khỏi đây, có được không anh?”

“Đợi tôi một chút.” Anh nói, “Tôi cần phải giải quyết một số việc.”

“Không.” Y Lam nói.

“Ngoan nào!” Anh nói, “Đợi tôi giải quyết xong, tôi mời em đi ăn đêm.” Anh ta có vẻ thực sự có việc bận, nói xong, vội vàng tắt máy.

Diệp My cầm ly rượu đi đến, nói với Y Lam: “Sao? Trốn ra đây để gọi điện cho anh chàng người yêu nhí ả?”

“Đâu có.” Y Lam cất điện thoại, nói, “Em làm gì có anh chàng người yêu nhí nào.”

“Tử Gia cũng được đấy chứ.” Diệp My nâng ly rượu chỉ vào hướng phía trước, nói: “Đẹp trai, hát hay, cơ thể cường tráng, hơn nữa, chị thấy cậu ta cũng chăm sóc em khá chu đáo. Dù sao, nụ hôn đầu của em cũng dành cho cậu ta mà. Hay là phim giả tình thật đi.”

“Cảm ơn chị, chị thích anh ta như vậy, thì để lại cho chị đi.” Nghĩ đến bữa ăn đêm, Y Lam cảm thấy rất vui nên đã trêu đùa cùng Diệp My. Diệp My cười lớn: “Chị như bà cô của cậu ta, thế sao được!”

“Bây giờ đang thịnh hành tình yêu chị em mà.” Y Lam nói.

“Con quỷ con!” Diệp My đập mạnh Y Lam một cái, sau đó ghé sát vào tai cô, nói: “Chẳng giấu gì em, chị có mục tiêu mới rồi.” Vừa nói, tay vừa chỉ về phía trước, “Nhìn kia, có phải là rất phong độ không?”

“Ai cơ?” Y Lam giọng run rẩy, hỏi.

“Anh ta tên Đơn Lập Vĩ, kinh doanh bất động sản, giờ anh ta giàu có lắm. Đã ly hôn một lần rồi, có một cậu con trai.”

“Sao cơ ạ?” Y Lam hỏi, “Lẽ nào chị định theo đuổi anh ta?”

“Còn chưa biết ai theo đuổi ai đâu.” Diệp My cười kiêu ngạo, rồi lại thở dài, nói: “Chị lặn lội ngành này lâu rồi, cũng mệt rồi, tìm được mục tiêu thì cưới luôn cho xong, phải để dành thị trường lại cho những người trẻ tuổi như em. Chị già rồi cũng đã đến lúc cần nghỉ ngơi.”

Y Lam nói: “Chị sao có thể chắc được rằng anh ấy sẽ cưới chị?”

“Đàn ông mà.” Diệp My nói, “Chị hiểu về họ nhiều hơn em, ha... ha.”

“Hai người có quen nhau không?”

“Có thể nói là tương đối thân quen.” Diệp My nói, “Thực ra đã quen nhau từ ba năm trước rồi, cùng uống rượu và chơi bowling với nhau vài lần.”

“Thế ạ?” Y Lam nói, “Thật trùng hợp, em và anh ấy cũng quen nhau từ ba năm trước.”

“Sao?” Diệp My kinh ngạc nói, “À, phải rồi, chị nhớ ra rồi, khi anh ấy vừa mới ly hôn đã đến sống ở thành phố chỗ em một thời gian. Nhưng sao bọn em lại quen được nhau?”

“Em là bạn gái của anh ấy.” Y Lam nói.

“Ha... ha... ha.” Diệp My cười vang, cô ấn mạnh tay vào trán Y Lam một cái, mắng Y Lam: “Cô bé con, đừng có mà nói bừa, cẩn thận phóng viên nghe thấy sẽ bị đồn âm lên.”

“Em không nói bừa.” Y Lam nói một cách rất nghiêm túc, “Em thực sự là bạn gái của anh ấy.”

Không rõ Diệp My tin hay không tin, nhưng thái độ vô cùng kỳ quặc, cô ta nhìn Y Lam cứ như thể đột nhiên nhìn thấy người ngoài hành tinh, cả khuôn mặt đều méo mó hẳn đi.

Y Lam vờ như không có chuyện gì, quay đầu về hướng khác. Ngoài cửa, lá xanh mơn mẩn đến hoa cả mắt, lúc này cô mới chợt nhận ra rằng, mùa hè đã đến rồi. Thật không ngờ thời tiết biến đổi nhanh như vậy, đến độ khiến ta phải nghi ngờ.

18. Chương 18

Một căn hộ có một phòng khách, hai phòng ngủ, tại ngoại ô thành phố, cách trường học không xa, đó là căn hộ mà Y Lam đã dùng tiền thù lao đóng phim mua được. Khi đã nổi tiếng rồi, mới thấy kiếm tiền thật dễ quã, giống như nó cứ từ trên trời rơi xuống vậy. Có chị Ngô lo liệu cho mọi chuyện nên việc học và công việc của Y Lam dễ dàng như không, rất thoải mái.

Khi rảnh rồi, cô hẹn hò với anh: “Em quá hoàn mỹ, quá thuần khiết.” Anh vẫn luôn nói với Y Lam như vậy, “Anh sợ mình sẽ làm tổn thương em.”

“Hãy cho em một gia đình.” Y Lam áp lòng bàn tay của anh lên mặt cô, nói: “Em không quan tâm đến danh phận, chỉ cần được ở cùng anh là em đã mãn nguyện rồi.”

“Cô bé ngốc nghếch ơi, thế không được đâu.” Anh hôn lên trán Y Lam. Từ trước đến giờ, đây là động tác thân mật nhất giữa anh và Y Lam. Nhưng Y Lam không nôn nóng, cô đủ sức kiên nhẫn để chờ đợi. Bốn năm, 8 năm, 16 năm, 32 năm, trong con sông tình yêu, thời gian trở thành một thứ vô dụng nhất.

Khi muốn trong lòng được yên tĩnh, Y Lam thích đến “Ba cốc nước”. Chị Kỷ luôn để dành cho cô vị trí gần cửa sổ, rồi tự tay pha cho cô một cốc cà phê thơm phức. Có một lần anh đến, “Ba cốc nước” để ngồi đợi cô, một ly rượu vang, ánh nắng nhờ nhờ chiếu lên rèm cửa, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với Y Lam, khung cảnh này có thể nói đẹp như tranh vẽ.

Họ không thường xuyên ở bên nhau, anh bận rộn những hoạt động xã hội của anh. Còn Y Lam, vì để sớm đưa cô Chương đến Bắc Kinh chữa bệnh, đã chuẩn bị nhận tiếp phim mới. Mặc dù biết anh không thích, nhưng Y Lam cũng không có cách nào khác. Y Lam vẫn luôn hy vọng mình có thể độc lập về kinh tế, như vậy cô mới thực sự cảm thấy yên tâm.

Hôm đó là thứ tư, tầm đầu buổi chiều, “Ba cốc nước” đang rất vắng khách.

Y Lam ngồi ở vị trí gần cửa sổ đọc báo. Bài trang đầu của tờ báo giải trí có tiêu đề: Hai ngọc nữ hai thế hệ đang tranh dành đại gia bất động sản giàu có, ai thua ai thắng thật khó mà đoán biết được. Bên cạnh còn có tấm ảnh phóng viên chụp trộm phía sau lưng của Y Lam và Đơn Lập Vĩ khi vào ngôi nhà sang trọng của anh. Diệp My và Đơn Lập Vĩ hẹn hò nhau trong quán bar đang nói cười rộn rã.

Y Lam ném tờ báo sang một bên.

Chị Kỷ vừa ngáp vừa nhặt tờ báo lên, cười, nói, với Y Lam: “Đừng để ý, chỉ bịp bợm thôi, có thể này thì phim của em mới nhiều người xem chứ.”

“Xin lỗi, em đi đây.” Y Lam vội vàng chạy ra ngoài, trên đường lớn, bắt một chiếc taxi, đến thẳng nhà Đơn Lập Vĩ. Đến nhà anh, Y Lam điên cuồng ấn chuông cửa của Đơn Lập Vĩ. Mở cửa ra, chẳng biết anh mấy giờ hôm qua mới ngủ mà giờ vẫn còn chưa dậy, mặc bộ đồ ngủ, khuôn mặt thể hiện sự mệt mỏi.

Cánh cửa đóng phía sau lưng họ. Y Lam quay người, ôm chặt lấy Đơn Lập Vĩ, không chịu buông tay.

“Sao thế?” Đơn Lập Vĩ tỉnh hẳn, hỏi: “Em lại sao rồi?”

“Em sợ anh biến mất.” Y Lam nói.

“Ha... ha, mới sáng sớm mà em đã ăn nói linh tinh gì thế.” Đơn Lập Vĩ vỗ vỗ lưng cô, giống như dỗ dành một đứa trẻ vậy.

“Anh thề đi, anh thề là không bao giờ anh biến mất, anh hãy thề đi, anh thề đi...” Y Lam cứ nói mãi như vậy.

“Được, được, anh thề.” Đơn Lập Vĩ dịu dàng nói.

“Anh vẫn chưa ăn trưa phải không?” Y Lam nói, “Để em nấu mì cho anh ăn nhé?”

“Được.” Anh nói, “Cảm ơn em.”

Khi Y Lam nấu xong mì thì Lập Vĩ cũng đã mặc xong bộ complet, ngồi ở bàn ăn và đọc báo. Y Lam bưng bát mì đến trước mặt anh và lo lắng quan sát sắc mặt của anh, nhưng cô không phát hiện ra bất cứ sự khác lạ gì.

“Thơm quá.” Anh bắt đầu ăn ngẫu nhiên. Mì và gia vị đều do Y Lam lần trước mua ở siêu thị và đem đến, anh ta thường không ăn cơm ở nhà, chỉ có một người giúp việc theo giờ phụ trách dọn vệ sinh.

“Em không để ý đâu.”

“Em nói gì vậy?” Anh ngẩng đầu lên.

“Em nói em không để ý đâu.” Y Lam giờ tờ báo đang để trên bàn ăn lên, nói: “Họ nói thế nào, em cũng mặc.” Nhưng thật ngạc nhiên, Đơn Lập Vĩ lại nói: “Không, em cần phải để ý.”

“Vì sao ạ?” Y Lam không hiểu.

“Bởi vì em để ý thì mới chứng tỏ được sự quan tâm thực sự của em.”

Đúng là gừng càng già càng cay, Y Lam tự biết mình không phải là đối thủ của anh, đành miễn cưỡng chuyển đề tài, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Hôm nay trời đẹp quá.”

Anh cười, nhắc cô: “Kéo rèm xuống, cẩn thận không lại bị chụp trộm đấy.” Sau đó chuyên tâm ăn mì tiếp. Bát mì nhanh chóng bị anh ăn hết sạch nhẵn. Y Lam đưa bát vào nhà bếp đi rửa. Anh đứng ở cửa nhà bếp, châm một điếu thuốc, hỏi: “Làm người nổi tiếng và nấu ăn, việc nào thú vị hơn?” Y Lam trả lời rất thông minh: “Còn phải để xem là nấu cho ai ăn.”

Trông sắc mặt anh rất đặc ý.

Đúng lúc đó, chuông di động của anh vang lên. Anh liền tắt máy, nói với Y Lam: “Hôm nay anh sẽ chỉ dành riêng cho em thôi, thế được không?”

Y Lam cũng không kém, lau sạch tay, rút di động từ trong túi mình ra tắt máy, tinh nghịch nói: “Cần phải biết rằng, không phải chỉ có mình ông Đơn bạn.”

Đơn Lập Vĩ cười vang: “Học nhanh thật đấy.”

“Nhàm quá nhỉ.” Y Lam nói, “Chúng ta nên làm một cái gì đó chứ nhỉ?”

“Ồ, phải rồi.” Đơn Lập Vĩ vỗ ngực, lôi từ trong phòng ra một chiếc đĩa DVD, nói: “Trình Phàm tặng anh đây, anh vẫn còn chưa xem cơ.”

Đó chính là bộ phim “Tà áo học sinh” Y Lam đóng vai chính.

“Không được, không được, tuyệt đối không thể xem được!” Y Lam cuống cuống cả lên. Cô không thể để anh nhìn thấy người đàn ông khác hôn cô, lại còn cả cảnh quay cô và người đàn ông khác lăn lộn trên một chiếc giường, cho dù cảnh quay đó đã được Trình Phàm xử lý rất đẹp, không thể chê trách được, nhưng cũng không thể.”

“Để anh xem nào, xem khả năng diễn xuất của em ra sao, có được tài năng như bọn họ vẫn ca ngợi không?”

Đơn Lập Vĩ giữ chặt đĩa phim, không chịu buông tay, Y Lam chạy đến cướp lấy, hai người lăn lộn dưới đất, Đơn Lập Vĩ cuối cùng cũng đè được Y Lam xuống, giữ chặt tay cô lên trên đỉnh đầu, không cho cô nhúc nhích. Bốn mắt hai người nhìn nhau, như đá va vào nhau tạo ra lửa vậy, cả thế giới như biến mất, Y Lam thở dốc, nhắm mắt lại, cô biết thời khắc cô chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Nhưng anh lại đứng dậy, nói: “Được rồi, được rồi, không cho xem thì không xem nữa.”

Y Lam kéo anh lại, chủ động hôn lên môi anh.

Khi mọi việc kết thúc đã là lúc hoàng hôn. Y Lam từ phòng tắm bước ra, mặc quần áo, trang điểm khá đậm, dựa người vào cửa phòng tắm, hỏi Lập Vĩ: “Tối nay đi đâu ăn hả anh?”

Anh nói thể hiện chút bất lực: “Anh không muốn lại được lên trang nhất đâu.”

“Không trốn được đâu anh ạ.” Y Lam kéo một góc rèm cửa lên.

“Y Lam.” Đơn Lập Vĩ lấy cánh tay vòng quanh người cô, hỏi: “Em có đồng ý đi với anh không?”

“Đi đâu vậy ạ?”

“Châu Âu.” Đơn Lập Vĩ nói, “Đợi em tốt nghiệp đại học, chúng ta kết hôn rồi sẽ đi, ở bên đó, anh có nhà, em sẽ có gia đình, em sẽ không phải chịu cực khổ, vất vả gì. Nếu mẹ em bằng lòng, chúng ta sẽ đem bà đi cùng. Thời tiết ở châu Âu rất thích hợp với bà.”

“Vâng ạ.” Y Lam trả lời không chút do dự.

“Bộ phim này, đừng đóng nữa.” Đơn Lập Vĩ nói, “Anh không thích.”

“Vâng.”

“Trong năm nay, chúng ta nên chú ý một chút, không nên để giới truyền thông có cơ hội.”

“Vâng.”

Đơn Lập Vĩ ôm chặt Y Lam vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Em yên tâm, anh hứa, anh sẽ cho em niềm hạnh phúc mà em mong muốn.”

19. Chương 19

Thông báo tối hôm đó vào lúc 8 giờ, Y Lam đến muộn.

Chị Ngô có chút bực mình, nói với cô: “Em không được phép tắt máy, có biết không? Có việc gì chị không tìm được em.”

“Vâng.” Y Lam trả lời. Cô nhìn thấy Diệp My, thì ra trong bộ phim mới cũng có vai diễn của cô ta. Diệp My đến gần Y Lam, nói: “Y Lam, lại cùng hợp tác rồi.”

“Còn cần chị chỉ giáo thêm cho.” Y Lam nói.

“Xem cái miệng kia, thật biết ăn nói.” Diệp My cười, “Em nói xem, có phải là đạo diễn Trình thật có con mắt tinh đời không, cứ nhất định sắp xếp cho chúng ta cùng diễn trong một bộ phim. Xem ra, bộ phim này không muốn nổi cũng khó, có phải không em?”

“Vâng.” Y Lam cười, nói.

“Các người đã lên giường với nhau rồi phải không?” Diệp My bỗng thấp giọng hỏi, “Bây giờ quay cảnh trên giường, chắc là không còn lạ lẫm gì nữa nhỉ?” Y Lam cảm thấy thật ghê tởm, nên quay người bước đi. Chị Ngô bước theo, nói bên tai Y Lam: “Người đàn bà đó tâm lý không thẳng bằng, cô ta cứ tâm thần như vậy đây, em cứ mặc kệ cô ta.”

“Em muốn càng ít cảnh quay cùng chị ta càng tốt.” Y Lam nói: “Chị nói với đạo diễn Trình là em yêu cầu như vậy.”

Chị Ngô nói: “Cố nhịn đi vậy, để cho bộ phim bán chạy ấy mà.”

“Chị không nói, em sẽ tự mình đi nói.”

“Được, được, được.” Chị Ngô nói: “Chị sẽ đi nói.”

Đúng lúc đó, máy di động của Y Lam kêu lên, tiếng của Đồng Tiểu Lạc vang lên ở phía bên kia, “Tiểu Tam Nhi, cậu đang ở đâu, mình có việc quan trọng cần nói với cậu.”

“Tiểu Lạc, có chuyện gì thì cậu cứ nói qua điện thoại đi.” Y Lam nhẹ nhàng nói: “Giờ mình không thể đi khỏi đây được.” “Mẹ cậu chết rồi.” Tiểu Lạc nói.

Xung quanh dường như nổ “đoàng” một tiếng rồi yên ắng trở lại, Y Lam quay cuồng, đứng không vững nữa. Thời gian bỗng quay trở lại năm Y Lam 7 tuổi, Đồng Tiểu Lạc từ đầu phía bên kia sống chạy xông xộc tới, đến gần, cậu ta thở dốc, mở to mắt giọng khản đặc, nói với cô “Tiểu Tam Nhi, mẹ cậu chết rồi.”

“Cô ấy tháo van ga, tự sát.” Ở đầu bên kia điện thoại, Tiểu Lạc tiếp tục nói:

Ngay lúc đó, Y Lam ngất đi, ngã xuống đất. Mọi người xung quanh kêu thất thanh, các phóng viên ào ạt lao đến như đàn ong, chụp liên tiếp. Chị Ngô vội vàng lấy tay che ống kính, Tiểu Mã công Y Lam, lao ra khỏi vòng người và ra bên ngoài, đặt Y Lam vào xe của Trình Phàm. Ở trong xe, Y Lam dần tỉnh lại, cố gắng gượng, nói: “Điện thoại của em đâu, em cần tìm một người.”

“Tìm ai nữa, khám bệnh xong đã!”

Trình Phàm nghe nói tình hình thì cũng cuống cuống cả lên, cùng chạy theo, “Những hoạt động tiếp theo còn nhiều lắm, sức khoẻ là quan trọng nhất!”

“Cháu không bị bệnh!” Y Lam hét vào Trình Phàm.

“Ngày, em hung dữ gì thế?” Chị Ngô mắng cô.

“Mẹ em chết rồi!” Y Lam hét lên với chị Ngô, “Mẹ em chết rồi, mẹ em chết rồi!”

Nhìn thấy Y Lam nước mắt đầm đìa, giọng nói nấc nghẹn, Trình Phàm, chị Ngô, Tiểu Mã đều kinh hoàng không thốt nên lời. Đồng Tiểu Lạc lại gọi điện thoại đến, chị Ngô khó khăn lắm mới tìm thấy điện thoại trong túi của Y Lam, nghe điện, rồi nói với Y Lam, đó là Tiểu Lạc, nhưng Y Lam không muốn nghe. Chị Ngô đành nói vào trong điện thoại: “Yên tâm đi, cô ấy không sao, chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo.”

Trình Phàm ngồi bên dẫn dò Tiểu Mã: “Mau lái xe, đưa Y Lam đến sân bay, mua vé chuyển nhanh nhất để bay về nhà, cậu và Tiểu Ngô đưa Y Lam về để lo chuyện hậu sự, có việc gì cần thì nói với tôi ngay.”

“Anh yên tâm đi.” Tiểu Mã nói, “Việc này cứ giao cho tôi.”

Y Lam trở về nhà lúc nửa đêm. Trong phòng, mùi ga vẫn chưa tan hết.

Cô giáo Tần ôm lấy Y Lam gần như đã rã rời, nói: “Cô cũng vừa mới đến, chị ấy không có di chúc, nhưng bên cảnh sát đã đoán chắc đến 8, 9 phần là tự sát.” “Mẹ không tha thứ cho em.” Y Lam nói, “Bà muốn em phải day dứt cả đời.”

“Đừng nói như vậy, chị ấy đã đi rồi.” Cô giáo Tần khuyên Y Lam: “Chị ấy bị bệnh mà, cũng chẳng có cách nào khác.”

“Em muốn đón mẹ đến Bắc Kinh, còn định đưa bà đi châu Âu, em vẫn luôn giữ liên lạc với bác sĩ Trương, vì sao, vì sao mẹ không chịu cho em cơ hội...” Y Lam khóc không thành tiếng.

“Chị ấy yêu em.” Cô giáo Tần nói, “Một năm trước chị ấy đã viết di chúc, em là người thừa kế duy nhất của chị ấy.” Y Lam chậm rãi đi lên phía trước đẩy cửa phòng ngủ của cô Chương, cái giường cô ấy đã từng ngủ rất sạch sẽ, gọn gàng, cứ như thể chưa xảy ra chuyện gì cả, và cô ấy vẫn sẽ trở về nằm trên giường, vừa đọc sách, vừa nói với Y Lam, “Con gái, phải chịu khó học tập thì mới có tương lai.”

Nước mắt Y Lam thì nhau rơi xuống. Một lúc lâu sau, cô quay ra nói với chị Ngô và anh Tiểu Mã đang đứng ở ngoài: “Anh chị tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, em muốn ở đây thêm lúc nữa.”

“Phải rồi, hai người mệt quá rồi, đi nghỉ ngơi đi.” Cô giáo Tần, “Có tôi ở cùng Y Lam, mọi người cứ yên tâm.”

“Cô Y,” Tiểu Mã nói, “Tôi đi đặt phòng trước đã, tôi thấy cô hãy cùng chúng tôi về khách sạn luôn đi, chỉ sợ khi trời sáng phóng viên sẽ đến làm phiền.”

“Sợ gì!” Y Lam nói, “Khi trời sáng hảnh hay, nếu có chuyện gì, em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Cũng được, để Y Lam yên tĩnh một chút.” Chị Ngô cuối cùng cũng kéo được anh Tiểu Mã đi.

Cửa đóng lại. Cô giáo Tần đi đến bên Y Lam, đỡ cô ngồi xuống, nói: “Cô cần nói với em một việc này, em có biết vì sao mẹ em không bao giờ cho em trở lại Thanh Mộc Hà không?”

Y Lam lắc đầu.

Cô giáo Tần nói ra là điều Y Lam không bao giờ có thể nghĩ được, cô Tần nói: “Thực ra, cô giáo Chương sinh ra ở Thanh Mộc Hà. Mỗi tình đầu của chị cũng bắt đầu tại Thanh Mộc Hà, sau này, người đàn ông đã phụ bạc chị, kết hôn với người phụ nữ khác. Khi chị ấy 19 tuổi, chị ấy đã rời khỏi Thanh Mộc Hà, không bao giờ quay trở lại nữa. Hơn nữa, chị ấy cả đời không lấy chồng.

“Mẹ chưa bao giờ nói với em điều này.” Y Lam nói.

“Bởi vì, người đàn ông đó không phải là ai khác mà chính là bố của em.” Cô giáo Tần nói: “Em có biết vì sao tên ở nhà của em là Tiểu Tam Nhi không? Cô giáo Chương đã có với bố em hai đứa con, nhưng đều không giữ được. Bởi vì không thể có con được nữa, nên bà nội em kiên quyết không cho họ kết hôn. Vì thế, cô giáo Chương suýt nữa đã trả giá bằng cả sinh mệnh của mình. Sau đó, bố nghe theo lời khuyên của người khác, cưới mẹ em, không ngờ sức khỏe của mẹ em còn yếu hơn, suốt ngày ốm đau, khi mẹ em mang thai em, bố em rất lo sợ sẽ lại bị sẩy thai, nên gọi em là Tiểu Tam Nhi.”

“Không, không, không.” Y Lam lắc đầu nói, “Cô đang tự biên tạo câu chuyện, đây chỉ là một câu chuyện.” “Cô cũng về sau mới biết,” cô giáo Tần nói, “Đây là ân oán của đời trước, em không cần phải suy nghĩ về nó. Coi như là nghe một câu chuyện vậy. Nhưng em cần phải hiểu rằng, cô giáo Chương không hận bố em đâu, bao năm nay, tình yêu mà chị ấy dành cho em đã chứng minh được điều này rồi, có phải vậy không?” “Bà hận em.” Y Lam tuyệt vọng nói.

“Không.” Cô giáo Tần lắc đầu.

“Thế thì tại sao?” Y Lam không hiểu.

“Bởi vì, chị ấy cảm thấy em không cần sự giúp đỡ của chị ấy nữa.”

“Trời ơi!” Y Lam ôm mặt, một lúc lâu sau mới từ từ nói, “Chúng ta hãy đưa bà về Thanh Mộc Hà.”

“Được.” Cô giáo Tần nói, “Cô nghĩ, chị ấy cũng muốn được về nơi đó.”

Sau nhiều năm xa cách, Thanh Mộc Hà không còn dáng vẻ trước đây nữa, đâu đâu cũng đầy những toà nhà cao chót vót được xây dựng lên. Y Lam đi thăm mộ của bố và “cổ họng to”, cỏ xanh rờn, gió thổi nhẹ nhẹ. Y Lam quỳ rất lâu trước mộ. Mãi đến khi chị Ngô và cô giáo Tần khuyên nhủ thì mới chịu đứng lên và rời khỏi đó. Tiếp đó, Y Lam đi đến nơi mà trước đây cô đã từng ở. Nơi đó giờ đã được xây lên thành khu đô thị, có rất nhiều toà nhà cao tầng, những dấu vết trước đây gần như không thể nhận ra được. Cô giáo Tần chỉ một toà nhà phía cuối cùng và nói với Y Lam: “Nhà Tiểu Lạc ở trong toà nhà đó, căn hộ hơn 100m2, rộng lắm. Toà nhà thứ hai phía bên này chắc là nhà em trước đây, nhưng em chắc chắn không thể nhận ra.”

“Thay đổi hết rồi.” Y Lam nói.

“Tất nhiên rồi, mười mấy năm rồi còn gì, thêm mười mấy năm nữa, chắc sẽ có một cảnh quan khác.” Cô giáo Tần thở dài.

Tiểu Mã gọi một chiếc taxi, đi đến gọi Y Lam: “Cô Y, phòng đã thuê xong rồi, cô đi nghỉ một chút đi.”

“Đi thôi.” Cô giáo Tần cũng nói, “Cô cũng cần phải về nhà xem thế nào, lát nữa cô sẽ đến tìm em.”

Y Lam lên xe, xe chở họ đến khách sạn nổi tiếng nhất của Thanh Mộc Hà: Khách sạn Thanh Mộc Hà. Lần này Y Lam nhận ra đây chính là khách sạn mà hồi trước khi Y Lam và Diệp My đóng phim đã ở, chỉ có điều nó đã được phá đi và xây mới lại đẹp đẽ, khang trang hơn.

Tiểu Mã làm xong mọi thủ tục, rồi ra gọi Y Lam, nói: “Cô Y, có thể vào phòng nghỉ ngơi rồi.”

Y Lam xách chút hành lý đơn giản của mình vào đại sảnh khách sạn, chị Ngô đón lấy hành lý của cô, nói: “Mọi việc đều sắp xếp ổn cả rồi, đạo diễn Trình cũng đã gọi điện thoại đến, rất quan tâm đến em, em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Trong sảnh lớn, một cô gái bép mập đang hì hục lau chùi nền nhà. Một người có dáng vẻ giám đốc đại sảnh lớn tiếng chỉ trích cô, nói: “Cô lại đây, lau thật sạch chỗ này vào!”

“Đến ngay, đến ngay!” Cô gái béo mập rồi vội vàng cầm chổi lau chạy lại. Nền nhà vừa mới lau xong rất trơn, cô ta chạy rất nhanh không nhìn thấy Y Lam, không may và vào Y Lam, ngã uỳnh xuống dưới đất, mãi không đứng nổi dậy. Y Lam vội vàng đi lên trước đỡ cô ta. Cô ta quá nặng, chị Ngô cũng chạy lại giúp, hai người mất một lúc mới kéo cô ta đứng dậy được.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Cô gái béo mập luôn miệng nói.

Giám đốc sảnh lớn đi đến, tươi cười rạng rỡ, nói: “Cô Y Lam phải không ạ, rất hoan nghênh, nghe nói cô sắp đến. Chúng tôi đã chuẩn bị cho cô căn phòng đẹp đẽ, tiện nghi nhất, hy vọng cô hài lòng.”

Cô gái béo mập hiếu kỳ nhìn Y Lam, cười ngớ ngẩn.

“Đi làm việc đi!” Giám đốc lại mắng mỏ cô.

“Vâng, vâng.” Cô gái béo mập cười nhún nhường, cầm chổi lau đi ra đằng xa.

Chị Ngô ra hiệu cho Y Lam vào thang máy, Y Lam quay người nhìn cô gái béo mập lần nữa rồi mới vào thang máy. Trở về phòng, Y Lam lấy một tệp tiền trong ví đưa cho chị Ngô và nói: “Phiền chị đi tìm cô gái béo mập khi này, đưa số tiền này cho cô ta.”

“Sao cơ?” Chị Ngô không hiểu.

“Em nói đưa cho cô ta thì chị cứ đưa.” Y Lam nói.

“Được rồi.” Chị Ngô cầm tiền rồi đi xuống. Một lúc sau đã quay trở lại, trong tay vẫn cầm số tiền đó, bất lực nói: “Nói thế nào cô ta cũng không chịu nhận, nói là sẽ bị đuổi việc mất.”

Y Lam nhận lại tiền, không đi cầu thang máy mà đi từng bước cầu thang bộ xuống tầng dưới, nhìn thấy cô ta, lớn tiếng gọi: “La Ninh Tử!” Cô gái béo mập ngơ ngác ngẩng đầu lên, rồi khuôn mặt nhanh chóng thể hiện niềm vui: “Cô Y Lam, sao cô lại biết tên tôi?”

“La Ninh Tử, cô lại đây.” Y Lam gọi.

La Ninh Tử buông chổi lau xuống, cẩn thận bước đến bên Y Lam.

“Cô cất số tiền này đi!” Y Lam ra lệnh.

“Cô Y Lam.” La Ninh Tử lắp bắp nói, “Tôi, tôi, tôi không bị ngã đâu, không sao cả đâu.”

Y Lam sợ mình sẽ khóc mất, đành phải nhét tiền vào tay cô ta, quay người bước đi. La Ninh Tử đuổi theo sau, cô ta vẫn như xưa, không chạy nhanh được, chạy được vài bước là thở dốc.

Y Lam dừng lại trước bậc thang, quay người hỏi.

“Cô có thể nói cho tôi biết, vì sao cô lại đến Thanh Mộc Hà làm việc được không?”

Ánh mắt La Ninh Tử bỗng dừng lại ở khuôn mặt Y Lam, rất lâu sau, ánh mắt cô như ánh mắt của người mộng du.

“Không thể nào.” Cô ta lẩm bẩm. “Không thể nào.” Y Lam bước đến bên cạnh cô ta, ôm cô ta, nói khẽ vào tai cô: “Cậu có thể gọi mình là Lâm Tiểu Hoa.”

La Ninh Tử ôm lấy Y Lam, khóc to thành tiếng.

Cô ta vẫn hay khóc như hồi nào, tiếng khóc kêu vang không chút e dè, giống y như hồi ở cô nhi viện.

“Y Lam!” Tiếng chị Ngô từ trên lầu vọng xuống, “Em mau lên đây, bên ngoài có rất nhiều người hâm mộ và các phóng viên, em mau quay về phóng.”

Y Lam vỗ vỗ lưng La Ninh Tử, rồi lên lầu.

La Ninh Tử đứng ngẩn người ở đó một lúc lâu.

Khi giải quyết xong mọi việc và trở lại Bắc Kinh thì thời tiết đã trở nên rất nóng. Y Lam vẫn mặc áo dài tay, cô không về nhà mà đến thẳng nhà Đơn Lập Vĩ. Một giờ đêm, anh đã đi ngủ, mở cửa, nhìn thấy Y Lam, đón cô vào, ôm cô vào lòng.

“Em mệt rồi.” Y Lam nói.

“Em ngủ đi.” Anh bế cô lên giường, bàn tay bàn chân giá lạnh của Y Lam dính sát vào anh, giống như một đứa bé con, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, cô thấy Thanh Mộc Hà của ngày xưa, Đồng Tiểu Lạc cứ chạy theo sau cô, miệng hét to: “Tiểu Tam Nhi, đợi mình với, đợi mình với!”

Y Lam vẫn cứ chạy cuống cuồng, ráng chiều tràn khắp không gian.

20. Chương 20

Lại là mùa hè.

“Tà áo học sinh” đoạt giải thưởng quốc tế, Y Lam cũng đoạt được “Giải thưởng diễn viên mới được yêu thích nhất”. Bộ phim thứ hai này của cô càng được chú ý hơn, chắc chắn doanh thu sẽ nhiều hơn hẳn bộ phim trước. Tạp chí giải trí thường xuyên có tin tức về cô, liên quan đến thân thể và tình yêu của Y Lam, trở thành vấn đề quan tâm nhất của nhiều người hay chuyện, một bài viết mới nhất có tiêu đề là: Y Lam ngừng đóng phim để xuất giá, Diệp My tự sát vì tình.

Y Lam không hề biết tin tức này, cô đang bận rộn thu dọn hành lý thì có tiếng chuông cửa. Y Lam qua lỗ nhỏ trên cửa nhìn thấy Tiểu Lạc, vội vàng mở cửa.

“Tiểu Lạc, sao cậu lại đến đây?” Thấy Tiểu Lạc mặt đầm đìa mồ hôi, Y Lam vội vã mời cậu vào.

Tay Tiểu Lạc đang cầm chặt một tờ báo, khuôn mặt nặng nề, ngồi xuống sofa, hỏi Y Lam: “Cậu vẫn chưa đủ nổi tiếng sao? Cậu phải tuyên truyền quảng cáo thể nào nữa mới cảm thấy đủ đây?”

Y Lam không hiểu Tiểu Lạc đang nói gì.

Tiểu Lạc ném mạnh tờ báo lên bàn. Vì nhà báo này xem ra tốn không ít công sức, cả bài viết tường thuật tỉ mỉ mọi chuyện trong quá khứ của Y Lam, thậm chí còn có cả ảnh của cô khi tham gia cuộc thi “Tôi mê vũ đạo”. Nói rõ quan hệ giữa cô và Đơn Lập Vĩ từ 5 năm trước vốn đã mập mờ không rõ ràng rồi, và ngọc nữ đàn chị Diệp My khi nói đến “kẻ bội bạc” đã mấy lần khóc trước giới truyền thông, nói rằng: Tôi và Y Lam chưa bao giờ là bạn bè cả, lúc đầu tôi đồng tình với cô ta, dẫn dắt cô ta vào nghề, không ngờ cô ta lại làm tổn thương tôi như vậy. Thậm chí, tối hôm qua đã định tự sát, may mà người trợ lý kịp thời phát hiện.

Y Lam đọc hết cả bài viết, cảm thấy thật là nực cười.

“Y Lam”, Tiểu Lạc nói, “Cậu hãy rút lui khỏi những điều thị phi này có được không?”

“Tiểu Lạc”. Y Lam cũng trầm ngâm, nói “Đây là việc của mình, mình nghĩ cậu cũng không nên can thiệp quá sâu vào.”

Tiểu Lạc bực tức nói: “Vì tiền mà cậu bằng lòng để cho người khác bôi nhọ cậu như vậy sao?”

“Cũng không phải là bôi nhọ.” Y Lam bình tĩnh nói, “Mình và anh ấy đang yêu nhau.”

Con người mắt Đồng Tiểu Lạc như sắp bắn ra ngoài.

“Từ 5 năm trước mình đã yêu anh ấy rồi, chuyện hồi đó, báo chí cũng đưa tin ầm ầm, mình đoán chắc cậu cũng có nghe phong phanh rồi. Bài báo này nói chẳng sai chút nào cả. Mình yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu mình.” Y Lam chỉ đóng hành lý để trên giường, nói: “12 giờ đêm nay chúng tôi sẽ bay đến Paris, sẽ không bao giờ quay trở lại.”

“Trời ơi, ông ấy đã 40 tuổi rồi!” Đồng Tiểu Lạc nói.

“Cho dù là 80 tuổi cũng vậy cả thôi.” Y Lam ôm cánh tay, đứng trước cửa sổ, “Tình yêu không liên quan gì đến tuổi tác.”

“Có phải vì ông ta có nhiều tiền không?” Tiểu Lạc hỏi.

Y Lam cười buồn: “Nếu cậu cho là như vậy, thì cũng được.”

“Không.” Tiểu Lạc nói, “Tiểu Tam Nhi, mình tin cậu không phải là người như vậy.”

“Vậy ai là người như vậy?” Y Lam quay đầu lại, dịu dàng nói: “Tiểu Lạc, trải qua biết bao nhiêu năm, mình cuối cùng cũng nhận được rằng, hạnh phúc của mỗi người đều là việc của riêng mình, nếu đã chọn rồi thì chúng ta phải giữ nó thật chắc, không được để nó bay đi mất. Mình rất yêu anh ấy, anh ấy làm cho mình hiểu được ý nghĩa thực sự của tình yêu, và cũng làm cho mình nhận ra được rằng, những năm tháng trước đây mình đã sống một cách vô ích.”

“Tiểu Tam Nhi, cậu đừng làm cho mình cảm thấy cậu thật xa lạ.” Tiểu Lạc cúi đầu, bàn tay che lấy cả khuôn mặt.

Chính lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo vang, người gọi đến chính là Diệp My, cô ta nói với Y Lam: “Chúng ta nói chuyện một chút, được không?”

“Tôi rất bận.” Y Lam nói, “Tối nay đi rồi.”

“Đi sang Châu Âu à?” Diệp My hỏi.

“Đúng vậy.”

“Đi cùng với anh ấy à?”

“Đúng thế.”

“Còn quay lại không?”

“Không quay lại.”

“Tiểu Tam Nhi, chị chỉ muốn trò chuyện với em một lát thôi.” Diệp My nói, “Em ra ngoài được không? Chị đợi em ở ‘Ba cốc nước’.”

“Cũng được.” Y Lam nghĩ, có một số việc cũng cần phải nói cho rõ ràng. Cô gác máy và nói với Tiểu Lạc: “Xin lỗi, mình có việc phải đi rồi.”

“Cậu thực sự muốn đi cùng ông ta ư?” Tiểu Lạc nét mặt đau khổ, hỏi.

“Đúng vậy.” Y Lam trả lời. Sau đó, cô đóng cửa, bước ra ngoài. Vừa đi xuống dưới tầng 1, có một chiếc xe hơi phóng nhanh, lao thẳng vào Y Lam, chiếc xe đó lao đến quá đột ngột, Y Lam sợ hãi đến đờ đẫn, không nhúc nhích gì được. Đúng lúc đó, cô cảm thấy mình bị ai đó đẩy mạnh một cái, ngã xuống bên đường. Khi cô đứng dậy, cô nhìn thấy chiếc xe phóng vút qua, một vũng máu tươi, và Tiểu Lạc đang nằm bất động dưới đất.

“Tiểu Lạc!” Y Lam lao đến, gọi tên Tiểu Lạc, máu tươi cứ thế chảy ra từ người Tiểu Lạc, mặt Tiểu Lạc bắt đầu trở nên nhợt nhạt, cậu nói với Y Lam một cách rất khó khăn.

“Tiểu Tam Nhi, hôm nay mình đến là vốn định nói với cậu một tin tốt lành, mình được thăng chức rồi, Tiểu Tam Nhi, mình được thăng chức rồi!”

“Mình biết rồi.” Y Lam trào nước mắt: “Cậu đừng sợ, mình gọi 120 đây.”

“Nghe mình nói hết đã,” Tiểu Lạc nắm lấy ống tay áo của Y Lam, vội vàng nói,

”Tiểu tam Nhi, cậu có biết không, thực ra mình rất dốt, nhưng mình cố gắng hết sức để học, cậu biết để làm gì không?”

Y Lam vừa khóc, vừa lắc đầu.

Giọng Tiểu Lạc ngày càng nhỏ; “Mình muốn đem lại cho cô ấy một gia đình, cô gái đó không có gia đình, ngay từ nhỏ, mình đã tự hứa với bản thân rằng, mình nhất định sẽ đem lại cho cô ấy một gia đình, cả đời này, mình sẽ không bao giờ ngừng cố gắng, mình sẽ không ...”

Nói xong, Tiểu Lạc từ từ nhắm mắt lại.

Từ đằng xa, tiếng còi xe cấp cứu đang tiến lại gần, Y Lam ôm Tiểu Lạc, ngồi dưới đất, bất động.

Tại sân bay Quốc tế thủ đô. Đơn Lập Vĩ đang chờ đợi trong lo lắng, và di động của Y Lam luôn phát ra tín hiệu: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Hồi kết

Bên ngoài bệnh viện, phóng viên xếp thành hàng dài. các báo đăng đầy những nghi vấn, phỏng đoán về tai nạn ô tô này. Có báo thậm chí còn nói thẳng ra rằng đây là một vụ thuê giết người được suy tính từ lâu rồi. Tất cả điều này chỉ vì một chữ “tình”.

“Hoang đường” Diệp My nói với Y Lam trong điện thoại, “Chúng ta là chị em thân thiết như ruột thịt, những người đó cứ ăn nói linh tinh, chị sẽ đi tìm luật sư để trị cho chúng một trận.”

“Ừ.” Y Lam chỉ trả lời một chữ, rồi tắt máy.

Cô giáo Tần cũng vội vã đến. Cô nói với Y Lam: “Em đi nghỉ một chút đi.”

“Em muốn ở lại thêm một chút nữa.” Cứ thế, Y Lam ngồi rất lâu bên giường Tiểu Lạc, cô nhất định không chịu rời xa.

Tiểu Lạc không chết, nhưng cũng không tỉnh lại, bác sĩ nói, cậu ấy đã trở thành người thực vật, có thể tỉnh lại được hay không, chỉ trông chờ vào may rủi thôi.

“Chính em đã hại cậu ấy.” Y Lam gục đầu vào ngực cô giáo Tần, “Là em có lỗi với cậu ấy.”

“Đây chỉ là sự cố bất trắc, chẳng ai muốn nó xảy ra cả.” Cô giáo Tần an ủi Y Lam, nói: “Có khi Tiểu Lạc sẽ sớm tỉnh lại thôi, em cần phải giữ gìn sức khỏe, không nên quá tự trách mình.”

“Không phải là sự cố bất trắc đâu!” Y lam nói đầy kích động.

Cô giáo Tần lấy tay che miệng Y Lam lại, nói: “Em phải nhớ kỹ, không được nói linh tinh, phía cảnh sát sẽ giải quyết vụ việc này.”

Y lam quay đầu nhìn Tiểu Lạc đang nằm trên giường bệnh, trông cậu rất yên bình, như thể thực sự chỉ đang ngủ mà thôi.

Cuộc đối thoại cuối cùng.

Đơn Lập Vĩ: Anh sẽ không ép em làm bất cứ điều gì. Dù em quyết định thế nào đi chăng nữa, anh đều ủng hộ.

Y Lam: Cảm ơn anh, anh Đơn.

Đơn Lập Vĩ: Gọi anh là Lập Vĩ.

Y Lam: Vâng, Lập Vĩ, em yêu anh.

Đơn Lập Vĩ: Anh sẽ đi về phương Nam, lúc nào em muốn đều có thể tìm anh.

Y Lam nhón chân, hôn một nụ hôn nồng thắm, chan chứa tình cảm sâu nặng lên trán Đơn Lập Vĩ.

Cuối cùng của cuối cùng: một bức thư.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào phòng bệnh, Tiểu Lạc ngủ ngon giấc như vậy, Y Lam nhào người lên bàn để viết thư cho Minh Minh. Cô cũng dùng tờ giấy viết thư trắng tinh. Điện thoại kêu, là chị Ngô, chị nói với Y Lam: “Y Lam, em đừng quên tối nay có thông báo, chị sẽ đưa xe đến đón em.”

“Vâng.” Y Lam nói, “Viện phí, chị nhớ nộp đủ hộ em nhé.”

“Em cứ yên tâm.” Chị Ngô nói: “Chỉ cần đóng xong bộ phim này, giá của em vẫn sẽ tăng lên, tiền không còn là vấn đề nữa.”

Y Lam gác máy, dựa vào ghế sofa và nhìn lá thư vừa viết. Nội dung là thư như sau:

Minh Minh thân yêu.

Ánh nắng mặt trời chỗ cậu vẫn rực rỡ chứ?

Mới chỉ sống 20 năm mà mình cảm thấy dường như đã sống mấy cuộc đời rồi. Có lúc mình nghĩ, không biết bao giờ mới là điểm tận cùng. Điều duy nhất mình cảm thấy may mắn chính là, mình vẫn còn dũng khí, vẫn có thể kiên cường để sống tiếp, sống cho người khác xem, cũng sống để cho chính mình xem.

Đợi Tiểu Lạc tỉnh lại, mình sẽ đưa cậu ấy về Thanh Mộc Hà, sau đó chúng mình sẽ cùng đi thăm cậu, đi ngắm biển.

Đợi mình nhé, nhất định mình sẽ đến.

Bạn thân: Y Lam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-ao-hoc-sinh>